

Thế Giới Của Hắc Là Một Màu Hồng

Contents

Thế Giới Của Hắc Là Một Màu Hồng	1
1. Chương 1:	2
2. Chương 2:	6
3. Chương 3: Tình Yêu Ga Tàu Điện	14
4. Chương 4: Trò Chơi Xếp Hình	18
5. Chương 5: Anh Chàng Ném Đĩa	20
6. Chương 6:	22
7. Chương 7:	25
8. Chương 8:	26
9. Chương 9:	31
10. Chương 10: Đầu Bếp	38
11. Chương 11: Anh Em	40
12. Chương 12: Bạn Thân	41
13. Chương 13: Máy Hút Khói Được Bảo Hành Trọn Đời	43
14. Chương 14: Bà Chủ Đã Bỏ Đi Lại Quay Về	46
15. Chương 15: Tất Cả 10 Đồng	48
16. Chương 16: Những Người Đàn Ông Bên Lò Sưởi	57
17. Chương 17:	61
18. Chương 18:	64
19. Chương 19:	69
20. Chương 20:	72
21. Chương 21: Trạch Nam Với Trạch Nam	78
22. Chương 22:	82

Thế Giới Của Hắc Là Một Màu Hồng

Giới thiệu

Nói về Lưu Minh Dư ngẩng đầu nhìn mặt đối phương, rồi nhìn thử thân hình của người ấy, cuối cùng

1. Chương 1:

Trong buổi gặp gỡ tân sinh viên, Lưu Minh Dư đã để mắt đến Vương Vĩnh Chí.

Khi đó, Lưu Minh Dư đang ngồi cạnh cô bạn gái bé nhỏ của mình, lắng nghe cô và các bạn cùng ký túc xá ríu rít buồn chuyện. Anh thấy vô vị và ngồi chơi với chiếc điện thoại Sharp màu hồng tươi của bạn gái, từng phần có tên Hình tự chụp trong máy cô được anh lần lượt mở ra, rồi vô cùng thích thú với những bức ảnh làm kiểu lè lưỡi, trợn mắt hay tay giơ hai ngón hình chữ V độc đáo trong đó.

“Ghét quá đi, đừng có nghịch điện thoại của em!” Bạn gái của Lưu Minh Dư là tân sinh viên năm nhất, tên là Lâm Kiều, đáng yêu ngọt ngào, khuôn mặt búp bê xinh xắn, lại thích nhõng nhẽo. Lưu Minh Dư đã là sinh viên năm ba rồi, cũng không cùng khoa với cô. Lúc đầu, nhờ phát hiện ra cô bé đáng yêu này ở nơi tiếp đón tân sinh viên, anh mới nảy ra ý định theo đuổi. Lưu Minh Dư về ngoài đứng đắn, ột mét bảy tám vững chãi, ít nhiều gì cũng có chút mảnh khảnh của cầm máy cô bé mới bước chân vào giảng đường đại học, nên cô đã bị anh lừa dối.

“Em có bạn là quên luôn chồng, lại không cho anh nghịch điện thoại một chút à?” Lưu Minh Dư đùa với cô.

Cô bé lại nhõng nhẽo, lại trách móc liên hồi. Lâm Kiều dễ thương, nét trang điểm cũng trẻ trung, một màu hồng từ trên xuống dưới giống như con búp bê. “Em chẳng phải đang nói chuyện với các bạn hay sao?” Cô bé đổi chủ đề, giọng dịu xuống: “Em nói nghe này, lớp em có một bạn nam, vào trường nhờ năng khiếu thể thao, là vận động viên tennis, ột mét chín mấy.”

“Hay nhỉ, sao đây, tính ngoại tình hả?”

Lâm Kiều trừng mắt, “Nghe em nói hết đã mà, anh biết không, đừng tưởng người ấy cao to, thật ra...” Giọng cô bé kéo dài, khuôn mặt ẩn hiện vẻ huyền bí: “Nghe bạn cùng phòng của người ấy nói, mọi thứ trên giường của anh ta đều là màu hồng! Ga giường hồng, chăn hồng, gối hồng, ngay cả chiếc áo thun trong tủ quần áo cũng màu hồng!”

Lưu Minh Dư phì cười: “Cậu này hay nhỉ!”

Lâm Kiều đắm yêu anh mấy cái, “Anh chưa gặp thì đừng có mà nói lung tung, nghe nói người ta rất đẹp trai, thân hình đẹp, có thể ắt được màu hồng đấy!”

Lưu Minh Dư chẳng để tâm đến Lâm Kiều nói gì, chỉ đưa tay xoa đầu cô bé rồi tiện thể cầm luôn điện thoại của cô: “Còn mười phút nữa là buổi gặp gỡ tân sinh viên bắt đầu rồi. Kể ngoại đạo như anh không dám quấy rầy mọi người đâu. Anh ở phòng học kế bên đợi em, cho anh mượn điện thoại tý.”

Đương nhiên là nghe xong câu này, Lâm Kiều lại thêm một hồi trách móc không dứt, chỉ là chợt thấy lớp trưởng bước lên bục giảng, cô đành yên phận ngồi xuống ghế.

Lưu Minh Dư hả hê cầm chiếc điện thoại màu hồng và đi ra từ cổng sau. Có thể do quá phấn khích mà anh ta hoàn toàn không để ý phía trước mặt, hậu quả là đâm sầm vào lòng một ai đó, chiếc điện thoại trên tay cũng văng ra, rơi xuống đất.

“Ê...!” Lưu Minh Dư xoa xoa mũi, vội vã vùng ra, ai mà không có mắt hại anh đụng vào đau phát khiếp? Nhưng đợi khi anh ngẩng đầu, nhìn thấy đối phương lại không nói được tiếng nào. Người mà anh đụng phải là một thanh niên cao to hơn anh quá nửa cái đầu, tính sơ sơ thì ít nhất cũng là một mét chín chứ chẳng đùa!

Nhưng đây vẫn chưa phải là điều quan trọng, chủ yếu là cái bạn nam cao hơn một mét chín này lại mặc cái áo thun màu hồng chết tiệt ấy, trước ngực áo còn đính thêm cái thứ kim cương thủy tinh chói hết cả mắt.

Lưu Minh Dư ngẩng đầu nhìn mặt đối phương, rồi nhìn thử thân hình của người ấy, cuối cùng quan sát đến quần áo hần, lòng chợt phát hiện ra một điều. Lâm Kiều nói không sai, những người có thể ắt đi màu hồng như thế này thật là hiếm thấy.

Xem chừng hẵn ta đang vội đến dự buổi gặp gỡ tân sinh viên đây mà. Lưu Minh Dư thầm nghĩ một sinh viên năm ba như mình không thềm chấp với mấy bé năm nhất (Thực ra đối phương quá cao, xem chừng không dễ chọc ghẹo), chỉ còn cách khó chịu nhét chiếc điện thoại màu hồng của bạn gái nhét vào túi quần sau, sau đó bỏ đi vội vàng ngay cả một câu chào hỏi khách sáo cũng không nói.

Có lẽ đi quá vội mà anh không hề biết rằng, bạn nam cao to mặc áo thun hồng này, đang nhìn chằm chằm theo mãi cái điện thoại màu hồng mà anh nhét ở túi quần sau.

* * *

Lưu Minh Dư chia tay với bạn gái, là cô ấy bỏ anh. Lưu Minh Dư dù sao cũng có không ít người yêu, có người lớn hơn anh, có cô nhỏ hơn anh. Anh đã từng bỏ người ta và cũng từng bị bỏ nhiều, bởi vậy đối với việc bị cô bạn gái bé nhỏ “đá”, anh cũng chẳng để ý mấy.

Nhưng đôi khi đàn ông lại ích kỷ như vậy đấy, có thể chia tay nhưng sau khi chia tay, đối phương không được có một cuộc sống tốt đẹp hơn mình. Đây là điều cơ bản.

Cho nên khi phát hiện bạn nam hồng cao to đang ôm Lâm Kiều trong lòng ở nhà ăn, lòng Lưu Minh Dư cồn cào như nước sông cuộn cuộn, vô cùng khó chịu.

Đôi mắt anh nhìn chằm chằm đôi nam nữ đó, không sao rời ra được.

Thực chất là không phải một mình anh mà hầu như mọi người trong nhà ăn đều đang nhìn họ. Lâm Kiều mặc chiếc áo hai tay nhỏ màu trắng, bên ngoài khoác chiếc áo hồng mỏng, một chiếc váy màu hồng đậm chưa tới đầu gối, chân đi đôi tất trắng cùng đôi giày Nike hồng, tay khoác cái túi xách nhỏ màu trắng viền hồng, trông như con búp bê hồng rực rỡ.

Bạn nam cao lớn bên cạnh cô cũng không vừa, dù gì cũng là thanh niên gần hai mươi tuổi, thể mà bên trên mặc cái áo ngắn tay có nón màu hồng, bên ngoài là chiếc gilê dài cộc tay màu hồng thẫm, dưới mặc quần jean xanh đậm. Nhưng chỉ cần nhìn bộ áo phía trên của hẵn cũng đủ làm người ta chói mắt. Tuy nói đàn ông lực lưỡng có thể át đi màu hồng trên người mà không hề có chút phụ nữ nào, nhưng khi đôi trai gái hồng sắc sỡ này xuất hiện tại nhà ăn vẫn khiến mọi người đặc biệt chú ý.

Bạn học của Lưu Minh Dư chỉ trỏ họ, thì thầm: “Bây giờ thì tao hiểu vì sao mà mày bị cô bé ấy đá rồi. Nếu mày có thể cùng mặc màu hồng như người ta, người ta chắc chắn yêu mày không rời!”

Câu này đúng là nói cũng như không, Lưu Minh Dư là người miền nam, dung mạo tuấn tú. Nếu anh mặc một bộ màu hồng, ắt hẳn là không át được màu hồng này, mọi người chắc chắn cho anh là quái dị.

Cặp nam nữ sắc sỡ này, Lưu Minh Dư càng trông càng tức tối, lại thêm mấy người bạn cứ ở bên cạnh anh đổ dầu vào lửa, nếu anh không tỏ thái độ một chút thì thật mất mặt đàn ông.

Lưu Minh Dư mặt hầm hầm đứng lên, đi nhanh đến cạnh Lâm Kiều và bạn trai mới của cô, dùng tay gõ nhẹ lên bàn.

Lâm Kiều nhìn thấy anh đến, trên mặt thoáng lộ vẻ lo sợ.

Thế mà bạn nam cao lớn hồng đỏ này, lại bình chân như vại, ngẩng đầu hỏi: “Có gì không anh?”

Lưu Minh Dư cố cười một cái, nói: “Có gì đâu, anh và chú mới gặp mà như đã quen lâu rồi, làm bạn nhé!” Nói xong, anh móc chiếc Nokia của mình ra, tỏ ý như muốn lấy số điện thoại của đối phương.

Bạn nam cao lớn hồng đỏ này nhìn lướt từ đầu đến chân anh một cái, mắt dừng lại một lúc ở chiếc điện thoại trên tay anh, vẻ mặt trông có vẻ khó hiểu. Một hồi sau hẵn mới khai ra tên mình: “Vương Vĩnh Chí. Em là Vương Vĩnh Chí.”, tiếp đến là đọc một chuỗi số điện thoại.

Lưu Minh Dư cố tỏ ra không có việc gì, gạt đầu, nhập số vào máy điện thoại màu đen của mình, rồi đặt tên là Hồng Đổ Quái Dị.

* * *

Một tháng sau, nhà Lâm Kiều có tang, ông ngoại cô mất, Lâm Kiều là cháu ngoại mà ông yêu quý nhất, đương nhiên là cô phải bay về chịu tang. Nửa tháng sau quay lại, Lâm Kiều như biến thành một người khác, những bộ quần áo màu hồng lòe loẹt trong tủ cũng vứt hết, thay đổi thành những bộ váy liền màu tối.

Cô và Vương Vĩnh Chí cũng đã chia tay, sau đó Vương Vĩnh Chí vào cái là tìm bạn gái mới. Cô bạn mới này trông rất giống Lâm Kiều, cũng dạng thích nhõng nhẽo, mắt to hai mí, mặt tròn trĩnh với kiểu tóc xòa như thế. Mà cô ta cũng thích phong cách ăn mặc từ trên xuống dưới một màu hồng.

Mọi người ai cũng nói Vương Vĩnh Chí mê một Lâm Kiều, cô chia tay với hắn sau biến cố của gia đình, hẳn liền tìm người thế thân.

Lưu Minh Dư thấy khó hiểu, cũng chẳng phải là thánh đa tình trong tiểu thuyết, làm gì mà đến nỗi “yêu mê một rồi tìm người thế thân, thật là buồn cười”.

Không ngờ sau đó Vương Vĩnh Chí liên tục tìm mấy cô bạn gái cũng có thân hình nhỏ nhắn xinh xắn thích màu hồng như Lâm Kiều.

Lưu Minh Dư nghe xong tin này cũng thay đổi cách nhìn trước sự si tình của Vương Vĩnh Chí.

Bạn gái của Vương Vĩnh Chí tuy nhiều, nhưng ai cũng không quen được quá một tháng, có khi chỉ một tuần thì đã GAME OVER rồi. Hơn nữa những cô gái đó đều chủ động “đá” hắn, hỏi lý do thì họ đều trả lời như nhau rằng: “Anh ta không yêu tôi!”

* * *

Thoắt cái đã sắp kết thúc học kỳ rồi, tất cả các môn học đều chuẩn bị thi. Các môn văn hóa còn được, chứ môn Thể dục lại là môn học làm Lưu Minh Dư đau đầu nhất. Môn Thể dục của trường học cũng phải lên mạng chọn môn, đó là lúc quan trọng để giành giật RP, tốc độ mạng và vi tính. Nhưng mà cứ nhằm vào Lưu Minh Dư là không kịp, đợi đến lúc anh đăng nhập vào trang mạng chọn môn mới phát hiện ra chỉ còn lại duy nhất môn “chuyên mềm” mà ông thầy quái dị hay gọi.

Môn “chuyên mềm” thi cuối kỳ là đệm bóng và phát bóng. Nam sinh đệm năm mươi quả thì đậu, một trăm quả thì xuất sắc.

Nhưng mà đừng nói là năm mươi quả, Lưu Minh Dư ngay cả ba mươi quả cũng không đệm đủ.

Bạn gái mới của Lưu Minh Dư ngày nào cũng cùng anh luyện tập ở nhà thi đấu sau giờ tan học, nhưng nhìn thấy bạn trai mình vô dụng như vậy, lòng kiên nhẫn của người ta cũng hao mòn. Cô nói bạn trai của cô bạn cùng phòng là vận động viên bóng chuyền của trường, cô ấy có thể hỏi giúp thử xem người ấy có thể đến chỉ dẫn một chút được không.

Lưu Minh Dư đồng ý, chứ cứ thế này trước mặt người yêu thì cũng xấu hổ lắm.

Mấy ngày sau, cô bạn gái anh nói người kia đã đồng ý rồi, thời gian hẹn vào lúc bảy giờ tối thứ bảy, đúng lúc đội của họ tập luyện xong, có thể dùng sân tập và bóng chuyền dụng của đội tuyển trường.

Lưu Minh Dư vui vẻ nhận lời, lòng thầm nghĩ sau khi làm phiền người anh em tốt này, nhất định phải mời người ta một bữa.

Sáu giờ năm mươi anh đã đến sân tập, đi từ xa đã nhìn thấy một đám nam sinh cao trên dưới hai mét đứng chấp tay sau lưng tập trung ở một góc sân nghe huấn luyện viên giảng bài, bạn gái mới của anh đang đứng ở góc sân khác chờ đợi.

Lưu Minh Dư vội vàng đến trước mặt cô bạn gái mình. Cô liền giới thiệu bạn cùng phòng của mình với anh, “Minh Dư, đây là Tiểu Hoa, bạn cùng phòng của em, bạn trai cô ấy là vận động viên trong đội tuyển trường.”

Lưu Minh Dư vừa nhìn thấy Tiểu Hoa, lòng chợt thấy bất an. Cô bé Tiểu Hoa này mặt to hai mí, mặt tròn mồm mồm, quan trọng nhất là cô bé này quần áo một màu hồng từ trên xuống.

Thế là Lưu Minh Dư linh tính tình hình bất ổn. Quả đất tròn làm sao khi anh nghe thấy một giọng nam trầm quen thuộc phía sau lưng anh. “Sư huynh, lâu quá không gặp!”

Vương Vĩnh Chí ít nói, nhưng khi hướng dẫn Lưu Minh Dư lại tận tâm tận lực.

Tư thế đệm bóng của Lưu Minh Dư không đúng, thậm chí có lúc dùng cả bàn tay để tiếp bóng, cứ như vậy làm sao đệm được bóng.

Vương Vĩnh Chí làm mẫu cho anh ấy vài lần, Lưu Minh Dư vẫn không đánh được, thậm chí có xu hướng càng đánh càng sai. Thực ra đây hoàn toàn là do Lưu Minh Dư không gỡ được mối tơ vò trong lòng. Anh cho rằng hai người vốn là tình địch, đều đã từng là người yêu của Lâm Kiều, nên có thái độ cứng nhắc với Vương Vĩnh Chí.

Vương Vĩnh Chí yêu Lâm Kiều như vậy, ngay cả những bạn gái sau này của hắn cũng rất giống cô, hắn nhất định sẽ tìm cơ hành hạ dày vò mình!

Lưu Minh Dư lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Lần nào Vương Vĩnh Chí làm mẫu, anh cũng không tập trung.

“Sư huynh!” Vương Vĩnh Chí cúi đầu, gọi hồi lâu, anh mới hoàn hồn.

“Hả ...? À ừ!” Lưu Minh Dư cười ngượng gạo: “Gì thế?”

Vương Vĩnh Chí nhìn anh một lúc rồi hỏi nhẹ nhàng: “Sư huynh, thực ra anh có nhìn em làm mẫu không?”

Lưu Minh Dư ngượng ngừng nhìn hắn.

Vương Vĩnh Chí không nổi giận, chỉ nhìn anh một lúc rồi thở dài, bước ra sau lưng Lưu Minh Dư, sau đó không đợi Lưu Minh Dư kịp phản ứng, hắn ôm anh vào lòng.

“Cậu..., cậu làm gì vậy?” Lưu Minh Dư hết cả hồn. Ô... cái tên hồng đồ này đừng nói là hắn thích đàn ông đấy nhé? Không phải, nếu thích đàn ông thì hắn tìm bạn gái làm gì? Mà nếu không thích đàn ông thì hắn ôm mình làm gì?

Sự thật là Lưu Minh Dư lại cả nghĩ rồi.

“Anh không tập trung gì cả, em chỉ còn cách này để thực hành cho anh thôi.” Vương Vĩnh Chí cao hơn Lưu Minh Dư nửa cái đầu, khi cúi đầu nói chuyện, hơi nóng thổi ngang qua tai anh.

Lưu Minh Dư chưa hề biết là tai mình lại mẫn cảm đến vậy. Chẳng qua chỉ là có người thổi vào tai anh, mà đã làm cổ anh đỏ ửng.

Dường như Vương Vĩnh Chí không hề hay biết, cũng không hề hứng thú với cái vết đỏ trên cổ anh. Hắn chỉ cố giữ cho Lưu Minh Dư duỗi thẳng tay, khép hai cổ tay sát lại.

Tay của Vương Vĩnh Chí rất lớn, một tay thôi cũng đủ nắm trọn cổ tay của Lưu Minh Dư: “Đúng rồi, cứ như thế, giữ đúng tư thế này, dùng cổ tay tiếp bóng.”

Nói rồi hắn dùng cánh tay kia kéo lấy bắp tay Lưu Minh Dư: “Bắp tay và cánh tay phải đưa lên theo hình lượn sóng, như vậy thì khi tiếp bóng sẽ đỡ mệt hơn.”

Tuy lúc đầu còn cảm thấy Vương Vĩnh Chí thân mật quá mức, nhưng khi luyện tập thật sự và lúc phát hiện ra những động tác mà Vương Vĩnh Chí dạy mình vô cùng chính xác, Lưu Minh Dư hoàn toàn nhập tâm vào việc luyện tập.

Hai mươi, ba mươi, bốn mươi, năm mươi, sáu mươi...

Chỉ một tiếng ngắn ngủi, khả năng đệm bóng của Lưu Minh Dư đã tiến bộ vượt bậc, thậm chí đệm được bảy mươi lăm trái bóng trong một lần. Sau khi vận động, mồ hôi đầm đìa, anh lặn ra nằm giữa sân tập, rồi bật cười. Không những thế, anh còn gơ ngón cái hướng về Vương Vĩnh Chí.

Vương Vĩnh Chí cũng cười, bước đến kéo anh dậy.

“Ôi trời, không được rồi, mệt chết được.” Lưu Minh Dư bóp cánh tay, cảm giác không nhắc lên nổi.

“Cũng bình thường thôi, lát nữa tắm, em lấy dầu xoa bóp chuyên dụng của đội bóp vai cho anh là được.”

Vương Vĩnh Chí nói xong, liền ôm vai Lưu Minh Dư, đưa anh đến phòng tắm chuyên dụng của đội bóng chuyền.

Lưu Minh Dư lại thấy rung mình, cảnh giác nói: “Cái này... cái này... không cần đâu, anh về tắm cũng được.”

Vương Vĩnh Chí nói: “Không được đâu, nếu hôm nay anh không thư giãn các cơ bắp đang tê cứng ấy thì ngày mai anh không nhấc lên nổi đâu.”

Nghĩ đến cảnh tượng thô thảm đó, Lưu Minh Dư đành miễn cưỡng đi theo Vương Vĩnh Chí vào phòng tắm.

2. Chương 2

Trong phòng tắm mỗi người có một cái tủ quần áo riêng, Lưu Minh Dư mở tủ, tất cả ví tiền, điện thoại đều nhét vào đó.

Vương Vĩnh Chí nhìn anh, hỏi: “À, anh này, em muốn hỏi anh lâu rồi, anh đổi điện thoại rồi ă?”

“Hả, đâu có.” Lưu Minh Dư khựng lại: “Từ trước đến giờ vẫn dùng cái này mà.”

“... Nhưng lần trước, mình gặp nhau trong buổi gặp gỡ tân sinh viên, em thấy anh cầm cái điện thoại không phải màu này.”

Lưu Minh Dư nghĩ một lúc mới nhớ ra. Mặt anh hơi biến sắc, cẩn trọng quan sát sắc mặt của Vương Vĩnh Chí, ấp úng nói: “Đó là điện thoại của Lâm Kiều, lúc đó anh mượn chơi thôi.”

Anh không ngờ rằng, Vương Vĩnh Chí không hề tức giận, chỉ hơi chau mày, sau đó nói lảng sang chuyện khác.

Lưu Minh Dư không hiểu hẳn hỏi về điện thoại để làm gì, chỉ còn cách chuyển đề tài.

Đều là nam cả, cởi quần áo ra thì ai cũng như ai. Câu này nói cũng như không.

Trong phòng tắm, Lưu Minh Dư đứng ngang hàng với Vương Vĩnh Chí, bất giác đưa mắt về phía Vương Vĩnh Chí.

“Ôi, cơ thể ấy!”

“Ôi, tướng mạo ấy!”

“Ôi, làn da ấy!”

“Ôi, những cơ bắp!”

“Ôi, anh chàng cao to này!”

Lưu Minh Dư lúng túng lướt mắt qua “đám rừng rậm” của đối phương, rồi len lén nhìn lại “con gà trắng” của mình, lòng thấy tủi tủi.

Lúc hai người tắm, Vương Vĩnh Chí còn kỳ cọ lưng cho anh, Lưu Minh Dư ngán ngẩm khi thấy khăn tắm của Vương Vĩnh Chí cũng là màu hồng.

Ra khỏi phòng tắm, anh mặc quần lót và nằm sấp trên cái ghế dài, Vương Vĩnh Chí thoa một lớp dầu lên vai và tay anh, rồi bắt đầu xoa bóp cẩn thận.

Tay Vương Vĩnh Chí rất to lại ấm áp, nhẹ nhàng bóp vai anh, thật sự rất thoải mái.

Lưu Minh Dư nghiêng đầu nhìn dáng vẻ chăm chỉ, cẩn thận của Vương Vĩnh Chí, lòng anh chợt bồi hồi, bất giác nói: “Xin lỗi!”

“Gì ă?” Vương Vĩnh Chí chưa hiểu ý anh.

Anh chợt đỏ mặt, lòng trách bản thân mình ngu ngốc, thầm nghĩ chẳng lẽ nói rằng “Cậu xoa bóp giúp tôi như vậy, tôi thấy cậu thật tốt. Vậy mà chúng ta từng là tình địch. Tôi và người đàn ông tốt thế này yêu cùng một người nên cảm thấy bất cứ ân hận.”

Lưu Minh Dư không trả lời, Vương Vĩnh Chí cũng lặng thinh không hỏi gì thêm nữa.

Một lúc sau, anh không chịu được nữa, hỏi: “Cậu yêu Lâm Kiều vậy sao?”

“Gi cơ?” Lần này hắn lại càng thấy khó hiểu hơn.

Anh trừng mắt và không hiểu ánh mắt ấy không đàn ông tí nào, “đừng có giả vờ nữa, cậu chẳng yêu Lâm Kiều chết mê chết mệt là gì!”

Hắn nhìn anh hồi lâu, bàn tay nóng hổi đặt lên vai anh: “Sư huynh, trông anh cứ như cô bé lảm chuyện ấy.”

Lưu Minh Dư giận dữ quay mặt về phía bắp tay mình.

Wang Vĩnh Chí xoa bóp vai và cánh tay anh, một lúc lâu sau mới trả lời: “Em không yêu Lâm Kiều đâu, sao anh lại hỏi thế?”

Anh ngẩng đầu nhìn hắn: “Không yêu cô ta? Nếu không yêu, sao sau khi bị cô ta bỏ rơi, cậu lại toàn tìm những cô gái giống Lâm Kiều?”

Mặt hắn nghệt ra, nhìn anh, sau đó trong đầu lướt qua một lượt số bạn gái mà hắn đã từng quen, dường như trong mắt người khác, những cô gái mà hắn quen như đều được đúc ra từ một khuôn.

“Anh hiểu lầm rồi, em không chết mê chết mệt Lâm Kiều, chúng em chia tay trong hòa bình. Về những bạn gái mà em quen sau đó... chẳng qua là trùng hợp thôi.”

“Trùng hợp đều thích màu hồng ư?” Anh hỏi dò.

Wang Vĩnh Chí cười, “đấy lại không phải là tình cờ. Em chuyên chọn những bạn nữ thích màu hồng.”

Anh chán nản hỏi: “Cậu thật sự thích màu hồng đến mức nào vậy? Sao mà thứ gì cũng là màu hồng? Quần áo màu hồng, cả người yêu cũng toàn màu hồng?”

Hắn trầm ngâm, không nói tiếng nào.

Lòng Lưu Minh Dư chợt lặng xuống, thấy bản thân mình lạ thật. Anh vốn không phải là người lảm lời, sao giờ đây lại dị nghị sự lựa chọn của người khác? Đó là sở thích của họ, mình như thế là không được.

Anh đang bối rối, định xin lỗi, không ngờ Vương Vĩnh Chí lên tiếng: “Bởi vì em chỉ nhìn thấy màu hồng.”

“... Hả?”

Wang Vĩnh Chí cười một cái, “em vốn bị mù màu nhẹ, chỉ nhạy cảm với màu hồng, và chỉ nhận ra màu hồng.”

Lưu Minh Dư đột nhiên thấy lòng nặng trĩu. Anh đã từng tự hỏi vì sao Vương Vĩnh Chí lại thích dùng gam màu hồng chói đến như vậy, đồng thời nghi ngờ về giới tính của hắn, từng cho rằng hắn thuộc típ người đặc biệt, nào đâu hay biết là do nguyên nhân này.

“Những chiếc áo thun kiểu giống nhau, em đều nhầm áo của mình với bạn cùng phòng. Vớ và đồ lót khi phơi, em không thể phân biệt được chúng khác nhau chỗ nào. Sách vở và các đồ điện tử khác, nếu không phải là màu hồng, em sẽ nhầm của người khác...”

“Thật sự xin lỗi, thôi cậu đừng nói nữa...”

“Thậm chí tìm bạn gái, em cũng đều tìm những cô thích mặc màu hồng, bởi vì... đối với em, nếu không mặc quần áo màu hồng, em hoàn toàn không thể nhận ra họ.”

Lưu Minh Dư hiểu vấn đề, anh chợt hiểu vì sao những cô gái sau khi chia tay với hắn đều nói hắn không hề yêu họ. Một con người chỉ có thể dựa vào màu hồng để tìm người yêu, mặc quần áo màu hồng mới nhận ra được, thì người ấy quả thật là chẳng ai thích.

“Không những là nữ sinh, ngay cả nam sinh cũng vậy. Trong cái thế giới ảm đạm này, các bạn nam đều là những hình ảnh có hai mắt, một mũi, tóc ngắn, dáng người cao.” Vương Vĩnh Chí nói: “Em và các bạn trong đội tiếp xúc lâu rồi, mới nhận ra họ.”

Nói rồi, hắn cúi đầu xuống, mặt dán sát Lưu Minh Dư: “Anh biết không, anh là người đầu tiên mà em chỉ gặp một lần là nhớ mặt. Em từng nghĩ có lẽ do anh dùng điện thoại màu hồng nên mới thế, sau này em mới hiểu, thì ra hoàn toàn không phải vậy.”

Nhìn cái khuôn mặt điển trai gần ngay trước mắt mình, Lưu Minh Dư rợn người, muốn vùng ra.

“Này này, cái gì mà “anh là người duy nhất không dùng màu hồng nhưng em vẫn nhận ra được” hả?... mà em trai à, đừng có dí sát vào mặt anh như thế chứ!”

Nhưng ghét của nào, trời trao của nó. Lưu Minh Dư thấy đầu của Vương Vĩnh Chí ngày càng cúi thấp, miệng hắn cùng lúc càng gần anh, hơi từ miệng hắn phát ra cũng nóng dần, Lưu Minh Dư run lên vì sợ hãi.

Chẳng hiểu sao mà một người phản xạ nhanh nhẹn như Lưu Minh Dư, lúc này lại bất động, điệu bộ trông giống chú chó con đang hoảng sợ, ai nhìn cũng muốn chọc ghẹo.

Quả nhiên không quá ba giây, môi hắn đã áp sát môi anh.

“Uhm... A...!”

Lưu Minh Dư không hề biết hoạt động nội tâm của mình lại nhanh và thay đổi mạnh mẽ đến vậy, từ suy nghĩ: “Cậu ấy làm gì vậy” - “Cậu ấy là người đặc biệt” - “Mau đẩy cậu ấy ra” - “Đẩy ra liệu cậu ấy có buồn không?” - “Dù gì đây cũng là một người đáng thương trong cái thế giới chỉ nhận thấy màu hồng ấy” - “...” - “...” - “...”

Và hậu quả của việc không ngăn chặn sớm sự quấy rối của bạn nam hồng đỏ này, chính là Vương Vĩnh Chí đã ôm mặt anh lên, hôn tha thiết hết năm phút.

Lúc này, Lưu Minh Dư lòng rối bời, hoàn toàn không hiểu sự việc sao lại đến mức này.

Hai người đều từng có nhiều bạn gái nên việc hôm nay cũng chẳng có gì lạ lắm. Lưu Minh Dư do nằm sấp trên ghế, khi nhắc đầu lên hôn, thật sự là khó mà dùng sức, nước miếng của hai người chảy dọc hai bên mép.

Đợi đến lúc hai người bỏ nhau ra, Lưu Minh Dư cắm đầu vào khuỷu tay, trong óc văng lên câu: “... Không hổ danh là cuồng hồng đỏ, cả kem đánh răng cũng dùng loại mùi dâu...”

Và trong khi Lưu Minh Dư đang mơ hồ chưa kịp phản ứng, hắn thừa thắng xông lên, gùi xuống và nắm lấy tay anh, giọng đồ dành nói: “Sư huynh, mình đến với nhau đi, được không?”

Câu trả lời của Lưu Minh Dư là một cú đâm vào đúng mũi Vương Vĩnh Chí, hai hàng máu từ mũi hắn chảy ra.

“Em trai, đây là món quà đáp trả lại cho việc tiến triển quá nhanh giữa chúng ta!” Xoa xoa nắm tay của mình, Lưu Minh Dư bước xuống ghế, mặc nhanh quần áo và lao thẳng ra khỏi phòng nghỉ của đội bóng chuyền.

Do bỏ đi (hay nói cách khác là tháo chạy) quá vội vàng, về đến phòng mình, Lưu Minh Dư mới phát hiện ra chiếc Nokia X6 màu đen của anh đã bỏ quên tại hiện trường vừa xảy ra sự cố kia. Đó là chiếc điện thoại mà anh năn nỉ mãi họ mới chịu bán, mất thì không mất, nhưng anh chẳng mặt mũi nào chủ động tìm Vương Vĩnh Chí để đòi lại.

Mấy ngày sau, một hôm Lưu Minh Dư đang rảnh rỗi ngồi lướt web, thì thấy QQ hiện lên ô cửa sổ, báo có người lạ muốn nói chuyện với anh.

Lưu Minh Dư gõ dấu chấm hỏi vào ô đối thoại.

Bên kia trả lời hai chữ.

“Sư huynh!”

Lưu Minh Dư biết ngay người bên kia là ai.

Anh gõ thêm dấu ba chấm.

Vương Vĩnh Chí nói: “Sư huynh, điện thoại anh bỏ quên chỗ em!” Minh Dư lại gõ thêm một hàng ba chấm. Vương Vĩnh Chí nói tiếp: “Còn nữa, hôm đó anh mặc nhầm áo thun và quần lót của em. Không ngờ anh nhiệt tình đến vậy.”

Lưu Minh Dư nóng lên: “Hôm đó tôi không để ý! Quá vội vàng!”

Anh đáp lại mấy câu, vô tình mở ra một cuộc nói chuyện giữa hai người. Tuy nhiên, gọi là nói chuyện nhưng thực ra đó chỉ là những câu dạng trần thuật của Vương Vĩnh Chí với hàng loạt dấu chấm dấu phẩy, còn Lưu Minh Dư thì hết lần này đến lần khác dùng vô số các dấu chấm và dấu cảm thán.

Hai người nói qua nói lại, nhưng không hề nhắc đến việc xảy ra lần trước, Lưu Minh Dư thở phào nhẹ nhõm, lòng nghĩ việc lần trước quả nhiên chỉ là ngoài ý muốn, người đàn ông trưởng thành không nên để bụng mấy việc ấy. Nhưng không hiểu sao lòng anh cứ thấy buồn buồn.

Vương Vĩnh Chí nói: “Khi nào rảnh rồi, mình gặp nhau đi, em gửi lại điện thoại cho anh.”

Lưu Minh Dư vội nói: “Không cần đâu! Cậu đưa cho Tiểu Hoa bạn gái cậu. Tiểu Hoa sẽ đưa cho bạn gái anh, anh sẽ lấy chỗ bạn gái anh!” (Hai người vẫn chưa nhớ ra là bạn gái của họ ở cùng phòng)

Vương Vĩnh Chí nói: “Em chia tay với Tiểu Hoa rồi!”

Lưu Minh Dư trợn mắt: “Sao thế?”

Vương Vĩnh Chí gửi một mặt cười, nói: “Sư huynh, anh nghĩ sau khi bày tỏ với anh, em còn có thể quen với bạn gái khác được sao?”

Lưu Minh Dư chợt thấy không vui.

* * *

Sau đó hai người cũng đã gặp nhau. Anh giặt sạch sẽ chiếc áo thun hồng rồi gửi trả lại cho hấn và lấy lại được điện thoại yêu quý của mình.

Điện thoại của anh vẫn như xưa, hình chữ nhật màu đen, chỉ có điều nó vốn sạch sẽ không dán hình hay treo thứ gì trên đó, nay thêm vào một cái lục lạc màu hồng. Nhất định là do Vương Vĩnh Chí móc thêm vào.

Lưu Minh Dư nhìn Vương Vĩnh Chí, lại nhìn điện thoại của mình, sau đó tháo lục lạc ra và trả cho hấn.

Vương Vĩnh Chí tay nâng niu lục lạc hồng, mặt cúi gằm, không rõ thái độ.

Anh thấy điệu bộ của Vương Vĩnh Chí trông như chú cún bị chủ nhân bỏ rơi, liền cười phá lên: “Không phải cậu nói không có màu hồng, cậu vẫn nhận ra tôi hay sao, còn treo thêm mấy thứ hồng hồng đỏ đỏ ấy làm gì?”

Nói rồi anh vẫy tay quay đi.

Bạn gái của Lưu Minh Dư bị bắt nạt, tìm anh khóc thút thít.

Lưu Minh Dư đang nghĩ về chuyện Vương Vĩnh Chí, nghe khóc lóc mà rối cả ruột gan: “Rốt cuộc là làm sao?”

Cô người yêu vừa khóc vừa kể lại ngọn ngành. Anh nghe xong thấy thật buồn cười, có việc gì đâu, mấy cô bé này thật chẳng biết đùa.

Chuyện thật không có gì. Hiện nay, mỗi trường đại học đều có bộ phận giúp đỡ khách hàng của hãng Di động Trung Quốc. Bạn gái anh cũng muốn kiếm ít tiền tiêu vặt, nên xin vào bộ phận này, mỗi tuần có một tối làm nhân viên trực điện thoại, chịu trách nhiệm xử lý các vấn đề điện thoại của khách hàng.

Tối hôm trước, bạn gái anh trực, cô tiếp điện thoại của một người đàn ông, ông ấy chỉ hỏi: “Trang web Di động Trung Quốc của các bạn là gì?”

Cô ấy trả lời: “Chinamobile.”

Người đàn ông nói thêm: “Cô đánh vần xem nào!”

Bạn gái anh kiên nhẫn, đánh vần từng chữ: “C - h - i - n - a - m...”

Người đàn ông ngắt lời cô: “Này này, khoan đã, âm là gì? Tôi không biết, cô đánh vần bằng phiên âm tiếng Hán cho tôi đi!”

Cô bé ngây thơ đáp: “M chính là “Mo””

Người đàn ông: “Cái gì? Nghe không rõ!”

Cô gái lặp lại: “Mo! mo! mo!”[1]

[1] Chữ âm trong phiên âm tiếng Hán đọc là mo, phát âm giống chữ sờ mó.

Không ngờ người đàn ông ấy bỗng thốt lên: “Trời ơi! Đồ sàm sỡ!!!”

Kết quả là bạn gái của Lưu Minh Dư bị một người vô duyên như vậy làm cho tức đến phát khóc.

Lưu Minh Dư rất buồn cười, nhưng xem đáng về tủi thân đáng thương của bạn gái mình thì không dám cười, đành chủ động gỡ rối: “Thôi thế này, lần trực sau em đừng đến nữa, để anh thế em một hôm. Nếu có cuộc điện thoại quấy rối kiểu ấy nữa, anh sẽ mắng cho hắn một trận!”

* * *

Thế là một ngày nọ, Lưu Minh Dư thay bạn gái mình trực điện thoại.

Vì điện thoại vào buổi tối ít, mà họ chỉ chịu trách nhiệm khu vực này thôi, nên tất cả người trực cộng thêm Lưu Minh Dư cũng chỉ có ba người.

Lưu Minh Dư gần ngủ say thì có một cuộc điện thoại gọi đến. Câu mở đầu theo quy định: “Alô, xin kính chào quý khách, phục vụ viên số 6699 xin được phục vụ quý khách.”

Đầu dây bên kia không chút động tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ.

Lưu Minh Dư chau mày, trầm nghĩ không biết lại trò gì nữa đây, anh lặp lại: “Chào quý khách, phục vụ viên số 6699 xin được phục vụ quý khách.”

Bên kia trả lời, đó là hai chữ mà Lưu Minh Dư vô cùng quen thuộc.

“Sư huynh?”

Lưu Minh Dư lập tức nhận ra đó là ai, cảm giác thế giới thật nhỏ bé chật hẹp, không ngờ cuộc điện thoại này lại chính là Vương Vĩnh Chí.

“Gì đó?” Anh gặng hỏi.

Wang Vĩnh Chí ngập ngừng, có lẽ hơi bất ngờ vì việc anh thừa nhận quá nhanh. “À, cũng không có gì, chỉ là... em chỉ muốn hỏi địa chỉ trang web của mạng Di động Trung Quốc là gì thôi.” Vương Vĩnh Chí chợt nhớ ra điểm thưởng mà mình tích được đã có thể đổi quà, cho nên muốn lên mạng tra thử xem có quà gì đổi được hay không?

Ai ngờ câu hỏi này chạm đúng vào nỗi bức tức của Lưu Minh Dư, anh trầm nghĩ, hay nhỉ, một chàng trai cao lớn lại thích tìm những chuyện vớ vẩn này chọc ghẹo phục vụ viên điện thoại, vậy mà còn nói là thích mình.

Lưu Minh Dư cười nhạt: “Www.chinamobile.”

Wang Vĩnh Chí hỏi luôn không ngại ngần: “Anh có thể đánh vần được không ạ?” Hắn là một vận động viên, những điều phải hi sinh đằng sau những thành công ấy không phải ai cũng hiểu. Ba tuổi hắn đã vào trường Thể thao chơi bóng, đừng tưởng bây giờ hắn đang học đại học, thực ra hắn cũng chỉ có trình độ lớp 3. Nhắc đến tiếng Anh thì hắn cũng chỉ biết nói Hello hay Byebye gì đó thôi.

Nhưng câu hỏi đó lọt vào tai Lưu Minh Dư thì lại hoàn toàn khác. Anh nghĩ tên chọc ghẹo bạn gái mình chính là hắn, trò này hôm nay vẫn sử dụng!

Lưu Minh Dư giận đến nổi tay run cầm cập: “C - h - i - n - m...”. Anh quá nóng giận mà không để ý rằng mình đã đánh vần sai.

“Hả? M? Sao lại là M?” Vương Vĩnh Chí khựng lại, tuy tiếng Anh của hắn không khá, nhưng cũng biết chữ China đánh vần như thế nào, chữ cuối cùng rõ ràng là chữ “a”, sao lại thành ra chữ “m”.

Lưu Minh Dư tức chí, gân cổ lên nói: “Cái gì mà âm hả? Chính là “mo”! “mo” cậu có hiểu không? “mo”!!! Chính là “mo” của “mo mo mo mo...”!!! Cậu không phải là đợi tôi nói “mo” xong rồi lật mặt bảo: “sư huynh, anh là đồ sàm sỡ” hay sao? Cậu tưởng tôi không biết ư? Cậu mới là đồ sàm sỡ! Đồ sàm sỡ!”

Wương Vĩnh Chí im lặng, “...”

Lưu Minh Dư tức điên lên như một con trâu lồng, đang thở phì phò, mũi không ngừng phì hơi. “...”

“... Em chỉ muốn nói với anh, chữ cuối trong chữ China là chữ a, không phải là chữ m...”

“...”

“Còn nữa...”

“... Hử?”

“Sư huynh, anh là đồ sàm sỡ.”

Lưu Minh Dư vừa tức giận vừa xấu hổ, ném mạnh điện thoại.

* * *

Lưu Minh Dư cho rằng, anh không phải là dạng người dễ bị người khác chi phối đến cảm xúc của bản thân mình, nhưng lần này gặp phải Vương Vĩnh Chí, lòng anh luôn thấy bứt rứt khó chịu.

Mấy ngày nay không vui, đương nhiên cũng chẳng còn tâm trí gì khi bên cạnh người yêu. Cô bạn gái mới này của anh cũng không phải người dễ bắt nạt. Cô thấy người đàn ông trước mặt mình thật vô dụng, thôi thì “đá” quách cho xong.

Lưu Minh Dư cũng vui với cái cảnh thanh tịnh đó, chia tay thì chia tay, một mình cũng tốt.

Nhưng mà có một người cứ không để cho anh yên, hôm trước anh vừa chia tay bạn gái, hôm sau hắn đã gọi đến rồi.

Lúc đó, Lưu Minh Dư đang ngủ ngon, mơ màng cảm điện thoại từ đầu giường ra xem, chau mày vì khó hiểu.

Tên người gọi là chữ “Em ấy.”

Em ấy? Em ấy là ai? Ai là em ấy?

Chưa kịp đợi Lưu Minh Dư nghĩ ra, anh chợt nhìn thấy hình hiện trên điện thoại là một chiếc áo thun hình trước ngực dính đầy hạt thủy tinh đang bay phấp phới trên dây phơi quần áo.

Lưu Minh Dư tỉnh hẳn.

Anh để điện thoại reng một lúc lâu, cuối cùng đã hiểu lý do vì sao, nhất định là hôm quên điện thoại chỗ Vương Vĩnh Chí đã bị hắn đổi tên.

Lưu Minh Dư bĩu môi: Tên Hồng Đổ Quái Dị chẳng phải là rất thân thiết hay sao, lại còn đổi thành Em ấy, nghe cứ như hai người cùng một ruột ấy!

Anh cầm điện thoại đợi một lúc, thầm nghĩ không thể để cho Vương Vĩnh Chí nghĩ rằng mình vội vã bắt máy, phải kéo dài ra mới được. Anh đếm thầm tới hai mươi giây, nhếch mép cười một cái rồi bấm nút nghe.

Nhưng khi anh vừa chạm tay đến nút nghe, bên kia gác máy.

“...” Lưu Minh Dư trầm ngâm, nhìn chăm chăm vào điện thoại, nghĩ rằng một lúc nữa thôi Vương Vĩnh Chí sẽ gọi lại.

Một phút, ba phút, năm phút... chiếc Nokia đen vẫn im lìm nằm đó.

Lưu Minh Dư hết kiên nhẫn, cầm điện thoại gọi lại.

Rất nhanh, bên kia vội vã bắt máy, một giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên truyền qua sóng điện thoại: “Sư huynh...”

Lưu Minh Dư hỏi dồn dập: “Lúc này tôi không nghe máy, sao cậu cũng không gọi lại?”

Vương Vĩnh Chí hơi bất ngờ: “... À, ừm, em tưởng anh đang ngủ.”

“Quý đang ngủ cũng bị cậu gọi cho tỉnh dậy!”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Được rồi, có việc gì mau nói đi!”

“À,... thế này... bây giờ anh đang độc thân đúng không?”

Lưu Minh Dư giọng trầm xuống: “Có gì không?”

Vương Vĩnh Chí: “Nếu còn độc thân, hay anh thử với em đi?”

Lưu Minh Dư phát hoảng, run tay, vội vàng bấm nút tắt.

Việc ấy coi như là gác qua một bên, hay nói cách khác rằng bản thân Lưu Minh Dư đang tháo chạy, mà Vương Vĩnh Chí cũng không ra sức theo đuổi, tạo cho Lưu Minh Dư cơ hội thoát thân.

Con người Lưu Minh Dư cũng rất lạ. Nếu Vương Vĩnh Chí thật sự muốn quan hệ với anh thì phải ép buộc, áp sát anh, buộc anh phải chịu, không thể để anh có cơ hội chọn lựa, nếu không anh sẽ chần chừ do dự.

Nhưng Vương Vĩnh Chí không hiểu điều đó, hẳn nghĩ rằng cho Lưu Minh Dư quyền lựa chọn, đó mới là tốt với anh ấy. Ngờ đâu, chính điều đó đã làm cho Lưu Minh Dư càng lúc càng xa hẳn.

Thoắt cái đã đến kì nghỉ đông, mối liên lạc duy nhất giữa hai người là những dòng tin ngắn ngủi của Vương Vĩnh Chí: “Nghỉ đông vui vẻ, em thích anh.”; “Tết Tây vui vẻ, em thật sự thích anh.”; “Chúc mừng năm mới, em thích anh vô cùng.”; “Nguyên tiêu vui vẻ, em yêu anh”; “Sắp nhập học rồi, mình bên nhau đi anh!”

Lưu Minh Dư không trả lời tin nào.

Lúc họ gặp nhau thì đã vào học sau kỳ nghỉ đông.

Địa điểm là thư viện trường.

Nhân vật chính là Lưu Minh Dư, Vương Vĩnh Chí và hai nữ sinh. Một cô ăn vận rất thời trang, váy ngắn áo khoác lông, đang quàng tay Lưu Minh Dư. Cô kia cũng không thua kém, trang điểm trẻ trung như búp bê, được Vương Vĩnh Chí ôm vai thân mật.

Trong tình huống này gặp nhau, Lưu Minh Dư có chút lúng túng nhưng Vương Vĩnh Chí lại điềm tĩnh lạ thường. Chào một câu “Sư huynh” như trong lòng đang không hề ôm ấp cô gái nào.

Lưu Minh Dư vốn cảm thấy lúng túng, lúc này lại chuyển sang tức giận.

Điện thoại của anh còn lưu lại tất cả tin nhắn của Vương Vĩnh Chí. Tuy anh chẳng trả lời một tin nhắn nào nhưng cũng không hề xóa đi bất cứ tin nhắn nào.

Tin nhắn mới nhất nhận được là vào ngày hôm trước.

Nhưng đứng trước tình thế này, Lưu Minh Dư không cách nào tìm lòng được.

Lòng anh chợt hiểu ra điều gì đó. Anh biết việc đối xử tệ bạc của anh, là thánh nhân cũng phải bỏ chạy nói chỉ là Vương Vĩnh Chí. Thế nhưng sao lòng anh vẫn ngậm ngùi, bởi anh luôn cho rằng hẳn sẽ đợi anh.

Anh nhìn Vương Vĩnh Chí với vẻ mặt vô hồn không rõ cảm xúc.

Cô gái đang quàng tay Lưu Minh Dư mở lời: “Chồng ơi, chính là người này đã dành chỗ của em! Anh phải đòi lại cho em!”

Việc này ban đầu thực ra rất nhỏ, bạn gái mới của Lưu Minh Dư và cô gái núp trong lòng Vương Vĩnh Chí cùng chiếm chỗ của nhau trong thư viện dẫn đến cãi nhau, sau đó làm lớn chuyện, đòi dẫn bạn trai của họ đến cùng tham gia cuộc chiến.

Chuyện này khiến Lưu Minh Dư khó xử, đặc biệt khi đối phương lại là Vương Vĩnh Chí. Hai cô gái bắt đầu cãi cọ quyết liệt, hăng say đến nỗi không nhận ra người đàn ông của họ đang đứng im lìm cạnh đó và nhìn nhau.

Sự bình tĩnh của Vương Vĩnh Chí càng làm Lưu Minh Dư tức tối hơn. Tuy anh tỏ vẻ bình thường, nhưng kỳ thực chỉ cần ai đó châm ngòi thì quả bom tức giận của anh sẽ bùng nổ.

Mà con gái cũng thật nhỏ nhen, chỉ vì một chỗ ngồi mà cãi nhau, đến nỗi sắp đánh nhau. Cô bé hồng đỏ trong lòng Vương Vĩnh Chí gây sự trước, giơ tay muốn cào bạn gái của Lưu Minh Dư.

Lúc này, để giữ thể diện, Lưu Minh Dư hướng người ra trước đỡ cho bạn gái mình. Nhưng do móng tay của đối phương quá sắc, cào anh đau điếng không thể chịu nổi, đành phải hất cô ta ra xa.

Kết quả là cô bé hồng đỏ này làm lớn chuyện, hét lên: “Anh đẩy tôi? Đường đường là đàn ông mà lại đi đẩy phụ nữ thế à? Tôi là con gái mà! Anh như vậy là sàm sỡ biết không? Anh biết sàm sỡ là thế nào không, anh đang sàm sỡ tôi đấy!!! Anh dám động vào tôi sao? Anh động vào đi, tôi kiện anh tội quấy rối tình dục!!!”

Câu nói này vô tình là ngòi dầu làm ngọn lửa âm ỉ trong lòng Lưu Minh Dư bùng cháy, đốt sạch cả sợi lý trí cuối cùng mà anh đang cố cầm cự.

“Quấy rối tình dục? Mẹ kiếp, cô nói tôi quấy rối tình dục?!!! Mẹ kiếp, tôi cho cô biết thế nào là quấy rối tình dục!” Nói rồi anh kéo Vương Vĩnh Chí đang đứng khoanh tay đứng nhìn về phía mình. Trước bàn dân thiên hạ, anh dán chặt môi mình vào môi Vương Vĩnh Chí.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Wương Vĩnh Chí phản ứng rất nhanh, ôm lấy Lưu Minh Dư, làm cho hai đôi môi càng khít nhau hơn.

Lưu Minh Dư cũng không chịu thua, ôm lấy vai Vương Vĩnh Chí, hôn say đắm.

Mọi người há hốc mồm, mắt tròn xoe. Hai cô gái đi cùng lúc này cũng chết đứng tại trận.

Hai người họ cứ ôm hôn nhau thắm thiết như thế, giống như hai con thú dữ đang độ sức tranh hùng. Thoắt cái mười phút đã trôi qua, hai người mới buông nhau ra, nhưng tay họ thì vẫn nắm chặt.

“Con bé kia đã thấy rõ chưa? Thế này mới gọi là quấy rối tình dục này!” Lưu Minh Dư lau miệng một cái, tỏ vẻ vô cùng đắc thắng. “Bây giờ bạn trai của cô đã thuộc về tôi, đây là người đàn ông của tôi!”

Wương Vĩnh Chí cười, ôm lấy vai Lưu Minh Dư, ra sức vuốt lấy tóc anh. “Ngốc ạ, đây là em họ em.”

“...” Lưu Minh Dư im lặng, nhìn em họ của Vương Vĩnh Chí, nhìn sang bạn gái mình như đã hóa đá tự bao giờ, sau đó anh quay đầu một cái: “Thì đã sao?”

Anh “hứ” một tiếng rõ to, rồi như một con gà đắc thắng, quàng tay Vương Vĩnh Chí bỏ đi nhanh.

* * *

Kết quả là khi ra đến cửa thư viện, Lưu Minh Dư lập tức hoảng sợ, miệng lẩm bẩm: “Wương Vĩnh Chí à, Vương Vĩnh Chí, mẹ kiếp, sự trong sạch cả đời của tôi sụp đổ trong tay cậu rồi!” Nói rồi anh dựa vào người Vương Vĩnh Chí: “Mau, mau, mau! Mau đỡ anh, anh không nhấc nổi chân nữa rồi!”

Wương Vĩnh Chí phì cười, ôm lấy Lưu Minh Dư, và chính tại cổng thư viện đông người qua lại ấy, họ lại trao nhau nụ hôn nồng thắm.

3. Chương 3: Tình Yêu Ga Tàu Điện

Nếu không phải bị dừng lại do kẹt xe vào giờ cao điểm, mà Vương Liên Vũ lại phải tham gia một cuộc họp quan trọng lúc chín giờ, thì anh quyết không lựa chọn phương tiện di chuyển là tàu điện ngầm.

Anh đứng ở cổng tàu điện, người đông như đại hồng thủy, cảm giác hai mươi tám năm qua chưa từng có lần thử thách nào khó khăn như vậy. Anh chật vật lắm mới quay được người để nhìn ra đường lớn, tình trạng ùn tắc có chiều hướng nghiêm trọng hơn, sau đó lại khó khăn lắm mới quay người lại được, trôi theo dòng người bước vào trạm như những con quái vật bỗng bồng bềnh trong chậu máu.

Sau đó lại phải trải qua các cửa ải sau, “chen lên tàu mà không chen nổi” - “sau khi chen lên được, do tay không có chỗ nắm, dễ lung tung có thể bị mất là sầm sỡ” - “đến trạm nhưng không chen xuống được” - “đành phải ngồi thêm một trạm nữa” - “kết quả là không chen lên nổi chiều tàu điện ngược lại” - “đợi hai chuyến tàu mới chen lên được” - “lần này may mà có thể thuận lợi lên và xuống tàu”... Vương Liên Vũ mồ hôi đầm đìa đứng tại trạm tàu điện ngầm ngay bên dưới công ty anh. Bộ dạng mệt mỏi hoàn toàn không giống một chuyên viên cao cấp hàng lãnh đạo của công ty thương mại quốc tế chút nào, ngược lại trông như anh lính vừa lăn lộn dưới hầm chui lên.

Và anh chuyên viên cao cấp trông như chú lính bụi bặm này lại gặp một vấn đề mới - anh không tìm được cổng ra!!!

Công ty của anh ở một vị trí vô cùng lý tưởng, có thể nói là nằm tại khu trung tâm thương mại của thành phố. Bởi thế trạm tàu điện ngầm nơi đây được thiết kế như một trạm chuyển tiếp của hai tuyến tàu điện, ngoài ra còn là trạm xuất phát của tuyến cao tốc chạy thẳng ra sân bay. Chỉ là trạm tàu điện này thôi, cổng ra đã có từ A đến K, tổng cộng mười một cổng. Chao ôi! Đến mười một cổng cơ đấy! Chuyên viên của chúng ta đứng trước tấm bản đồ nhìn ngang nhìn dọc, cũng không tìm được lối ra để đến công ty mình.

Nếu lúc này có một người hiểu ý giáng trần đến bên cạnh giúp anh tìm ra lối thoát, anh chắc chắn sẽ đem người đó về nhà cúng phụng như tiểu thiên sứ!

“Chào anh, xin hỏi anh có cần trợ giúp gì không ạ?”

Nhắc thiên sứ, thiên sứ đến!

Vương Liên Vũ quay người lại, dùng ánh mắt như tăng lớp nông dân nghèo khổ bị áp bức đang sung sướng khi gặp được hồng quân mà nhìn đối phương, thậm chí còn nắm lấy hai tay của người ta, lắc lư mấy hồi: “Thiên sứ... à không, xin lỗi anh có thể cho tôi biết, làm sao để đến công ty XX ở plaza XX?”

Người thanh niên trẻ tuổi bị hành động của anh làm hoảng hốt, nhưng rồi điềm tĩnh chỉ dẫn cho anh: “Anh nhìn đây, chúng ta đang đứng ở vị trí này trong trạm, mà công ty XX thì ở chỗ này... chỉ cần thuận theo lối đi này rẽ sang, sau đó lên lầu, rồi lại xuống một lầu, tiếp đến rẽ về bên phải, ở đó sẽ có một cổng đến trực tiếp công ty.” Người thanh niên cười vui vẻ: “Anh đã rõ chưa ạ?”

“Chưa.” Vương Liên Vũ trả lời nhanh nhẹn.

Nụ cười của người thanh niên lập tức tắt lịm.

Đúng thế, Vương Liên Vũ cái gì cũng tốt, chỉ có một khuyết điểm là hay mù đường. Lúc trước, phải mất nửa năm anh mới nhớ được đường từ nhà đến công ty, bắt đi hơi vòng một tí là anh có thể ngất ngậy vì lạc đường, nói gì đến mấy con đường phức tạp ở tàu điện ngầm, lên lên xuống xuống, trái trái phải phải, thực sự là làm anh điên đầu.

Người thanh niên gãi gãi má, đáng vẻ buồn phiền của cậu đáng yêu lạ thường: “Ừm, hay là thế này, tôi đưa anh đi nhé?”

Vương Liên Vũ lúc này mới để ý người thanh niên mặc đồng phục màu xanh đậm của nhân viên phục vụ tàu điện, cổ áo sạch sẽ, trước ngực đeo băng tên, trên có dán tấm hình cậu đang cười thẹn thùng, bên cạnh là tên và số hiệu: Triệu Tử Uất KZ5243XXXX, bên dưới là một vòng chữ nhỏ: “Rất hân hạnh được phục vụ quý khách.”

“Triệu Tử Uất đúng không? Thật phiền cậu quá!” Vương Liên Vũ tỏ ra vô cùng cảm ơn sự chủ động của ân nhân cứu mạng, cả đoàn đường theo sát đằng sau Triệu Tử Uất, đáng vẻ cẩn trọng, người không biết có khi lại tưởng anh từ trong rừng mới ra.

Nhưng chưa được vài bước, một loạt xác ướp... À không, một đợt người ào đến, thì ra trong ba phút này, bốn chuyến tàu của hai chiều ngược nhau cùng đến trạm, hàng loạt nhân viên văn phòng ồ ạt đổ về hai phía hợp thành hai luồng như hai dòng chảy xiết như muốn nhấn chìm Triệu Tử Uất thân cao gần một thước bảy, và Vương Liên Vũ thì bị dòng chảy áp che lấp thiên sứ của mình.

May mà thiên sứ vẫn luôn là thiên sứ. Đúng lúc Vương Liên Vũ dừng lại tại chỗ nhìn ngang nhìn dọc, Triệu Tử Uất ngược dòng người bước đến bên cạnh anh, giọng vẫn nhẹ nhàng không hề trách móc: “Chắc anh không thường xuyên đi tàu điện ngầm đúng không ạ? Bây giờ là cao điểm buổi sáng nên lúc nào cũng vậy, anh cẩn thận theo sát tôi không thì lạc mất!”

Vương Liên Vũ cao lớn, nhìn xuống thấy một biển đầu tóc đen không bờ bến, mặt hiện lên vẻ lo lắng: “Tôi nghĩ khả năng không lạc mất cậu rất ít.”

“Không sao!” Phục vụ viên Triệu Tử Uất cười tươi, chủ động đưa tay ra trước mặt Vương Liên Vũ: “Lần này anh nắm lấy tay tôi, đảm bảo không lạc!”

Từ khi sinh ra đến nay hai mươi tám năm rồi chưa lần nào có người yêu, Vương Liên Vũ nhìn nước da non mịn của người thanh niên trẻ tuổi, nuốt nước dãi ừng ực.

Người thanh niên đứng thẳng như một cọng hành nơi cổng trạm tàu điện, bộ đồng phục sẫm màu cậu khoác trên người, nhìn góc nào cũng đẹp. Cậu dặn: “Được rồi, đi từ đây lên là đến được công ty XX. Thưa anh, tôi còn công việc, không thể ra ngoài, phải quay về vị trí công việc của mình gấp.” Triệu Tử Uất cười và buông tay ra, Vương Liên Vũ lòng bàn tay trống rỗng, hận không thể kéo cậu thanh niên lại, cùng nắm tay thêm một lúc nữa.

“Đừng gọi khách sáo vậy, gọi Vương Liên Vũ thôi.”

“Hả...?” Triệu Tử Uất ban đầu hơi sững người, nhưng nụ cười lại nhanh chóng nở trên môi cậu: “Dạ vâng, anh mau đi đi ạ, sắp chín giờ rồi, đừng để lỡ công việc của anh. Tàu điện ngầm lúc người đông đều như vậy cả, lần sau anh đừng quên cổng ra nhé!”

Vương Liên Vũ thấy lòng xao xuyến: “Nếu tôi vẫn không nhớ lối ra, thì có thể tìm cậu chứ?”

Triệu Tử Uất gật gù đầu, trên mặt lộ ra vẻ phấn khởi, xem chừng rất vui vì được người khác khẳng định khả năng làm việc của mình. “Vâng(*’ *’)!”

Nụ cười ấy làm Vương Liên Vũ ngất ngây.

Khi anh chao đảo bước đi với vẻ mặt si mê khó tả, trong đầu anh liên tục hiện lên nụ cười của Triệu Tử Uất trước lúc hai người chia tay. Anh biết tiếng sét ái tình đã đánh trúng mình.

* * *

Vương Liên Vũ năm nay cũng hai mươi tám rồi, kinh nghiệm dồi dào, cũng có thể nói là lợi thế hơn đối với Triệu Tử Uất. Bởi Triệu Tử Uất so với anh thì non trẻ như một miếng đậu hũ, cả tay con gái cũng chưa nắm lần nào, đương nhiên chưa nhận ra được ý đồ “theo đuổi” của Vương Liên Vũ, chỉ là hiểu kì không hiểu vì sao ở trạm tàu điện, cậu thường nhặt được những thứ như điện thoại, ví tiền, xâu chìa khóa, và sau khi thông báo mất đồ thì người đến nhận luôn là Vương Liên Vũ.

“Anh Vương, anh thật bất cần.” Do thường xuyên nhặt được “đồ đạc làm rơi” của Vương Liên Vũ, Triệu Tử Uất ngày càng thân thiết với anh hơn, khi nói chuyện cũng không câu nệ gì nhiều: “Sao mà cứ làm rơi đồ hoài, may mà lần nào em cũng nhặt được, nếu mất thật thì làm sao?”

“Đúng, đúng!” Vương Liên Vũ thừa nhận: “Anh vẫn độc thân, thiếu người quan tâm chăm sóc nên ít khi để ý mấy chuyện này!” Câu nói của anh bao hàm nhiều ý, lúc nói anh còn không ngừng phát huy sức hấp dẫn của mình, mắt liên tục đưa tình. Triệu Tử Uất chưa bao giờ gặp một người hấp dẫn như vậy, đột nhiên “bị giật” bởi tia điện phát ra từ mắt Vương Liên Vũ, cậu ta vội tránh ánh nhìn ấy.

Thấy cậu không nói gì, Vương Liên Vũ cũng không nỗ lực quá, tay cầm điện thoại Iphone cười hì hì rồi nói: “Điện thoại này cứ tưởng bị mất rồi, không ngờ mới mua chiếc mới, chỗ em lại gọi điện cho anh đến lấy lại.”

“Trời? Anh mới mất điện thoại chưa đến một giờ mà đã mua cái mới rồi ư?”

“Ừ, em cũng biết là anh phải liên hệ công việc thường xuyên mà, một phút cũng không thể rời điện thoại.” Vương Liên Vũ vờ ra vẻ khổ sở: “Tiếc là điện thoại cũ này không biết làm sao đây, khó khăn lắm mới tìm lại được nhưng không ai dùng.”

Chỉ có Triệu Tử Uất vô tư hồn nhiên không nhìn ra được “điện thoại cũ” mà cậu ta nhặt được, khảm đá sáng loáng, và trong danh bạ điện thoại chỉ có đúng một số (mà còn là số điện thoại văn phòng của Vương Liên Vũ), nó trông như vừa mới bóc vỏ.

Wương Liên Vũ thừa cơ hội tấn công tiếp, nói rõ ý định của anh: “Không thì thế này vậy, anh thấy điện thoại của em cũng cũ rồi, chúng ta lại thân nhau như vậy, hay em cầm cái điện thoại này mà dùng.”

Anh nghĩ với tính tình của Triệu Tử Uất thì thế nào cũng sẽ từ chối vài câu, trong bụng đã chuẩn bị một loạt câu động viên khuyến khích. Nhưng chưa kịp nói gì, Triệu Tử Uất đã mừng rỡ và giằng lấy “điện thoại cũ” trong tay anh. “Anh Vương, anh thật tốt, anh trai em cũng có một cái điện thoại Iphone, rất tiện dụng. Nhưng bây giờ điện thoại của em vẫn chưa đến nỗi không sử dụng được, nên cứ nghĩ mãi chưa biết có nên mua hay không.” Cậu ta nhảy cẫng lên giống như một đứa trẻ, cậu ôm lấy Vương Liên Vũ: “Anh còn tốt hơn cả anh trai em nữa!”

Wương Liên Vũ lòng rộn ràng. Hey, đây là lần đầu tiên họ thân mật như vậy, tặng điện thoại lại được một cái ôm, ai bảo là không xứng đáng? Anh còn sợ Triệu Tử Uất không thèm để ý quà anh tặng, bây giờ lại vui thế này thì tốt quá. Vương Liên Vũ không có gì ngoài tiền bạc. Lần sau, anh sẽ tặng tiểu thiên sứ của mình một máy tính xách tay, không biết là có thể đổi được một chiếc hôn không nhỉ?

“Nếu anh tốt hơn cả anh trai em thì đừng gọi anh là anh Vương, gọi Liên Vũ nhé!”

Triệu Tử Uất được dỗ dành, lòng vui sướng nên cũng không suy nghĩ nhiều, rất nhanh đã đổi giọng, gọi một tiếng “Liên Vũ”, làm tim anh đập thình thịch, lý trí bỗng hóa cánh chim bay đi thật xa.

Nhưng không vui được bao lâu, một câu hỏi của Triệu Tử Uất vang lên.

“Liên Vũ, Iphone của anh sao không có pin dự trữ?”

“Hả.....?”

“Mà Iphone của anh trai em còn có ổ cắm sạc cạo râu rồi bên ngoài, sao cái của anh không có?” Triệu Tử Uất suy nghĩ một lúc. “Anh trai em nói của anh ấy là Iphone 10, của anh là đời thứ mấy?”

Wương Liên Vũ im lặng hồi lâu, lắc đầu: “Của anh là đời thứ tư... không hiện đại như của anh trai em.”

* * *

Sau khi thân thiết với Triệu Tử Uất, tật xấu của Vương Liên Vũ vẫn không cải thiện. Cứ cách mấy ngày lại làm rơi đồ gì đó tại quầy trực trạm tàu điện, và không chờ Triệu Tử Uất liên lạc đến lấy, anh mua sẵn một cái mới, “cái cũ” lại đưa cho Triệu Tử Uất dùng. Không phải lần nào cũng là những sản phẩm điện tử đắt giá, có lúc chỉ là một đôi găng tay, lúc thì một bình nước giữ nhiệt v.v..., những thứ mà Vương Liên Vũ “làm rơi” có thứ rẻ tiền có thứ đắt giá, nhưng tựu chung là vô cùng thực tế và hữu dụng.

Triệu Tử Uất tuy vô tư hồn nhiên, nhưng cũng không ngốc nghếch đến nỗi không nhận ra điều đó. Cậu điểm lại các vật dụng mà mình đem theo người, điện thoại, áo lót ấm, bình trà, khăn quàng, găng tay. Toàn bộ là những vật dụng Vương Liên Vũ làm mất, mà những thứ ấy đều là cái cậu đang rất cần dùng. Có tình cờ đánh rơi thì cũng không trùng hợp đến vậy chứ?

Đợi đến lúc Vương Liên Vũ ở quầy trực trạm tàu điện, chuẩn bị tình cờ “làm rơi” một đôi giày thể thao xem chừng vừa khít chân cậu ta, Triệu Tử Uất đã mai phục từ trước, lúc này hùng hổ bước ra, lao đến trước mặt Vương Liên Vũ như hổ vồ mồi, cậu nắm lấy tay Vương Liên Vũ.

“Anh... An...h... Anh giải thích đi, cuối cùng anh muốn gì?” Triệu Tử Uất chống nạnh, thở mạnh. Tiếc là khi nổi giận lại nói lắp, làm lộ cảm xúc của mình.

— Tôi... tôi... tôi... tôi còn muốn làm gì nữa, chẳng qua là muốn có em mà thôi.

Vương Liên Vũ thầm nghĩ thế, nhưng khuôn mặt không chút biểu lộ: “Anh có làm gì đâu, chẳng phải là anh đang cầm một đôi giày hay sao?”

“Anh đừng tưởng là em không thấy đôi mắt anh cứ nhìn chăm chăm vào cái nơi ấy, anh nói xem đồ đạc của anh rơi bao nhiêu lần trên cái ghế ấy rồi?” Ghế ngồi ở trạm tàu điện không nhiều, trong đó trên chiếc ghế sạch sẽ nhất, gần phòng nghỉ của nhân viên tàu điện nhất, bất cứ thứ gì để đó, Triệu Tử Uất luôn là người đầu tiên nhặt được.

Vương Liên Vũ không ngờ cũng có lúc cậu bé này lại thông minh đột xuất đến vậy, lúc này bị bắt quả tang tại trận nên không biết nói gì, mọi lý do trong đầu đều bay biến, chỉ biết sững người mà không tìm được lý do nào hợp lý.

Đổi lập việc áp a áp úng của anh, Triệu Tử Uất lại vô cùng thẳng thắn: “Anh tới tới lui lui “làm rơi” đồ đạc chỗ em, anh có ý đồ gì đây? Vòng vo tam quốc làm gì, người không biết lại tưởng anh đang theo đuổi em!”

Vương Liên Vũ buột miệng: “Thì đúng là anh đang theo đuổi em mà!”

Một giây, hai giây, ba giây.

Đầu Triệu Tử Uất nhưng bị nổ tung, phun ra đám khói bay lơ lửng, đôi má nóng ran như trứng chiên. “Anh... Anh... Anh... Anh... o(*/// ///*)o” Đáng thương cho cậu nhân viên phục vụ tàu của chúng tôi, xấu hổ chỉ còn biết che mặt, may mà không bị dọa đến mức phải bỏ chạy, Vương Liên Vũ lòng rộn ràng— thầm nghĩ việc này ắt thành.

“Em xem, để em nhận ra anh đang lấy lòng em, mấy ngày nay anh không biết đã cố ý làm rơi bao nhiêu thứ.” Vương Liên Vũ luôn đánh trúng điểm yếu, đánh đâu trúng đó: “Thực ra anh chưa nói với em, những thứ em nhặt được chỉ là một phần thôi, những thứ còn lại đều bị người khác cầm mất.”

“Hả?”

“Anh sợ đưa trực tiếp em không nhận, nên chỉ còn cách gián tiếp tặng em như vậy. Nhưng không ngờ chưa đến được tay em, đã bị người khác ôm đi mất.” Anh thở dài: “Nếu em đồng ý anh, sau này có thứ gì anh trực tiếp đưa cho em, như vậy chẳng phải là tiện hơn cho anh sao?”

“Nhưng mà...”

“Còn những nhị gì nữa, anh tốt với em không? Quà anh tặng em có thích không? Em thấy xót xa khi anh bị mất đồ đạc không? Em có muốn anh thuận tiện hơn không?”

“Ồ..., Ổ..., Ổ...” Dung lượng trong não bộ của Triệu Tử Uất ít, bị hỏi dồn đến phát ngất: “Muốn!” Vương Liên Vũ tốt với cậu như vậy, đương nhiên cậu muốn thuận tiện hơn cho anh ấy.

“Câu hỏi cuối cùng.” Vương Liên Vũ cười hì hì nắm lấy tay Triệu Tử Uất: “Em quan tâm đến anh như thế, vậy có muốn trở thành người yêu của anh không?”

“...”

“Muốn không?”

“Muốn!”

Gánh nặng trong lòng cuối cùng được giải tỏa, Vương Liên Vũ vui sướng ôm lấy người vợ mới ra lò của mình, và hôn một cái thắm thiết lên môi cậu.

4. Chương 4: Trò Chơi Xếp Hình

Chìa khóa xe của Nam ưu tú bị mất. Chìa khóa mới từ xưởng sản xuất bên châu Âu gửi về phải mất một tháng mới đến nơi, bởi thế anh phải tạm thời đi làm bằng tàu điện ngầm.

Nơi anh lên tàu là trạm đầu, nên dễ tìm chỗ ngồi. Một hôm, đúng vào lúc cửa tàu điện sắp đóng, một thanh niên tầm hai mươi tuổi lao đến, xuyên qua hai khe giữa hai cánh cửa, đến ngồi bên cạnh anh. Mùi của người thanh niên này khiến Nam ưu tú cảm thấy vô cùng quen thuộc, làm anh tò mò quay lại nhìn, và bắt gặp ánh mắt của đối phương cũng đang nhìn anh.

“Ôi, giám đốc... thật trùng hợp!” Người thanh niên ngạc nhiên, vội vàng chào anh.

Cảm giác quen thuộc càng nhiều, nhưng Nam ưu tú vẫn chưa nhận ra đã từng gặp cậu ta ở đâu.

Nhìn thấy Nam ưu tú chau mày, cậu thanh niên vui vẻ nói: “Quả nhiên là giám đốc không nhận ra tôi”, vừa đưa tay che mũi miệng, chỉ để lộ đôi mắt rất có hồn.

“... là cậu”. Nam ưu tú lần này đã nhận ra. Người này chính là nhân viên vệ sinh công ty anh, nghe nói cậu đến từ một huyện nhỏ, không có bằng cấp gì, nhưng con người rất chất phác và chịu khó. Bình thường cậu luôn đeo khẩu trang, chỉ để lộ đôi mắt, không ngờ khi khoác lên mình bộ thường phục trông lại đỉnh đặc đến vậy.

Nhưng dù có chút quan hệ như thế, Nam ưu tú và cậu thanh niên cũng không có gì để nói với nhau. Họ không tính là đồng nghiệp, càng không thể nói là bạn bè, cũng chẳng phải hai phụ nữ gặp nhau có nhiều chuyện để nói... vì thế Nam ưu tú chỉ gật gù đầu, rồi quay người đi.

* * *

Đoạn đường rất dài, sau khi qua vài trạm, Nam ưu tú lôi Ipad từ túi xách ra chuẩn bị nối mạng đọc báo. Nhưng trên tàu điện sóng yếu, mãi mà không tìm được nguồn mạng không dây nào, đành mở trò chơi giải khuây.

Xếp hình là loại trò chơi dùng để giết thời gian hữu hiệu nhất, nhưng Nam ưu tú không chơi thường xuyên, mới ba vòng đã dùng hết ba mạng, cứ hồi lâu mới nối được hai hình giống nhau, thời gian thừa còn lại chỉ biết vô vọng ngồi chờ hết giờ.

Mất nhìn cảnh vòng tư sắp thua, Nam ưu tú thậm chí chỉ muốn tắt máy, ngủ một giấc cho xong, không ngờ bên tai anh vang lên: “Giám đốc, Nho! Nho!”.

Nam ưu tú làm theo lời đối phương, chọn hai hình Nho, sau đó kinh ngạc nhìn chúng biến mất một cách “thần kỳ”.

“Đừng có sững người ra thế! Còn Thơm! Thơm”. Người thanh niên lại hét lên.

Thì ra không biết tự bao giờ, cậu thanh niên đã lặng lẽ theo dõi Nam ưu tú chơi trò chơi, mà Nam ưu tú với vẻ ngờ nghệch ấy làm cậu ta không chịu được phải lên tiếng.

Năm phút sau, cậu thanh niên cuối cùng đứng ngồi không yên, ngứa tay ngứa chân khi thấy tay và mắt của Nam ưu tú phối hợp không nhịp nhàng, cậu ta bắt đầu ra tay, trực tiếp hành động.

Đợi khi qua vòng, cậu thanh niên thở phào nhẹ nhõm: “Ôi, suýt nữa thì hết giờ...”. Bỗng toàn thân cậu khựng lại. Lúc này cậu mới nhận ra hành vi vô lễ của mình. Cậu xấu hổ, mặt đỏ gay, mồ hôi trên trán do lúc này chơi căng thẳng đang rơi xuống. Cậu không dám nhìn Nam ưu tú ngồi cạnh bên. Đến lúc này mới nhận ra sự chênh lệch giữa hai người xa thế nào.

Cậu bối rối lau hai tay lên đùi, lòng tự trách bản thân mình lỗ mãng, không biết có làm hỏng thiết bị cao cấp của người ta hay không?

Trông dáng vẻ bối rối của cậu thanh niên, Nam ưu tú cũng hơi chạnh lòng, lắc đầu nhưng mặt không để lộ cảm xúc.

“Không sao, cậu chơi rất hay, tôi ngồi xem cậu chơi thấy cũng rất vui.”

Ngày hôm sau, cậu thanh niên tuy vẫn như thế, đeo một cái khẩu trang lớn, nhưng khi gặp Nam ưu tú, đôi mắt lộ rõ vẻ vui mừng. Dù không nhìn thấy hết khuôn mặt cậu, Nam ưu tú vẫn đoán được cậu này nhất định đang cười một cách ngốc nghếch. Chẳng qua là đi cùng một chuyến tàu điện, chơi cùng một Ipad, nhưng giữa họ đã nở ra một “tình bạn” vô hình.

Khu vực xung quanh nơi Nam ưu tú làm việc được Người thanh niên lau dọn vô cùng sạch sẽ. Nam ưu tú vỗ vai cậu và nhét vào tay cậu một cặp bánh kẹp làm bữa sáng.

Ngày hôm đó họ lại cùng tan sở và đợi tàu điện ngầm, Nam ưu tú chủ động lôi Ipad trong túi ra đúi vào lòng cậu thanh niên.

Cậu thanh niên lộ rõ vẻ cảm động, nhưng không dám phản ứng. Cậu chỉ ái ngại ôm lấy Ipad, ánh mắt trông như chú cún ngoan vừa qua khóa huấn luyện kỹ lưỡng, dù chủ nhân có để xúc xích trước mặt cũng không dám cắn một miếng.

“Được rồi! Cứ chơi đi!” Nam ưu tú muốn vỗ vai cậu ta, nhưng do tư thế ngồi của hai người, đành vỗ vỗ lên tay cậu: “Hôm qua tôi đã nói rồi, tôi rất thích nhìn cậu chơi.”

Lúc này cậu thanh niên mới thật sự an tâm, vui mừng click vào biểu tượng trò chơi Xếp hình, và bắt đầu cuộc chiến đấu.

* * *

Hai tuần sau, cậu thanh niên đã thắng hết mấy trăm vòng của trò chơi này, chìa khóa mới của Nam ưu tú cũng đã về đến nơi. Khi nghe nói Nam ưu tú sẽ không cùng đi tàu điện với mình nữa, cậu buồn ra mặt.

“Ồ, vậy thì tốt quá... Những chiếc xe sang trọng ấy mới phù hợp cho giám đốc thỏa sức phóng băng băng trên đường cao tốc. Việc đi tàu điện ngầm này thật sự không xứng với anh.” Tuy miệng nói thế, nhưng khuôn mặt cậu lộ rõ vẻ thất vọng hụt hẫng, “sao lại như thế chứ?”

Nam ưu tú chọc ghẹo: “Tôi tưởng cậu không nỡ xa tôi?”

“Đương nhiên là em không nỡ xa anh rồi!... À không, em không có ý đó!”

“Ha ha, không nỡ xa tôi hay không nỡ xa trò chơi Xếp hình của tôi?”

Cậu thanh niên lắc đầu: “Dĩ nhiên là không phải thế... cứ dùng máy của anh như vậy cũng không tốt lắm. Tháng sau em về quê thăm nhà, anh cho em hỏi chiếc máy trò chơi này bao nhiêu tiền, em muốn mua một cái làm quà cho em gái mình nhân dịp nó vừa đậu cấp ba.”

— Máy trò chơi —

Nam ưu tú bụng cười thầm, nhưng vẫn nói lời nói dối thiện ý: “Cái thứ này không đắt, nhưng với mức lương của cậu thì cũng không phải là rẻ. Tôi còn một cái như thế này do công ty thưởng. Cái máy cũ này có thể bán giảm giá cho cậu, tám trăm tệ được không?”

Tám trăm tệ là một nửa tháng lương của cậu thanh niên. Tuy cái máy trò chơi này đắt hơn cậu ta tưởng tượng, nhưng cũng không phải là không trả nổi. Mà cậu ta thấy cái máy trong tay Nam ưu tú không có vấn đề gì, giống y như mới mua vậy, cảm giác như đang lợi dụng người ta.

Nam ưu tú thoải mái hơn cậu ta nghĩ, trước khi xuống tàu anh trực tiếp nhét Ipad vào lòng cậu, để cậu mặc sức chơi, tiền máy chỉ cần đợi tháng lương sau rồi trả anh ấy cũng được.

“Giám đốc, anh thật tốt!” Cậu thanh niên như một chú cún trung thành vừa nhận thưởng.

Nam ưu tú vỗ vỗ lên trán cậu, thầm nghĩ: “Tôi chẳng tốt đẹp gì đâu!”

* * *

Ngày hôm sau tại bãi giữ xe của công ty, cậu thanh niên chặn đầu xe Nam ưu tú.

Nam ưu tú mở cửa kính hỏi cậu ta cần gì. Cậu thở hồng hộc nhét Ipad vào trong xe.

“Giám đốc, tuy tiền tôi không nhiều, nhưng không cần anh phải thương hại tôi!” Cậu ta nói lớn, đôi mắt đỏ ửng: “Hôm nay cô Hồng ở lầu sáu đã nói cho tôi biết, máy trò chơi này rất đắt tiền, không thể chỉ có giá tám trăm tệ, dù tôi có bán thận cũng không trả cho anh được!”

Nói rồi cậu quay người bỏ đi, Nam ưu tú vội vã kéo tay cậu ta lại: “Nếu em thật sự muốn hoàn trả, cũng được thôi. — Em không cần bán thận cho anh, chỉ cần bán thân cho anh là đủ!”

Đứng với điều Nam ưu tú trầm nghĩ, anh chẳng tốt đẹp gì.

Anh kéo cậu thanh niên lên xe mình, chở về nhà cùng chơi Xếp hình phiên bản gia đình.

* * *

“Em nhìn này, ở đây có các loại bao với đủ các công năng, đủ kiểu dáng, đủ màu sắc, đủ mùi vị, em phải trong khoảng thời gian quy định tìm ra một cặp giống nhau...”

“Sau đó tiêu hủy hết?”

“Dĩ nhiên là không.” Nam ưu tú liếc nhìn cậu thanh niên, trả lời chậm rãi từng chữ: “... sau đó dùng hết.”

5. Chương 5: Anh Chàng Ném Đĩa

Người quản lý sinh viên của trường gọi lớp trưởng đến phòng làm việc, cùng cậu thảo luận một hồi. Nội dung bàn về thành tích hoạt động của lớp học kỳ trước và nhiệm vụ của học kỳ này. Lớp trưởng nhất trí mọi việc. Đến khi cậu chuẩn bị ra về, người quản lý nói: “Lớp của các em trong học kỳ này sẽ có một bạn sinh viên mới chuyển đến. Bạn này là một sinh viên thể dục được trường ta phát hiện và nhận về, chắc cũng không lên lớp thường xuyên được, ký túc xá cũng riêng biệt. Bạn ấy cũng rất hòa nhả, em xem cố gắng giúp đỡ chăm sóc tới bạn ấy nhé!”.

Lớp trưởng ngoài mặt đồng ý, nhưng trong lòng chẳng vui tí nào. Dù gì anh ta cũng là lớp trưởng lớp chuyên của một trường đại học trọng điểm, khi mới vào năm nhất, kết quả thi đầu vào đã cao đến mức nhận được học bổng loại một, để một người kiêu hãnh như cậu ta đi chăm sóc một người dựa vào năng khiếu thể thao vào trường, làm sao mà vui được.

Chương trình học của đại học trọng điểm rất căng thẳng, giữa tháng tám bắt đầu khai giảng, nhưng đợi đến cuối tháng chín, lớp trưởng vẫn không thấy bạn sinh viên năng khiếu thể thao nói trên chuyển vào.

Vài ngày trước lễ quốc khánh, các sinh viên đều muốn về quê, một số bạn bắt đầu đứng ngồi không yên. Lớp trưởng được bạn cùng phòng gọi ra sân vận động chơi cầu lông. Đúng vào lúc đội thể thao của trường đang đợt huấn luyện, sân vận động phải đóng cửa. Họ chỉ có thể chơi cầu lông ở con đường nhỏ bên ngoài sân vận động. Mặc dù chỗ ấy có phần chật hẹp, khi đánh cầu lông người tiến người lùi cũng tương đối vui vẻ.

Đang lúc cao trào, bỗng nhiên một đợt gió thổi tới, quả cầu lông vốn dĩ nhẹ tênh, đã bị gió thổi phất đi, thoát cái đã bay vào trong sân vận động.

Người bạn cùng phòng bắt đầu lo lắng, nhìn qua rào chắn của sân vận động do dự cả buổi, không biết có nên vào trong lượm quả cầu không. Lớp trưởng là người làm việc nhanh chóng quả cảm, không cần nói gì nhiều đã nhảy qua lan can, chạy thẳng vào trong khu vực sân cỏ.

Sân vận động trường đại học rất lớn, xung quanh là đường chạy, giữa là sân cỏ bằng phẳng. Lớp trưởng nhìn từ xa thấy trong sân vận động có một huấn luyện viên và vài sinh viên thể thao đang đứng chụm lại không biết đang nói gì. Nếu không phải lúc họ đang bàn việc thì lớp trưởng cũng không có cơ hội lên vào để nhặt cầu. Cậu nghĩ rất đơn giản, nhặt cầu xong sẽ nhanh chóng rời khỏi sân vận động. Cậu vốn coi thường những vận động viên thể thao, cho rằng những người này trí não đơn giản, tứ chi phát triển, nếu như ở cùng trong sân vận động, hít thở cùng một bầu không khí với họ, sẽ làm giảm đi đẳng cấp của bản thân cậu.

Nhưng sau khi nhặt xong quả cầu, vừa đứng thẳng dậy... cảnh tượng trước mắt khiến cậu điếng người, chân dường như bất động, chỉ nhìn thấy một đĩa sắt với tốc độ quay kinh hoàng đang lao về phía cậu. Với tốc độ và lực mạnh đó đập vào người thì tin rằng không đơn giản chỉ bị gãy xương đâu. Rõ ràng trong đầu cậu thúc giục chạy đi, chạy mau, nhưng cậu ta phát hiện chân mình muốn cử động cũng không cử động được nữa. Cậu hoàn toàn không biết làm gì. Trong tích tắc vài giây lúc đó, cậu chỉ biết trợn mắt đứng nhìn đĩa sắt càng lúc càng gần.

Có thể là một giây, cũng có thể là hai giây, chiếc đĩa sắt quay tròn lao tới. Nó mang theo sức nóng kinh khủng và như một lưỡi dao bay sượt qua mặt lớp trứng, sức nóng không khí giống như lưỡi dao, chỉ trong chớp mắt, đã tạo thành một vết thương đâm máu trên má lớp trứng.

Đợi đến khi đĩa sắt rơi xuống đất, lớp trứng mới hoàn hồn, đầu anh trống rỗng, hai chân như nhũn ra, rồi ngã lăn ra sân cỏ.

* * *

Lớp trứng tỉnh lại khi đang nằm trong bệnh viện trường. Mùi thuốc tiệt trùng nồng nặc khắp căn phòng nhỏ, làm cậu liên tưởng đến các tình tiết hay diễn ra trong tiểu thuyết, còn tưởng mình lâm trọng bệnh. Một phút sau cậu mới nhớ ra lý do vì sao mình nhập viện. Cậu sờ lên má mình, chỗ đó đã được băng bó một lớp dày. Cậu muốn mở miệng nói chuyện, nhưng da mặt cứ căng ra như bị vật gì đó trói lại, không thể điều khiển. Một đầu kim đang nối vào tay phải của cậu với một túi nước trên bên cạnh, nó đang chậm chậm tiếp thêm vitamin cho cơ thể cậu.

Thấy cậu tỉnh lại, một nam sinh đang ngồi cạnh giường vội vã chồm tới: “Bạn... bạn có sao không? Trước khi ném đĩa, tôi không nhìn thấy bạn trên bãi cỏ, nên mới làm bạn bị thương! Bạn cảm thấy thế nào?”

Lớp trứng lấy lại tinh thần, nhìn kỹ đối phương. Bạn nam này cũng tầm tuổi cậu, da đen bánh mật, chân mày rậm, trông có vẻ rất đôn hậu. Bạn nam này thấp bé, nhưng ngược lại cơ thể thì cuộn cuộn những thớ thịt, đã tháng mười rồi mà hằn vằn khoắc áo gilê và quần soóc thể dục, trông như vừa từ sân vận động mới đến, chưa kịp thay quần áo bình thường.

Lớp trứng tuy không thích sinh viên thể thao, nhưng cậu không phải là người không hiểu lý lẽ. Tuy cậu bị hấn ném đĩa sắt trúng vào mặt mình, nhưng bản thân cậu có lỗi trong việc này. Nếu cậu không lên vào sân vận động thì đâu đến nỗi vậy. Chỉ có những sinh viên thể thao không có đầu óc như hấn mới ngốc nghếch ôm hết trách nhiệm về mình.

Lớp trứng lắc đầu muốn nói, nhưng sinh viên thể thao cảm thấy bất an, liền cầm lấy tay lớp trứng, về mặt thành khẩn nhìn cậu, nhấn mạnh từng chữ một: “Bạn cứ yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm với bạn!”

“...” Lớp trứng thấy vẻ chân thành của hấn, không biết phải trả lời thế nào.

* * *

Được kỳ nghỉ quốc khánh, mà thời gian này lớp trứng lại chủ yếu nằm trên giường bệnh. Không chỉ có mình cậu mà cả sinh viên thể thao kia cũng suốt ngày ở bệnh viện trường. Mỗi ngày hấn dành vài tiếng đồng hồ để chăm sóc lớp trứng. Hấn mua tiểu thuyết, hoa quả để lớp trứng giải khuây. Lớp trứng đã nói nhiều lần việc vết thương trên mặt là do cậu tự gây ra và tự chịu trách nhiệm, nhưng sinh viên thể thao vẫn cố chấp như một con trâu lông. Hấn khẳng định cho rằng chiếc đĩa sắt là do hấn ném, hấn phải chịu trách nhiệm về việc đó.

Đợi đến khi vết thương được tháo băng, sinh viên thể thao còn lo lắng hơn lớp trứng. Vết thương trên mặt lớp trứng không sâu, chóng lành, nhưng vẫn để lại vết sẹo đậm, đang là một chàng trai tuấn tú mà giờ đây mặt mũi lại thế này. Sinh viên thể thao rất lo lắng, chạy khắp nơi tìm cách xóa vết sẹo, hi vọng có thể trả lại khuôn mặt điển trai của lớp trứng. Lớp trứng lại không bận tâm việc đó. Cậu hỏi hấn: “Trên người bạn cũng không ít sẹo, sao lại chỉ lo cho tôi mấy việc đó làm gì? Sao bạn không để ý đến bản thân mình một chút?”

Sinh viên thể thao gãi gãi đầu, nghĩ ngợi một hồi mới ngượng ngịu trả lời: “Bạn... đương nhiên là không như tôi rồi!”. Do hơi căng thẳng, mặt hấn đỏ lên, nói một câu lại thành hai câu, cách vài lời lại lấy hơi một lần. Lớp trứng hỏi hấn cuối cùng là họ khác nhau ở điểm nào, hấn cứ ấp a ắp úng không trả lời được.

Lớp trưởng trông điệu bộ chẳng ra sao của hắn, bỗng nhiên không còn tâm trạng để hỏi.

* * *

Trong thời gian không tập huấn, sinh viên thể thao hay đến tìm lớp trưởng, lúc thì cùng đi ăn cơm, lúc thì đơn giản chỉ là chuyện trò với nhau. Lớp trưởng học hành bận rộn, theo lý mà nói thì không có thời gian nói chuyện phiếm với hắn, nhưng mỗi lần hắn đến tìm, cậu nhất định sẽ đi cùng hắn.

Sinh viên thể thao vì thế mà cũng vui mừng ra mặt. Hắn nói hắn học yếu từ nhỏ, chỉ dựa vào sức vóc mà được vào đội thể thao. Hắn nói từ nhỏ đã ngưỡng mộ những người học giỏi, luôn hy vọng họ sẽ nói chuyện với hắn. Hắn còn nói không thể nào tin nổi, mình lại làm lớp trưởng trọng thương, lớp trưởng không ghét bỏ mà còn vui vẻ nói chuyện và ăn cơm với hắn.

Hắn nói, kiếp này có một người bạn như lớp trưởng, nằm mơ cũng mỉm cười.

Lớp trưởng nghe xong lặng im không lên tiếng, mặt cũng không để lộ cảm xúc gì, miệng không nở mắng hắn ngốc nghếch, nhưng trong lòng lại có chút gì đó vui sướng lạ thường.

* * *

Lớp trưởng chăm chỉ học hành từ hồi mới vào năm nhất. Mục tiêu của cậu là học đến thạc sĩ, tiến sĩ, do đó cậu nỗ lực hơn người khác rất nhiều. Ngoài ra, cậu còn mang trọng trách là lớp trưởng, lại tham gia hội học sinh, công tác xã hội bận rộn, cho nên cậu dành tận dụng thời gian lúc mọi người vui chơi để học tập, luôn đến phòng tự học ngồi ôn bài đến tận khuya mới về.

Hơn bốn giờ chiều, đột nhiên cơn mưa lớn như trút nước. Ở thành phố này, tiết tháng mười rất ít mưa. Lần này mưa đã to mà gió còn mạnh nữa, trời tối sầm lại, trông như tấm vải đen che kín cả bầu trời. Khác hẳn với vẻ lo lắng hoang mang của những học sinh khác, lớp trưởng vẫn yên vị, không hề bị chuyện mưa gió bên ngoài chi phối. Dù gì cậu cũng dự tính đến tối mới về, tuy không đem ô, nhưng cậu nghĩ có mưa cũng không thể mua đến tối, chỉ vài tiếng nữa là ngớt thôi.

Những học sinh tự học ở đó đã ít dần, người thì gọi điện nhờ bạn đem ô đến, người thì đội mưa chạy về ký túc xá. Lớp trưởng vẫn không hề nao núng, tiếp tục chăm chú học. Nhưng khi cậu đang chìm đắm trong sách vở, thì điện thoại rung lên khuấy động không gian.

Cậu chau mày liếc nhìn điện thoại, thì ra là tin nhắn của sinh viên thể thao.

Sinh viên thể thao nói với cậu rằng họ đã dừng luyện tập. Trời đang mưa to, hắn biết thế nào lớp trưởng cũng đang ngồi ở phòng tự học, cho nên nhắn tin hỏi một câu để hắn đem ô đến.

Bình thường thì với tính cách của lớp trưởng, lúc này cậu sẽ nói cho đối phương biết rằng mình dự tính học đến khuya mới về, khi ấy mưa đã tạnh, không cần đến ô. Nhưng lần này cậu khựng lại đôi phút, nhìn chăm chăm tin nhắn một lúc lâu, cuối cùng hồi âm mấy chữ hoàn toàn khác với những gì cậu ta vốn nghĩ.

- Được, tôi đợi bạn.

6. Chương 6

Lớp trưởng không thể tập trung vào sách vở được nữa. Cậu thu dọn đồ đạc, ngồi chờ ở ghế cạnh cửa sổ, chăm chú quan sát các sinh viên đang ra vào ở cổng lớn lầu học. Lần này lượng mưa quá lớn, làm ống nước thoát nước ở ngoài cổng lớn bị tắc, mà bề mặt phía trước lầu học này rất thấp, nước bắn đã ngập lên đến bắp chân. Bề mặt nước trông như chỉ hơi lay động nhưng thực tế sức nước chảy rất mạnh, nam sinh có dám lội nước qua, nếu không cẩn thận cũng có thể bị ngã.

Nam sinh còn khó khăn như thế, nói gì đến các cô nữ sinh mềm yếu. Các bạn nữ đứng chen chúc ở cổng lầu học càng lúc càng đông. Nhiều cô gọi bạn trai đến, chỉ còn lại hơn hai mươi nữ sinh đứng ở cổng lớn lầu học.

Năm phút sau, một vóc dáng thấp bé, khỏe mạnh tiến vào trong tầm nhìn của lớp trưởng.

Sinh viên thể thao đến rồi.

Sinh viên thể thao do luyện tập từ nhỏ, hai tay tập nhiều nên to ra, nhưng vì thế mà kìm hãm sự phát triển của cơ thể. Người hấn đứng chuẩn ngũ đoản, cơ bắp cuộn cuộn nhưng thấp tì. Hấn đứng cùng với lớp trưởng, thậm chí thấp hơn mấy centimet, trông thật giống hạt đậu đen.

Trông thấy hấn đến, mắt lớp trưởng sáng rỡ. Cậu đứng bật dậy, ôm túi sách định bước ra ngoài. Nhưng sau đó vài giây cậu lặng người đứng tại chỗ khi chứng kiến hành động của sinh viên thể thao.

Chuyện là sinh viên thể thao đã tiến đến lầu học, sau đó mấy phút lại bước trở ra. Hấn tiến về phía một nữ sinh đang đứng dưới mái hiên, không hiểu nói gì với cô ấy. Nửa phút sau, sinh viên thể thao quay lưng đối diện với cô gái và quỳ xuống. Cô gái do dự một lúc rồi leo lên lưng hấn, ôm lấy cổ hấn. Sinh viên thể thao đứng lên nhanh chóng và nhẹ nhàng, lưng công một cô gái, cũng không hề làm hấn đi lại khó khăn. Hấn di chuyển rất vững, vị trí để tay cũng rất cẩn thận, chỉ giữ lấy phần dưới đầu gối của cô gái, sau đó công cô gái ấy qua vũng nước đen xì bắn tũ sang khoảng đất trống bên cạnh. Cô gái ấy cảm ơn rồi rít. Do lớp trưởng đứng cách đó rất xa, nên không nhìn rõ vẻ mặt của hấn ra sao, chỉ thấy hấn giơ tay ra hiệu như có vẻ tỏ ý không cần cảm ơn.

Tiếp đó, hấn ta quay lại cổng lớn lầu học, và những nữ sinh không quen với hấn còn đứng lại đó, từ bạn cao đến bạn thấp, từ bạn mập đến bạn ốm, đều được hấn công qua vùng nước sâu ấy.

Chiếc quần soóc hấn mặc bị nước bắn ướt rượt, dính sát vào đùi, ai nhìn cũng thấy khó chịu.

Lớp trưởng ngồi cạnh cửa sổ quan sát từ đầu đến cuối, đếm nhẩm cũng khoảng bốn mươi hai phút, tổng cộng công hai mươi tám nữ sinh qua “sông”.

Lớp trưởng tay nắm lại, lòng vô cùng khó chịu.

Đợi đến lúc nữ sinh cuối cùng được công qua, hấn vội vã cầm ô đến phòng tự học của lớp trưởng, toàn thân đã ướt sũng. Trông hấn với dáng vẻ nhếch nhác như vậy mà miệng vẫn nở nụ cười ngố, lớp trưởng chột thấy không còn tức tối gì nữa.

“Làm anh hùng sướng quá nhỉ?” Cuối cùng thì buông ra một câu châm biếm.

Sinh viên thể thao cười ngốc nghếch: “Bạn mà là mỹ nhân, thì được công bạn qua, tôi cũng thấy sung sướng!”

* * *

Tối hôm đó, một đoạn phim với cái tên “Nữ sinh mắc kẹt tại lầu học do mưa lớn, anh hùng liên tiếp công hai mươi tám nữ sinh” được truyền khắp trên mạng. Không biết người tốt nào đã ghi lại những hình ảnh ấy, và lập tức được dân cư mạng hết lời ca tụng vị anh hùng trong đoạn phim.

Sinh viên thể thao nổi giận lôi đình. Sức lan truyền của mạng internet rất kinh khủng, dân cư mạng lập tức tìm được những thông tin cụ thể về sinh viên thể thao. Tất cả tên tuổi rồi hoàn cảnh ra sao đều được công bố. Thậm chí có người còn tìm ra đoạn phim hấn từng đoạt giải trong hội thao sinh viên thể giới. Tên tuổi của hấn bỗng nổi tiếng khắp nơi.

Xem được mấy trang buôn chuyện này lớp trưởng mới biết, thì ra trên thế giới này có nhiều người nhàn cư vì bất tiện đến vậy. Cậu lúc này mới hiểu thì ra sinh viên thể thao đoạt được nhiều giải thưởng đến thế, nhưng không hề khoe khoang; thì ra hấn là anh cả trong nhà, nên mới hay chăm sóc người khác đến vậy...; thì ra trên thế giới này vẫn có những cô gái không chê bai những chàng trai thấp bé.

Sinh viên thể thao hết lần này đến lần khác được các nữ sinh hẹn ra để thổ lộ tình cảm, trong đó có nhiều cô đã từng được hấn “cứu”. Họ nói không khinh thường hấn văn hóa thấp, không chê hấn đầu óc ngu si tứ chi phát triển, không ngại hấn thấp bé đen xì, họ chỉ quan tâm đến việc hấn rất dịu dàng và gần gũi.

Được vô số nữ sinh bày tỏ tình cảm nhưng sinh viên thể thao không như mọi người nghĩ sẽ chọn một trong số nữ sinh ấy, hấn từ chối bọn họ, sau đó lủi thủi theo sau lớp trưởng đại nhân.

Lòng lớp trưởng rối bời. Cứ mỗi lần thấy sinh viên thể thao được một nữ sinh nào đó gọi ra, lòng cậu đều vô cùng bức bối. Cậu hoàn toàn không để tâm đến việc học hành, cầm sách đọc mà không vào đầu được chữ nào. Thế mà sinh viên thể thao lại không hề hiểu tâm tư của lớp trưởng, cứ ngớ ngẩn loanh quanh bên cạnh cậu, đi ăn với cậu, đưa cậu đi học.

Cứ như vậy ngày này qua ngày khác, tâm trạng của lớp trưởng ngày càng khó chịu, cuối cùng đã đến lúc bùng nổ.

“Cậu suốt ngày cứ bám theo tôi để làm cái gì vậy? Có thời gian sao không tìm mấy cô bạn gái của cậu đi!”

Lớp trưởng bỗng nổi trận lôi đình, làm sinh viên thể thao giật cả mình, chỉ biết điếng người đứng lạng lẽ một chỗ, giống như chú chó trung thành đột nhiên bị chủ nhân trách mắng, hoàn toàn không biết mình đã làm gì sai.

“Tôi đâu có bạn gái!”

Hắn ngụy biện.

“Không có bạn gái? Vậy đám nữ sinh suốt ngày gọi cậu ra ngoài là giả hay sao?”

Cậu chất vấn.

“Thật sự là không có, tôi đều từ chối cả rồi!”

“...” Lớp trưởng chợt bình tĩnh trở lại, giờ mới hiểu nỗi lo lắng của mình trong thời gian qua thật là vô vị. “Vì sao? Họ không tốt ư?” Cậu nhớ rất rõ là trong đám nữ sinh ấy có cả Tề Lưu Hải, mắt to tròn xinh xắn, là hoa khôi của khoa nào đó, bao nhiêu chàng trai chết mê chết mệt vì cô ấy.

Sinh viên thể thao cũng bình tĩnh lại, một lúc lâu sau mới dám trả lời một cách thận trọng chen lẫn tự ti rằng: “Không phải họ không tốt, mà là tôi không tốt. Họ vốn dĩ đều là những sinh viên sáng giá. Họ sẽ tốt nghiệp và tìm việc làm tốt, rồi họ sẽ có bạn trai, kết hôn, có con cái, họ sẽ có một cuộc sống hạnh phúc. Chứ không phải là đi theo tôi... một người không có đầu óc, cũng không đẹp trai.” Hắn cười mỉa mai bản thân mình: “Họ chỉ là một phút si mê, đợi đến lúc tiếp xúc, họ mới biết tôi không tốt như những gì họ nghĩ.”

Lớp trưởng lòng thầm phản bác: “Bọn họ thật sự chưa hiểu hết cậu tốt thế nào.”

Hắn dừng lại một chút, rồi lên tiếng với vẻ bất an. “Bạn nghĩ trên đời này có ai thích con người thật của tôi không?”

Lớp trưởng không cần suy nghĩ nhiều, nói thẳng: “Tôi đây!”

Sinh viên thể thao vốn chỉ buột miệng than thở, hắn không ngờ mình lại nhận được câu trả lời như vậy. Sau khi sững người mấy giây, khuôn mặt đen xì ấy chuyển sang đỏ, đầu đen giờ đây biến thành quả cà chua to đùng. Miệng hắn há hốc, lúc thì đưa tay kéo vai lớp trưởng, lúc thì muốn cấu mình mấy cái xem có phải đang nằm mơ hay không. Tóm lại là hắn múa máy quay cuồng trước mặt lớp trưởng, giống như bị thần kinh.

Một lúc sau hắn mới bình tĩnh trở lại, đứng đối diện với khuôn mặt nghiêm túc của lớp trưởng, khép nép hỏi cẩn thận: “Cậu... lời cậu nói có giống với ý tôi nghĩ không?” Hắn bây giờ đã không còn là một vận động viên với thể nệm tuyệt đẹp trước mắt mọi người nơi sân vận động nữa. Giây phút này hắn chỉ là một cậu trai bình thường, chưa từng có kinh nghiệm trong tình yêu và luôn tự ti trước sự quan tâm của người khác. Câu trả lời của đối phương có thể quyết định tâm trạng của hắn.

“Cậu nghĩ thế nào?” Lớp trưởng rất biết cách nhử hắn, trên khuôn mặt điển trai này nở ra một nụ cười hiếm có. Khi cậu ta cười, thì vết sẹo do đĩa sắt để lại trên mặt cậu méo mó, nhưng trong mắt sinh viên thể thao, điều đó không có gì quan trọng.

Vết sẹo ngoài ý muốn này, không chỉ ở lại trên khuôn mặt của lớp trưởng, mà hơn nữa là lưu lại trong tim của sinh viên thể thao.

Một giây sau đó, lớp trưởng nắm lấy cổ áo sinh viên thể thao và kéo hắn về phía mình.

Không chút do dự cắn vào môi đối phương một cái.

* * *

Sau đó, khi sinh viên thể thao cùng lớp trưởng đến phòng tự học, hắn kể hết những việc đã xảy ra với hắn.

Sinh viên thể thao nói rằng trong cuộc đời hắn có ba chuyện làm hắn cảm thấy vừa căng thẳng vừa vui vẻ nhất.

Việc thứ nhất, hắn cùng vài người bạn được thầy thể dục dẫn đến đội tuyển thành phố gặp huấn luyện viên ném đĩa để xin gia nhập.

Sau đó hắn đã được chọn.

Việc thứ hai, đĩa sắt của hắn “đập” vào lớp trưởng, làm mặt lớp trưởng bị một vết sẹo dài, hơn nữa còn bị hôn mê.

Sau đó, hắn túc trực cạnh giường bệnh chờ lớp trưởng tỉnh dậy.

Việc thứ ba,

Nhắc đến việc thứ ba, hắn bỗng ấp úng lúng túng, nhìn thấy vết sẹo trên mặt lớp trưởng thấy miệng khô chát.

Lớp trưởng không cho hắn nói ra việc thứ ba, vì lòng cậu đã thầm đoán ra rồi.

7. Chương 7

Hồ Lý cúi đầu ủ rũ, lôi cái cặp táp nặng ì bước vào khu thang máy. Anh trải qua những ngày tháng đen đui xui xẻo đó bắt đầu từ tháng trước. Anh ta là một thanh niên ngay thẳng do không biết a dua nịnh nọt nên bị những người trong tòa soạn cô lập. Rõ ràng cùng một lúc được nhận vào làm nhân viên tập sự, bây giờ người ta đã là trưởng phụ trách một trang mục đảng hoàng, còn mình chỉ là biên tập của mục Thư bạn đọc. Đương nhiên, những điều này còn chưa phải là quan trọng nhất...

Tháng trước, biên tập phụ trách mục Giới tính bỗng nhiên nghĩ ra chiêu mới, bày ra chủ đề hiến tinh trùng gì gì đó, kêu gọi cả bọn mới được nhận vào làm biên tập đến trung tâm để hiến tinh trùng, còn họ thì cầm theo máy ảnh đứng kể bên chụp hình.

Mấy chuyện mắc cỡ chết người đó ai chịu làm? Máy biên tập mới vào người này đẩy người kia, người kia chỉ người nọ, cuối cùng đẩy cho Hồ Lý.

Lúc đó, Hồ Lý rụng rời tay chân, mặt đỏ bừng, tay cầm ống nghiệm, chân bước liêu xiêu vào buồng bên cạnh, còn mấy biên tập kia thì cười ác ý sau lưng. Lúc đó, Hồ Lý chỉ muốn độn thổ cho xong, thậm chí chết quách cho xong.

Thật ra, chuẩn bị một căn buồng nhỏ cho những người đến hiến tặng tinh trùng cũng là quý lắm rồi. Bên trong có một chiếc sofa màu trắng rộng lớn, đối diện chiếc sofa là chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng to đùng rõ nét. Trên màn hình tivi đang chiếu phim tình cảm người lớn của Nhật do nữ diễn viên Maria Ozawa thủ vai. Nếu như là người khác, thì chẳng mấy chốc đã có cảm giác rồi.

Nhưng Hồ Lý cứ ngồi thẫn thờ xem phim người lớn đó trong khoảng thời gian khá lâu cũng không hề có chút cảm giác hưng phấn nào cả. Không phải là anh bị liệt dương, yếu sinh lý gì, mà là bởi vì...

Hồ Lý mắt nhìn xuống, mặt đỏ bừng cầm lấy chiếc điều khiển tivi bấm đổi kênh. Sau một loạt những phim người lớn của Nhật đang hot bởi các diễn viên nữ thủ vai chính là Aoi Sora, Madoka Ozawa, cuối cùng anh cũng chọn được kênh có chiếu phim toàn những cảnh hai người đàn ông đang ôm chầm lấy nhau.

Đúng vậy, Hồ Lý cũng thích đàn ông. Anh còn là một gã đồng tính trai tân nữa.

Hồ Lý ngồi trên sofa, dán mắt nhìn chằm chằm hình ảnh hai người đàn ông đang ôm hôn thắm thiết trên tivi. Hai nhân vật nam trong phim đó đều là người châu Á, một người thân hình vạm vỡ, một người khuôn mặt dễ thương, da dễ trắng trẻo. Hai người ôm hôn đến mức dường như quên cả không gian, thời gian. Hai tay của người đàn ông có thân hình vạm vỡ đó đang lả lướt trên người của người đàn ông có khuôn mặt dễ thương kia, chẳng mấy chốc là lột sạch quần áo trên người đối phương.

Hồ Lý dần dần cảm thấy nóng bừng, cổ họng như khát cháy nuốt nước bọt ừng ực, tay anh cũng bắt giắc rờ rẫm xuống phía dưới. Không biết từ bao giờ, thằng em bên trong chiếc quần jeans đã phản chủ, vươn mình kiêu hãnh.

Hai người đàn ông trong ti vi đó đã nằm lên chiếc giường nệm êm ái, người đàn ông vạm vỡ đóng vai top rất dịu dàng, cùng với những ngón nghề điêu luyện làm cho người đàn ông dễ thương đóng vai bot kia rên rỉ khôn xiết. Thậm chí anh top còn chủ động cúi đầu xuống, ngậm lấy đầu ngực của anh bot kia. Ống kính camera chĩa sát vào đầu của anh top, anh top khỏe mạnh đó vừa ngậm đầu ngực của anh bot, vừa ngẩng đầu lên nhìn vào ống kính. Nhìn từ góc độ đó, anh top đẹp trai vạm vỡ kia trông rất giống người nào đó mà Hồ Lý từng quen...

Động tác của đôi tay Hồ Lý nhanh dần lên, cọ xát vào phần dưới đã căng cứng. Anh nhắm nghiền mắt, tưởng tượng tới người từng dịu dàng với anh... Đến giây phút cực khoái, Hồ Lý cuối cùng cũng chịu không thối la lên tên của người trong mộng đó.

“Anh Vương!”

Chất dịch trắng đục bắn đầy vào ống nghiệm trên tay của Hồ Lý, Hồ Lý dần dần tỉnh táo hẳn. Nhìn thấy tinh dịch trong ống nghiệm trên tay, anh chàng mắc cỡ đỏ ửng cả mặt.

Thật là, thật là xấu hổ quá đi. Hồ Lý co rúm lại trên ghế sofa, xấu hổ đến mức muốn độn thổ. Từ hôm đầu tiên dọn sang khu chung cư này, Hồ Lý đã quen với anh Vương ở tầng trên. Anh Vương đẹp trai lịch lãm, nói chuyện với Hồ Lý, còn hay nhìn chằm chằm Hồ Lý, còn mỉm cười với người ta nữa. Vì vậy, Hồ Lý vốn dĩ thích đàn ông nên càng say đắm anh Vương này.

Nhưng Hồ Lý chỉ là yêu đơn phương người ta thôi, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ thổ lộ cho Vương Kiệt Hạo biết. Bởi anh cho rằng, thích một người là chuyện của riêng mình, hoàn toàn không cần thiết phải lôi kéo cả đối phương vào cuộc làm gì.

Một tháng trước, Hồ Lý ngạc nhiên phát hiện ra, sau chiều nhận xin đó, mình lại tỉnh dậy trên chiếc giường của anh Vương mà mình ngày đêm tơ tưởng. Hồ Lý hoàn toàn không biết làm thế nào mà mình lại ngủ trên giường của đối phương, nhưng sự thật được ngủ chung với người trong mộng, vẫn khiến cho Hồ Lý mắc cỡ đỏ mặt. Hồ Lý như chạy trốn vậy, liêu xiêu rời khỏi nhà của Vương Kiệt Hạo. Nhưng điều khờ khạo nhất ở anh đó là, cứ tưởng để tạ lỗi với người ta, thì móc trong túi ra hai chiếc kẹo mút đặt ở kế bên gối của Vương Kiệt Hạo là xong. Sau này mỗi khi nhớ lại chuyện này, Hồ Lý đều giận mình sao khờ khạo quá.

Bây giờ Hồ Lý đang ở trung tâm hiến tinh trùng, vừa “tự sướng” vừa nghĩ ngợi đến khuôn mặt của Vương Kiệt Hạo, quả là làm ô uế hình tượng.

Nếu anh Vương biết được, chắc chắn anh ấy sẽ mắng mình là đồ quái dị.

Thế là anh cứ tự than trách mãi, rồi đem nộp lại ống nghiệm chứa đầy tinh trùng đó cho cô y tá. Tất cả những tiếng cười ác ý của bọn biên tập kia đã không còn lọt được vào tai của Hồ Lý nữa. Anh còn bị anh phó nhảy kéo lại, chụp ảnh chung với tờ đơn xin hiến tinh trùng và còn bị đưa lên tạp chí nữa.

Kết quả là bởi vì tấm hình đó, một độc giả nhiều chuyện dị hợm đã gọi điện thoại quấy rối anh suốt mấy ngày liền. Hồ Lý không dám bắt máy cuộc điện thoại nào cả, nhưng vì công việc cũng không thể đổi số điện thoại khác, chỉ còn cách cam chịu số điện thoại của người lạ đó quấy rối mình suốt.

Hồ Lý cảm thấy mình đen tận mạng.

8. Chương 8

Khi anh đang nghĩ đến đó, điện thoại trên tay lại một lần nữa reo vang. Hồ Lý cúi đầu xuống nhìn. Quả nhiên, đó là số máy mà đã quấy rối anh cả trăm lần đó. Số điện thoại này, anh có thể thuộc như nằm lòng.

Hồ Lý chưa bao giờ tức giận tột độ như lúc này. Anh nhìn chăm chăm vào điện thoại, trong đầu từng lóe lên nhiều ý nghĩ khác nhau, cực tức suốt mấy tháng nay đã dồn đến đỉnh điểm. Sau khi điện thoại đổ được ba hồi chuông, Hồ Lý bấm nút nghe một cách giận dữ.

Vương Kiệt Hạo ở đầu dây bên kia hoàn toàn không hề nghĩ rằng, những cú “điện thoại quấy rối” kiên trì dai dẳng của mình sẽ có một ngày được đối phương bắt máy, nên nhất thời ngỡ người ra.

Hai người ở cả hai đầu điện thoại đều trầm lắng.

Cuối cùng vẫn là Vương Kiệt Hạo mở miệng trước: “Hồ Lý phải không?”

“Nhảm nhí, anh đã gọi số này cả trăm cuộc rồi còn không biết tôi là ai sao?” Hồ Lý mơ hồ nhận ra giọng nói ở đầu dây bên kia khá quen thuộc, nhưng lúc này đã không còn đủ lý trí để phân tích, suy nghĩ mấy chuyện này nữa. Sau khi nghe được giọng nói ở đầu dây bên kia, Hồ Lý đã không nhịn được hét lớn: “Cái thằng mắc toi, sao anh suốt ngày quấy rối tôi vậy? Tập chí đó đâu phải một mình tôi biên tập, tôi chỉ phụ trách thư của độc giả gửi đến thôi, anh có biết không chứ? Tôi nói cho anh nghe, tôi vừa quái dị, vừa thích đàn ông nữa đó, nếu như anh cứ ngày ngày gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ hiểu lầm đấy!!! Anh mà gọi điện thoại lần nữa cho tôi, thì tôi sẽ thích anh đấy, chắc chắn sẽ khiến anh chết tởm!!!”

Đúng lúc đó, chiếc thang máy mà Hồ Lý đã đợi hồi lâu cũng đã xuống đến tầng trệt, sau tiếng “ding”, cửa thang máy mở ra.

Vương Kiệt Hạo đang đứng trong thang máy, tay cầm điện thoại, có chút sững sờ khi nhìn thấy anh biên tập nóng nảy đang đứng quay lưng lại ở bên ngoài thang máy, đang hét lớn một cách ngốc nghếch vào chiếc điện thoại.

Mà hét được một nửa thì Hồ Lý cảm thấy không ổn. Sao anh cảm thấy giọng nói của mình lại vọng lại từ đằng sau?

Anh quay người lại một cách cứng nhắc, chỉ thấy Vương Kiệt Hạo sống ở tầng trên mà mình đã thương thầm từ lâu đang đứng trong thang máy, trên tay cũng đang cầm điện thoại.

Hồ Lý nghệt mặt ra, sững sờ, hoàn toàn không biết phải làm gì bây giờ.

Vương Kiệt Hạo cười, mừng ra mặt, chạy ra khỏi thang máy nắm lấy tay của Hồ Lý.

Vương Kiệt Hạo đứng trước mặt Hồ Lý, cười cười ra hiệu Hồ Lý đưa điện thoại lên nghe, sau đó anh ta nói chậm rãi cái câu “Thằng ngốc Hồ Lý” vào điện thoại của mình.

Hồ Lý đã sững cả người ở đó rồi, chiếc điện thoại bên tai và anh chàng đẹp trai trước mặt cùng lúc nói ra những lời nói y chang nhau, nên Hồ Lý tự nhủ đang mơ để lừa mình cũng không được.

Vương Kiệt Hạo nói: “Anh cũng muốn em thích anh mà.”

Gửi thanks

shmilysmile↓ Re: [Hiện Đại] Thế giới của hần là một màu hồng - Qifu A 06.09.2014, 13:40

Chương 6.1: Fan hâm mộ “Mary Sue” và diễn viên hạng hai

Lâm Oai là diễn viên hạng ba. Vì khuôn mặt cũng khá đẹp, nên từng xuất hiện trong một vài bộ phim tình cảm văn nghệ và phim thời thượng. Thỉnh thoảng anh được lên diễn viên nam hạng hai xếp vào vai bạn thân của vai chính, hay con nhà giàu yêu đơn phương vai nữ chính, nhưng nói chung, mức độ nổi tiếng không cao.

Lâm Oai bước vào làng giải trí cũng rất tình cờ, cũng không phải con nhà nòi. Vốn là một ngày nọ của mấy năm trước, khi anh đang đi trên đường, được các bầu sô phát hiện. Khi đó Lâm Oai lại chưa có kế hoạch cho tương lai, cho nên anh lú la lú lẩn thế nào mà đi vào giới màn bạc này, chớp mắt đã ba năm rồi.

Ba năm nay, anh không quá nổi cũng không quá lạng lẽ, thỉnh thoảng đi trên đường cũng được vài fan hâm mộ nhận ra. Nhưng nhiều lúc, anh vẫn cứ thoải mái đi dạo phố ăn cơm, không cần nguy trang hay gặp phải rắc rối như những ngôi sao nổi tiếng khác.

Ông bầu của anh là anh Lưu cứ trách anh có lằng xê cách nào cũng không nổi được. Anh Lưu vốn dĩ khá đẹp trai, cao to, tính tình cũng tốt, còn tưởng mình sẽ lằng xê đào tạo được một minh tinh mới tầm cỡ châu Á. Nhưng kết quả không ngờ Lâm Oai này chẳng chịu phần đầu vươn lên, cũng không chủ động nhận công việc, lại không hào hứng gì đóng quảng cáo hay tạo xì căng đan. Cũng may Lâm Oai có thân hình vạm vỡ, chỉ cần anh trút bỏ quần áo trước ống kính là có điểm sáng, cho nên dần dần trở thành con cưng của mấy tờ tạp chí chuyên về hotboy. Nhận mấy công việc này, cũng kiếm được chút lời.

Những diễn viên mới dạng này dưới trướng của anh Lưu nhiều không kể xiết, dần dần anh Lưu cũng chẳng quan tâm hay đặt hy vọng ở Lâm Oai. Lâm Oai ngày ngày ở nhà, có công việc thì đi ra ngoài chút đỉnh, những khi không có việc gì làm thì ở nhà lên mạng, cũng đủ để giết thời gian.

Tuy anh Lưu đã dìu dắt Lâm Oai bao nhiêu năm nay, nhưng anh Lưu từ đó đến giờ không hề biết thật ra nhà của Lâm Oai cũng có chút thế lực, nên có người đỡ đầu. Lâm Oai là con út trong nhà, anh chị của Lâm Oai đều lớn hơn anh nhiều. Lâm Oai lại đẹp trai từ nhỏ, cho nên bà con cô bác anh chị em trong nhà đều cưng như cưng trứng. Anh không trở thành thiếu gia lêu lổng, hư hỏng cũng là may mắn cho xã hội lắm rồi. Lúc ban đầu anh bước vào nghề diễn viên cũng là muốn giết thời gian, sau đó dần dần yêu thích đóng phim, thế là chưa muốn rút lui khỏi làng giải trí vội.

Lâm Oai không phải lo cơm áo gạo tiền, đương nhiên trở nên lười nhác.

Cả ngày anh cứ ôm cái máy tính lên mạng suốt trong nhà, cũng không biết suy nghĩ thế nào, bèn gõ tên mình trên trang tìm kiếm, vừa bấm enter xong, quả nhiên đều xuất hiện rất nhiều trang tư liệu viết về anh, những phim mà anh từng đóng, ảnh trên tạp chí, còn có tiểu thuyết đồng tính lấy anh làm nhân vật chính nữa...

... Mà khoan, đợi tí, cái gì là tiểu thuyết đồng tính lấy anh làm nhân vật chính chứ?

Lâm Oai vốn dĩ đang uể oải buồn ngủ, giờ đây bỗng nhiên tỉnh táo hẳn. Anh ngồi ngay ngắn lại trên sofa, mở ra trang web được xếp hạng đứng top, không ngờ mở ra một trang web có giao diện chính là gam màu xanh lá nhạt.

Đầu trang web ghi rõ tiêu đề: “Tình yêu và dục vọng nồng cháy (diễn viên đồng tính Lâm Oai)”, tác giả: Mạnh Nhan.

Lâm Oai kéo trang web xuống, phát hiện bất kể là lướt xem, số lần lưu trữ, hay là để lại ý kiến ment cho bài viết này đều là con số khủng. Mỗi chương đều có mấy chục ngàn lượt xem, số lần lưu trữ cũng đã hơn ba chục ngàn. Tiểu thuyết gồm hơn một trăm chương, bảy trăm mấy chục ngàn chữ, ý kiến ment đến mấy trăm ngàn, có hàng trăm lời bình luận dài, chi tiết nữa.

Lâm Oai từ trước đến giờ chưa bao giờ đọc loại văn học mạng này. Anh không biết với những số liệu trên đây, bài viết này có thuộc dạng nóng hay không. Song, với những bài bình luận dài và chi tiết, lời lẽ chân tình khiến anh thực sự ngạc nhiên. Anh cũng không hề biết rằng, ngoài những độc giả theo dõi đọc trên mạng, còn có rất nhiều độc giả download bằng bản txt xuống để đọc, đều để lại vô số giọt nước mắt.

Bây giờ anh đang ngồi ngẩn người ra trước lời giới thiệu tiểu thuyết vốn vẹn có vài dòng này, và tức đến nỗi muốn vò nát từng câu từng chữ để đọc.

“Lâm Oai không bao giờ nghĩ rằng, anh sẽ nảy sinh tình cảm sâu đậm đến thế với một chàng trai chỉ một lần lướt qua trong đời. Tình yêu và dục vọng nồng cháy, bắt đi bắt dịch.”

... Anh rất muốn biết mình đã từng nảy sinh tình cảm sâu đậm với ai đây...

Đúng lúc tuần này anh được nghỉ (thật ra tuần nào thì công việc của anh cũng không nhiều), Lâm Oai không suy nghĩ nhiều bèn download bộ tiểu thuyết này về điện thoại di động, quyết định xem nó là sách gối đầu giường, đọc trước khi đi ngủ, xem thử dưới ngòi bút của người này, mình đã bị viết thành gì rồi.

Vì vậy, mới tám giờ tối nay, anh đã ngoan ngoãn tắm rửa sạch sẽ leo lên giường, tắt đèn rồi bắt đầu đọc “tác phẩm vĩ đại” ngay trong chiếc điện thoại bằng ánh sáng trên màn hình chiếc di động.

Sau một tiếng đồng hồ, Lâm Oai cuối cùng cũng nhận ra, đây là một tiểu thuyết đồng tính! Bản thân anh dưới ngòi bút của tác giả đã trở thành người đồng tính, còn một nhân vật chính khác tên “Mạnh Nhan”

(đúng vậy, trùng tên với tác giả), hai người đã dần dần nảy sinh tình cảm và đến với nhau.

Lâm Oai đến gần đây tuổi đầu, cũng từng có vài người bạn gái, còn bạn trai thì chưa. Anh vốn tốt tính, xuề xòa, bị người ta viết thành dân đồng tính, cũng không tức giận, ngược lại còn hứng thú đọc say mê tác phẩm này nữa, càng đọc càng hấp dẫn.

Xem một mạch đến sáng.

Lâm Oai không bao giờ nghĩ rằng mình có thể tốn mất mười hai tiếng đồng hồ để xem một tiểu thuyết đồng tính mà bản thân mình là nhân vật chính. Nhảm nhí nhất là trong tiểu thuyết anh cùng với một chàng trai tên là Mạnh Nhan đó yêu nhau đến sống đến chết. Những tình tiết trúc trắc ở trước khoan chưa nhắc tới, đến đoạn sau anh xem đến mắt cũng tá hỏa lên, đầu tiên là “Lâm Oai” đóng phim bị rơi xuống sông, được cô gái làng chài cứu sống, nhưng lại mất trí, đợi đến lúc “Lâm Oai” đính hôn với cô gái làng chài đó, anh mới gặp lại Mạnh Nhan. Tiếp đó, khi anh nhớ lại được mọi chuyện, quyết định rời bỏ cô gái làng chài, tìm đến Mạnh Nhan, thì Mạnh Nhan đã quá đau lòng mà sà vào lòng người khác rồi. Chính là đúng lúc “Lâm Oai” ủ rũ buồn sầu, thì anh mới phát hiện đó là sự lừa dối, sự thật là bởi vì Mạnh Nhan mắc chứng bệnh ung thư máu, sắp lìa khỏi cõi đời này...

Ôi thôi! Rõ ràng là tình tiết của mấy bộ phim truyền hình nhiều tập của Hàn Quốc đây mà. Nhưng dưới ngòi bút tài hoa, văn phong tuyệt vời của tác giả Mạnh Nhan, vốn dĩ rành rành Lâm Oai biết rõ đây là những tình tiết của phim Hàn Quốc tầm thường, mà sao anh vẫn khóc ngon lành ướt đầm cả hai chiếc gối.

Phải nói là tiểu thuyết này đúng là lấy nước mắt người ta.

Ông trời thương xót, sau khi đọc xong tiểu thuyết này, Lâm Oai bắt đầu nghi ngờ mình có phải từng gặp qua một chàng trai tên là Mạnh Nhan không, từng có mối tình với anh ta không.

Đến khi Lâm Oai có thể bình tĩnh sau cái màn “cái chết của Mạnh Nhan” trong tiểu thuyết, thì kim đồng hồ đã chỉ sang chín giờ sáng. Lâm Oai xoa xoa hai huyệt thái dương đang đau nhức, vút quách chiếc di động sang một bên, đắp chăn, bắt đầu ngủ bù.

Nhưng đợi đến lúc đôi mắt sung húp vì khóc của anh ta bắt đầu nhắm nghiền, và đi vào giấc ngủ, anh lại mơ thấy trong mơ anh cùng chàng trai đó làm tình với nhau.

Trong mơ, chàng trai bị anh đè lên đó, có vóc dáng không cao lắm, mặt mày thanh tú, bên dưới mắt phải có một nốt ruồi nhỏ. Mái tóc dài qua vai của chàng trai mềm mại buông xuống chiếc gối, hai bên tai có đeo một chiếc bông tai bằng chữ cái, tai trái là chữ L, tai phải là chữ W, chính là tên viết tắt của Lâm Oai. Chàng trai không cao lắm, chỉ khoảng một mét bảy mấy, đôi chân thon dài của anh bị “Lâm Oai” gác lên vai mình, nhịp nhàng theo từng nhịp của cơ thể.

Làn da chàng trai này rất trắng hồng mịn màng. Hai tay chàng trai nắm chặt lấy tấm drap giường, mồ hôi men theo thân thể trần trụi tuôn xuống, khiến cho Lâm Oai không sao kìm nén được, phải cúi xuống liếm từng giọt mồ hôi trên người anh ta. Đầu lưỡi Lâm Oai còn linh hoạt lướt qua cổ họng của anh chàng rồi chậm rãi xoay tròn vẽ những trái dâu trên xương quai xanh của anh chàng nữa. Ở kế bên xương quai xanh của anh chàng, còn có một nốt ruồi đen thật gợi cảm...

Lâm Oai bừng tỉnh ngồi trên giường, tay ôm cái đầu đang buồn bã.

Chết tiệt!

Đúng là truyện đồng tính (còn lấy mình làm nhân vật chính nữa) không nên xem tùy tiện, sau khi xem xong lại nằm mơ thấy cảnh mình làm tình với đàn ông nữa. Mà điều tệ hại nhất đó là, vóc dáng ngoại hình của chàng trai đó, rõ ràng là nhân vật Mạnh Nhan trong tiểu thuyết mà!

* * *

Lâm Oai nghĩ, bản thân mình chắc là độc giả và diễn viên duy nhất trên đời sau khi xem xong truyện mà mình là nhân vật chính, không những lại khóc ngon lành, mà còn muốn xông ngay đến nhà tác giả, ép buộc tác giả sửa lại kết cục từ BE[1] thành HE.

[1] BE: cái kết buồn (viết tắt của Bad ending)

HE: cái kết có hậu (viết tắt của Happy ending)

Nói thật thì Lâm Oai cũng không hiểu cho lắm. Anh chỉ là một diễn viên hạng ba không nổi tiếng, sao tác giả lại chọn anh làm nhân vật chính trong truyện? Khuôn mặt anh đúng là rất điển trai, nhưng không hề có chút hơi hướm đồng tính nào cả. Sao dưới ngòi bút của tác giả, anh lại trở thành một người chuyên đóng vai top vừa đa tình dịu dàng lại vừa mạnh mẽ chứ?

Vì tiểu thuyết này, Lâm Oai đặc biệt bỏ thời gian lên mạng để cập nhật kiến thức về đồng tính, cái gì là top, cái gì là bot; XXOO, bông cúc, dưa leo... là gì; nào là tình yêu sâu đậm SM bạo lực, top bạo lực bot dâm dăng, top mạnh mẽ bot yếu đuối, nào là nô tì làm top nữ hoàng là bot... Bây giờ, Lâm Oai đã trở thành một cao thủ trong việc giải thích những gì thuộc về giới đồng tính đấy.

Nhưng có lẽ văn chương của bộ tiểu thuyết “Tình yêu và dục vọng nồng cháy” này quá đẹp đi, kể cả những chuyện chăn gối trên giường đều miêu tả rất tường tận, điều luyện đến mê hồn, cho nên Lâm Oai không những không phản cảm với chuyện lên giường của hai gã đàn ông, mà còn cảm thấy chuyện làm tình của họ lại là một chuyện rất lãng mạn nữa là đằng khác.

Điều đầu tiên mà Lâm Oai làm sau khi thức dậy là mở trang chủ của tiểu thuyết kia lên, rất cẩn thận cho điểm tác giả từ chương đầu tiên, hơn nữa không phải chỉ là những từ đơn giản như “Hay!”, “Cố lên!”, “Tặng bông hoa khen ngợi!” mà mỗi một chương đều viết gần cả trăm chữ để bình luận chi tiết. Bộ tiểu thuyết có đến hơn một trăm chương, thì từ sáng đến tối Lâm Oai đã viết liên tục hơn một trăm lời bình luận, xem lại thì đúng là khiến người khác phải thán phục thật.

Cũng may là Lâm Oai còn có khái niệm mình là nhân vật của công chúng, nên không khờ khạo đến nỗi dùng tên thật để ment, mà chỉ dùng một nickname có ID là “một con cá trung thành với Mạnh Nhan”, theo anh thì, được “bơi lội” thỏa thích trong biển sách không phải là “cá” sao?

Phía dưới chương cuối cùng, Lâm Oai vừa chảy nước mắt vừa hồi tưởng lại tình yêu sống chết của “Lâm Oai” và “Mạnh Nhan”, cái chết của Mạnh Nhan, là cú sốc lớn đối với Lâm Oai, cho dù là “Lâm Oai” trong truyện hay là “Lâm Oai” thật trong cuộc sống hiện thực này. Lâm Oai thật không hiểu nổi tại sao tác giả không thể để cho họ sống vui vẻ hạnh phúc được hay sao, lại phải bắt họ chia cắt một cách tàn nhẫn như vậy. Nhất là cảnh ân ái chăn gối lần cuối ở khúc cuối, “Mạnh Nhan” giống như đang đốt cháy chính mình để hiến dâng, khiến cho “Lâm Oai” tưởng rằng anh ta đã quyết tâm ra nước ngoài chữa trị, nhưng đợi đến lúc “Lâm Oai” ngủ thiếp đi, “Mạnh Nhan” đã cắt mạch máu tự tử ngay trong lòng của anh ta...

Tác giả Mạnh Nhan trong phần hậu ký từng viết rằng, tiểu thuyết này lúc đầu viết ra chỉ để thỏa mãn ham muốn giới tính của mình, nhưng không ngờ có nhiều bạn lại thích đến thế. Song truyện cũng chỉ là truyện mà thôi, trong cuộc sống hiện thực hai người này hoàn toàn không quen biết gì, cho nên trong tiểu thuyết dù có một kết cục tốt đẹp thì sao, chi bằng cứ để một kết cục buồn còn hơn.

Lâm Oai sau khi đọc phần hậu ký xong, tức đến đập bàn đập ghế, tác giả nói vậy là ý gì! Cái logic kết cục buồn của anh ta sao mà khác xa với những tư duy viết văn của anh vậy! Anh ta viết kết cục buồn quả là rất vô trách nhiệm! Bản thân diễn viên này muốn xem kết thúc có hậu!!

Lâm Oai muốn viết một bài bình luận dài để bày tỏ sự giận dữ, nhưng khả năng viết lách của anh cũng có hạn, loay xoay cả buổi trời, cũng không sao biểu đạt trọn vẹn ý, cuối cùng sau khi bôi bôi xóa xóa, chỉ còn lại vụn vụn một câu, mà còn ngược lại hoàn toàn với ý định ban đầu của anh nữa:

“Tác giả ơi, mình muốn lưu trữ tác phẩm này của anh, có thể mua nó ở đâu vậy? Ở nhà sách Tân Hoa có không?”

Thật ra, trên những trang bình luận, bbs, QQ, từ lâu đã có nhiều người chú ý đến vị độc giả mà trong một ngày lại có thể post đến hơn một trăm lời bình luận này. Mọi người cũng đang âm thầm theo dõi, xem thử “cô nàng” này viết bình luận đến lúc nào, nhưng không ai ngờ người này lại có thể viết bình luận từ chương đầu tiên cho đến chương cuối cùng.

Mọi người đều tò mò và hứng thú với “con cá” này, thấy nick sáng lên bèn chủ động hỏi thăm, chỉ dẫn và trả lời tường tận cho anh.

1#: Thân mến, loại tiểu thuyết gay này không xuất bản được, trong nhà sách Tân Hoa không có bán đâu!

2#: Tác giả có blog cá nhân đó! Bên dưới địa chỉ này sẽ xem được những câu trả lời của mọi người đấy! Địa chỉ trang web là...

3#: Ôi ôi đừng nhắc đến blog cá nhân nữa, tái bản cả ba lần mà tôi cũng không mua được!

4#: I phục U quá! Lần đầu in một ngàn, lần hai in tám trăm, lần ba in năm trăm, cả ba lần cũng không mua được lần nào sao?

5#: Tôi là 3#, cách đây không lâu mới thấy bài viết này mà! Với lại hơn bảy trăm ngàn chữ lận, mua nó về đọc cũng không rẻ, thế là chần chừ mất mấy hôm, không ngờ bán hết sạch!

6#: Tôi là tác giả, an ủi bạn ở 3#, quyển sách này quá dày, quả thật giá cả cũng không rẻ cho lắm, nhưng có sự khác biệt lớn so với những phiên bản phát tán trên mạng. Tôi không ngờ có nhiều người thích nó đến thế, cho nên in đi in lại tái bản nhiều lần. Tôi cũng hy vọng mọi người liệu cơm gắp mắm, các bạn học sinh sinh viên thì đừng có mua, cũng đừng mua sách bìa cứng giá cao hơn nhiều. Ngày mai tôi sẽ đi qua nhà in bàn chuyện tái bản in lần thứ tư, chắc đây là lần in cuối cùng, những độc giả chưa mua được nhớ chú ý theo dõi trên trang rao vặt online nhé!

7#: Ồ, tác giả xuất hiện rồi!! Ngả nón xin chào!!

Bên dưới toàn là những lời chào xã giao khác với tác giả, nhưng tác giả không xuất hiện thêm lần nào nữa. Lâm Oai nhìn ngắm số ment chất đồng cao ngất ngưỡng do anh gửi một câu hỏi thôi mà gây nên đấy, bèn rờ rờ cảm mình, mắt cũng tí hí lên.

Chỉ có những người quen biết với Lâm Oai, mới biết mỗi khi Lâm Oai có biểu hiện như vậy, thì có nghĩa đang tính toán điều gì đó.

Anh mở trang web của 2# cho, quả nhiên có không ít độc giả mua được sách của tác giả. Bộ sách này in với chất lượng rất tốt, từ giấy in đến chất lượng in đều rất tuyệt vời, nhất là trang bìa lót còn dùng một tấm giấy dát bìa màu đỏ nữa, nhìn thoáng qua giống như một đốm lửa nồng cháy, rất đặc sắc. Tác giả đã đích thân chọn nó và dùng để phối với tựa sách, trên đó còn có chữ ký bay bướm của tác giả nữa.

Ở trên từng nhắc đến, gia đình của Lâm Oai có chút thế lực, lại có tiền nữa. Những bà con khác thì khỏi nói, ngay cả chị họ anh cũng làm trong ngành in ấn, xuất bản, hơn nữa lại là một tay trùm trong ngành nữa. Một cú điện thoại của Lâm Oai gọi nhờ chị dò la xem có ai từng đặt mua một lô giấy bìa dát màu đỏ không, hoặc là chuyển đến xưởng in nào rồi.

Giấy bìa dát vàng, dát bạc thì thường thấy, còn giấy bìa dát màu đỏ thì ít hơn hẳn, cho nên chị họ Lâm Oai chẳng mấy chốc đã dò la được thông tin.

Lâm Oai nhìn thấy bên dưới trang web đó, có người nhắc đến tiểu thuyết được gửi từ thành phố B, như vậy có thể khẳng định được tác giả là người thành phố B. Hơn nữa, ở ngoại ô thành phố B, đúng lúc có một xưởng in nhỏ đã ba lần nhập giấy bìa dát màu đỏ, và hôm trước vừa mới nhập thêm lần thứ tư nữa.

Chính xác!

9. Chương 9

Chắc chắn Lâm Oai đã vận dụng bằng sạch mọi trí khôn của mình vào lúc này!

Mạnh Nhan đã nói hôm sau sẽ đi xưởng in bàn về việc tái bản lần thứ tư, thì anh ta sẽ đích thân đến đó, nhưng khi nào đến thì không biết. Lúc này, bên tai Lâm Oai hình như có tiếng thì thầm, xui khiến anh cứ đến núp ở xưởng in, sẽ bắt được tác giả Mạnh Nhan này. Sau đó...

Sau đó?

Sau đó đương nhiên là năm đảng cán nói anh ta xâm phạm quyền danh dự, ép anh ta sửa kết cục buồn thành kết cục có hậu, nếu không thì sẽ kiện anh ta đấy! (Ê, anh kia, hình như không hợp lệ)

Lâm Oai rất phấn khởi, cũng không thèm nghỉ ngơi gì, chẳng mấy chốc, bèn lái xe chạy trên đường cao tốc, thẳng một mạch đến xưởng in ngoại ô đó. Sau hai giờ lái xe vất vả, cuối cùng anh cũng đến nơi an toàn trước khi trời tối. Anh tìm một đám cây um tùm, giấu kỹ chiếc xe trong đó, rồi ăn đại tô mì gói, ngủ tạm trong xe. Ngày mai còn một trận đôi co quan trọng nữa đấy!

Tám giờ sáng hôm sau, Lâm Oai tỉnh giấc, vội vã đánh răng vệ sinh xong, là ngồi trong xe dùng ống nhòm theo dõi cổng xưởng in. Xưởng in bắt đầu đông đúc, người ra kẻ vào, nhưng nhiều người ra vào như vậy, toàn là những công nhân bình thường, không thấy một ai trông có vẻ là có thể là tác giả viết được những chuyện tình ướt đầm kia.

Mãi cho đến hơn hai giờ chiều, chút kiên nhẫn cuối cùng của Lâm Oai sắp hết thì một chiếc xe hơi màu vàng chanh rất đáng yêu từ từ lọt vào tầm ngắm của Lâm Oai.

Ý thức được điều này, Lâm Oai tập trung ánh mắt theo dõi chiếc xe hơi này. Tim anh đập thình thịch như tiếng trống vậy, một cảm giác mơ hồ tràn ngập trong đầu: Tác giả chính là trong chiếc xe này, không sai tí nào!

Chiếc xe chạy chậm chậm đến bãi đất trống của cổng xưởng in, tài xế đạp thắng, nhưng chắc là đạp nhầm chân ga, nên chiếc xe đột nhiên tăng tốc, đến lúc sắp đụng vào cánh cổng, chiếc xe hơi màu vàng chanh đó mới thắng gấp dừng lại hẳn, Lâm Oai thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Oai không ngờ một tác giả tiểu thuyết có thể viết ra được những câu văn tuyệt vời đó lại là một tay lái lùa, chỉ là đậu xe thôi cũng khiến người ta toát cả mồ hôi hột.

Rồi một hồi lâu, cửa xe cũng mở ra, một thanh niên bước liêu xiêu ra khỏi buồng lái với đầu tóc đầy mồ hôi, cho thấy anh ta vừa vật lộn vất vả với chiếc xe xong. Anh ta vịn vào cửa xe, một tay bịt miệng thở dốc cả buổi mới không ói trước cổng xưởng in.

Lâm Oai nhìn qua ống nhòm thấy bộ dạng nực cười của anh ta, suýt tí nữa bật cười ra tiếng. Nhưng đợi anh ta đứng thẳng người lên, cả khuôn mặt hiện rõ qua ống nhòm, Lâm Oai đã không còn cười nổi nữa.

Tướng tá người đó ột mét bảy mươi mấy, làn da trắng mịn, mái tóc dài qua vai dùng thun buộc lỏng lẻo, dưới mắt phải có một nốt ruồi nhỏ, dáng vẻ rất thư sinh, quan trọng hơn là trên tai của anh chàng có đôi bông tai lấp lánh dưới ánh nắng, một bên là chữ cái L, một bên là chữ W...

Má ơi, thì ra tác giả này lấy nguyên mẫu hình ảnh của chính mình để vào vai bot à!

* * *

Lâm Oai không bao giờ nghĩ rằng người có thể viết ra những tiểu thuyết tình tế như vậy lại là đàn ông. Nhưng anh cũng không giống như những độc giả khác hay giữ quan điểm “những người viết tiểu thuyết theo gu thẩm mỹ đa số là nữ sinh”. Theo anh, có thể viết một tiểu thuyết dài như vậy trên mạng hẳn là một người yêu thích những chủ đề yêu đương, tác giả là những nữ sinh nhàn rỗi mới đúng. Bây giờ vừa nhắc thấy một người có vóc dáng y chang như nhân vật trong truyện, anh thấy vừa mới lạ, vừa ngượng ngùng.

Những trải nghiệm với văn học mạng của Lâm Oai không nhiều, nên đương nhiên là không biết có một thể loại văn học mạng được gọi là “tiểu thuyết Mary Sue[2]”, tức là bản thân tác giả đã vào vai nhân vật chính, miêu tả khuôn mặt của nhân vật chính đẹp đến mức chỉ có trên trời mới có, không thể có trên đời này; tất cả đàn ông khác đều yêu anh ta, đều chiều chuộng anh ta, còn nhân vật chính thì buồn rầu vì không biết chọn người đàn ông nào...

[2] Tiểu thuyết Mary Sue: là loại tiểu thuyết đồng tính trong đó có nhân vật chính được hư cấu, thường có mối quan hệ tình cảm với một nhân vật chính khác có thật ngoài đời.

Nói trắng ra, thì tiểu thuyết của Mạnh Nhan chính là một tiểu thuyết dạng Mary Sue, có nhân vật chính cùng với khuôn mặt vóc dáng y chang như miêu tả trong truyện, lại trùng tên trùng họ là “Mạnh Nhan” nữa chứ, đã nảy sinh mối quan hệ tình cảm với “Lâm Oai”, chuyện tình ướt át của họ đã lấy đi không biết bao nhiêu nước mắt của độc giả... Chỉ đáng tiếc là diễn viên Lâm Oai này không quá nổi tiếng, nói là diễn viên

hạng hai cũng đã đề cao anh ta rồi, chứ chưa nói đến cái tên Lâm Oai rất tầm thường, cho nên đến chương cuối cùng của tiểu thuyết này, những độc giả theo đuổi cũng chưa kịp nhận ra đây là một tiểu thuyết đồng tính. Mạnh Nhan không còn cách nào khác, đành phải để hai chữ đồng tính to đùng ngay trên cái tựa tiểu thuyết, nhưng như vậy vẫn không giảm được những ment phản hồi của độc giả đang bay tới tấp ở cuối mỗi chương.

Thậm chí, ngay sau khi anh kết thúc câu chuyện, còn có biên tập của nhà xuất bản liên hệ tới, nói là chỉ cần anh đổi tên của nhân vật, đừng lộ liễu quá dùng tên người thật để viết truyện gay, không cần sửa lại nội dung, giới tính, là có thể in và xuất bản ngay cho anh.

Nhưng Mạnh Nhan rất có phong cách. Anh đã từ chối thẳng thừng.

... Được rồi, ai nói trong trái tim những tác giả dạng tiểu thuyết Mary Sue không có một khoảng trời xanh chứ?

Lâm Oai hoàn toàn không hề nghĩ rằng tác giả Mạnh Nhan lấy mình làm nhân vật chính cho truyện gay lại là đàn ông. Anh vốn dĩ cứ nghĩ rằng nếu là cô gái, thì sẽ hù dọa một hồi, đối phương chắc sẽ ngoan ngoãn đổi kết cục buồn thành kết thúc có hậu, nhưng giờ tác giả là đàn ông... thì không biết có chịu không nữa.

Lâm Oai suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng quyết định vẫn làm theo kế hoạch đã định, trực tiếp qua đó đưa ra thân phận mình, rồi nói với tác giả rằng “viết truyện gay mà kết cục buồn nữa, tôi đây rất tức giận”, ép anh ta sửa lại cái kết.

Nhưng Lâm Oai chỉ mới suy nghĩ đến đó thôi, lúc ngẩng đầu lên phát hiện Mạnh Nhan đã bị chủ xưởng in nhiệt tình kia kéo vào trong xưởng mất tiêu. Lâm Oai đến chậm một bước, nên đành đứng ở cạnh chiếc xe anh ta đang dừng trước cửa, đợi anh ta đi ra.

Mạnh Nhan này cũng rất hậu đậu, người thì đi mất rồi, nhưng cửa xe lại không khóa. Lâm Oai không hề nghĩ đến mình làm như vậy là có quá vô duyên hay không, đã mở cửa xe ngay, ngồi vào tay lái phụ trong xe, bắt đầu ngó nghiêng chỗ này, lục lọi chỗ kia.

Xe của Mạnh Nhan vốn đã không to, nhất là sau khi bên trong chất đầy những thứ liên quan đến Lâm Oai thì càng chật chội hơn.

Nhìn lên phía trước, phía sau kính quan sát thấy treo một món đồ trang trí hình cách điệu cartoon Lâm Oai, phía dưới cửa kính có một búp bê hình Lâm Oai biết lắc lư cái đầu chạy bằng năng lượng mặt trời. Nhìn ra phía sau, ở đây ghế đằng sau xe có một chiếc gối ôm to bằng người thật có dán hình Lâm Oai đang nằm ở đó, cũng không biết là hình này được xé từ tạp chí nào mà làm ra nữa, tấm hình vừa cắt đến xương chấu, nhìn thoáng qua y như là đang khóa thân vậy.

Lâm Oai cúi đầu xuống nhìn dưới chỗ ngồi của mình, chợt thấy tấm lót ngồi có in hình của mình, đột nhiên anh hiểu được cái gì gọi là “ngồi trên đồng lửa”.

Lâm Oai nghĩ kỹ một hồi, đây chẳng phải là chứng tỏ Mạnh Nhan thật sự hâm mộ mình sao? Lúc đó, anh có cảm giác sướng rơn lâng lâng.

Hừ, hôm nào anh Lưu bầu sô mà mắng mình bê bối công việc, không chịu phấn đấu vươn lên, mình sẽ nói cho anh ta biết, mình cũng có fan hâm mộ cuồng nhiệt!

Lâm Oai lục ra thẻ nhân viên và bằng lái xe của Mạnh Nhan phát hiện Mạnh Nhan là tên thật của anh ta. Mạnh Nhan năm nay 26 tuổi, nghề nghiệp là trợ giảng của một trường đại học, là một người trí thức đáng hoàng. Nhưng mà bằng lái xe này, anh ta mới lấy được cách đây ba ngày, đúng là một tay lái non, lái xe như vậy cũng không biết làm sao mà lại thi được nữa.

Mọi người ngồi trong xe đợi chẳng bao lâu thì Mạnh Nhan được chủ xưởng tiễn ra đến tận cổng.

Xưởng in nhỏ này là được đời cha ông để lại, mấy năm nay kinh doanh lỗ quá, sắp dẹp tiệm. Chủ xưởng đương nhiệm này biết chịu khó tìm tòi, đồng ý nhận in số lượng tiểu thuyết đồng tính này, vì vậy mới vượt qua được thời kỳ kinh tế khó khăn nhất, nên dần dần cũng có những chuyển biến tốt. Đối với những xưởng in nhỏ như xưởng này, mỗi lần Mạnh Nhan in cả ngàn cuốn, tám trăm cuốn, đã là số lượng lớn rồi.

Ông ta hợp tác với Mạnh Nhan mấy lần, nên đưa ra giá rất ưu đãi. Lần tái bản thứ tư này cũng đã nhập giấy về xong, chỉ đợi Mạnh Nhan hôm nay đến ký hợp đồng trả tiền là xong. Mọi quy trình đều đã làm y như mấy lần trước, nên hôm nay cũng không mất thời gian gì ấy, bèn hoàn thành xong nhiệm vụ một cách viên mãn.

Mạnh Nhan đã nghỉ ngơi giây lát trong văn phòng của ông chủ xưởng, nên bây giờ cũng không còn khó chịu như lúc nãy nữa. Sau khi tạm biệt ông chủ xưởng in, anh bèn chui vào chiếc xe hơi nhỏ, lái bon bon trở về.

Tính cách của Mạnh Nhan hơi trầm lắng, kiệm lời. Trong trường, anh cũng không thân thiết với các thầy cô khác, đương nhiên sẽ không ai biết anh ta lại có thể viết tiểu thuyết đồng tính dài như thế trên mạng, thậm chí còn tưởng tượng mình từng quan hệ tình cảm với một diễn viên nữa chứ.

Lúc đầu anh viết truyện cũng hoàn toàn không hề nghĩ đến tiểu thuyết này lại được mọi người quan tâm theo dõi đến thế, chỉ là viết chơi cho vui mà thôi. Sau này ngày càng có nhiều fan hâm mộ, những lời khen ngợi ngày càng nhiều, thì anh hơi hoảng, nên đành phải cho kết thúc câu chuyện sau khi lượng chữ của cuốn tiểu thuyết đã lên đến con số bảy trăm ngàn chữ.

... Lúc đầu anh ta dự định để nhân vật “Mạnh Nhan” sau khi chữa khỏi bệnh ung thư máu, sẽ một mình đến Tây Tạng học Phật pháp, để tâm hồn được thăng hoa, đợi đến khi gặp lại “Lâm Oai” thì Mạnh Nhan đã là một vị cao tăng đắc đạo nhìn thấu chuyện hồng trần phù du rồi. “Lâm Oai” sẽ sống dở chết dở oán hận suốt đời, bắt nhốt Mạnh Nhan lại rồi bạo hành anh ta một lần, hai lần, ba lần, bốn lần, nhiều lần bạo hành như vậy nhưng vẫn không cách nào níu kéo lại được trái tim của “Mạnh Nhan”...

Hazz, thôi bỏ đi, kết cục buồn như hiện nay cũng không quá u uất rồi.

Anh ta vừa lái xe chậm như rùa bò với tốc độ bốn mươi cây số một giờ, vừa suy nghĩ xem đợt lần in cuối cùng này bán hết thì sẽ đổi nickname ID, tuyệt đối không thể để người khác biết mình từng viết những tiểu thuyết như thế này...

Cũng không biết tại sao, từ hôm qua đến giờ tim anh đã đập thành thịch, đây không phải là điềm tốt lành gì cả.

Chỉ còn rẽ qua một ngã tư nữa là có thể lên đường cao tốc rồi, nhưng lúc này lại gặp phải đèn đỏ, cho dù ngã tư này ngoài anh ta ra, chẳng có chiếc xe nào cả, nhưng đối với một người có tay lái non nớt như Mạnh Nhan mà nói, anh vẫn ngoan ngoãn dừng xe bên đường, đợi đèn xanh rồi mới chạy tiếp.

Trong lúc đợi đèn xanh, Mạnh Nhan quét mắt nhìn vào băng ghế sau thông qua chiếc kính quan sát, để ngắm nhìn chiếc gối ôm to đùng được đặt mua trên mạng Taobao.

Anh phải tìm khắp các trang web mới tìm được một tấm hình toàn thân sắc nét của Lâm Oai đăng trên đó, lấy tấm hình để đặt làm thành gối ôm trông thật sống động như người thật vậy, xem thử, nếp nhăn trên quần áo, rồi có bóng nữa, y chang là người thật vậy...

Không đúng! Anh đặt làm chiếc gối ôm khóa thân mà!

Mạnh Nhan quay đầu lại, mở to con mắt nhìn thấy Lâm Oai xuất hiện ở băng ghế sau trên chiếc xe của mình bằng xương bằng thịt, miệng anh há hốc mồm ra lớn đến nỗi đủ để nhét lọt quả táo vào.

“Lâm, Lâm, Lâm, Lâm, Lâm... Lâm Oai!”

Chẳng lẽ ước mơ của Mạnh Nhan đã thành hiện thực, gối ôm sau khi làm xong đã biến thành người thật?

Lâm Oai ngồi dựa vào dây ghế, gật đầu chào và nở nụ cười dịu dàng: “Mạnh Nhan, lâu quá không gặp!”

Bạn xem thử Lâm Oai rất có gien nghệ thuật, những lời thoại trong tiểu thuyết “Tình yêu và dục vọng nồng cháy” vừa đọc xong đã có thể ứng dụng diễn ngay, nét mặt tự nhiên hoàn toàn có thể chấm điểm ở mức cao nhất.

Còn nét mặt của Mạnh Nhan thì hơi quái chiêu.

Cả đời anh sống rất cẩn thận, khép kín, hầu như không bao giờ ăn to nói lớn ở những chốn công cộng, cũng không có bạn bè thân thiết cho lắm. Nguyên nhân khiến anh phải sống trong một mỗi như vậy chính là vì anh thích người cùng giới. Cuộc sống của anh cũng không có bạn tình thân thiết nào, thỉnh thoảng có vài

người khiến anh động lòng, nhưng cũng nhanh chóng rơi rụng như những cánh hoa thoảng qua vậy. Anh chú ý tới diễn viên Lâm Oai trong một lần tình cờ đi xem anh ta diễn, lúc đầu cũng chỉ cảm thấy đối phương đẹp trai, lịch lãm, đợi đến lúc chính thức bắt đầu thành fan hâm mộ, bắt đầu đi tìm hiểu đối phương, bị hấp dẫn bởi những tấm hình trên tạp chí của anh ta.

Cũng giống như những chàng trai vừa lùn vừa nghèo vừa xấu thường hay ôm lấy tấm hình của ca sĩ Lâm Chí Linh mà nghĩ về sex vậy, Mạnh Nhan cũng từng cầm những tấm hình rất nam tính của Lâm Oai làm qua những chuyện mắc cỡ. Lúc đầu cũng chỉ là dùng tay rồi tưởng tượng ra tự sướng, rồi sau đó không thể chỉ thỏa mãn một cách đơn thuần như vậy, bèn dùng trí não tìm ra cách để thỏa mãn tình cảm đó, chính là viết tiểu thuyết sex theo kiểu Mary Sue. Việc anh nhận được nhiều sự đồng cảm, khen ngợi lẫn hâm mộ, hoàn toàn là chuyện ngoài dự tính.

Mạnh Nhan vốn nhát gan, tính lại cẩn thận, nên anh chưa bao giờ tham dự bất cứ những hoạt động nào mặt đối mặt với Lâm Oai cả, bao gồm là ra sân bay đón anh, giao lưu diễn viên hay đến phim trường gặp gỡ, Mạnh Nhan chỉ dám đứng ở vòng ngoài ngắm nhìn một cách lặng lẽ, hoàn toàn không trông mong gì mình có cơ hội được tiếp xúc với Lâm Oai bằng xương bằng thịt ngoài đời.

Kết quả là Lâm Oai bằng xương bằng thịt đột nhiên xuất hiện ở dãy ghế sau trong chiếc xe hơi khiến anh giật mình đến nổi gai ốc.

“Anh, anh, anh, anh...” Lấp bắp cả buổi, Mạnh Nhan cũng không nói nên lời: “là người hay là ma?”

Lâm Oai thấy mình dọa Mạnh Nhan đến mức run rẩy như chú chuột nhắt gặp mèo vậy, liền cười tít cả mắt: “Anh Mạnh Nhan ơi, tôi chỉ là độc giả của anh mà thôi”.

Mạnh Nhan càng kinh sợ nữa, thì ra Lâm Oai không những xuất hiện ở trước mắt mình, mà còn đọc qua cuốn tiểu thuyết nhằm nhí sặc mùi tình dục của mình nữa!

Mặt mũi Mạnh Nhan lập tức đỏ bừng, đẹp giống như ráng chiều vậy. Anh tưởng là Lâm Oai đến tìm mình mắng vốn mắng nhieh gì đây, dù sao một người đàn ông sờ sờ ở đó mà bị mình biến thành kẻ đồng tính dâm dăng, còn mơ tưởng ra những tình cảm trắc trở, trắc trở với mình nữa, thật là hoang đường mắc cười. Anh cứ chắc bầm hôm nay Lâm Oai đến tìm anh là đòi bồi thường những mất mát hao tổn về mặt tinh thần đây, còn không cũng phải đập cho anh một trận nên thân.

Mạnh Nhan nuốt nước miếng: “Anh, anh đến đây làm gì?” Anh muốn biểu hiện cứng rắn mạnh mẽ lên một chút như những người đàn ông, nhưng trước mặt “khổ chủ đang tức giận” thì anh lại sợ đến mắt nhắm nghiền, cả người run như cây sậy.

“Tôi đến làm gì ư?” Lâm Oai vốn dĩ muốn nói toạc ra rằng anh muốn Mạnh Nhan sửa lại cái kết, nhưng nhìn thấy Mạnh Nhan sợ run đến vậy, không biết tại sao trong lòng anh lại nảy sinh một cảm giác rất kỳ lạ... Rất muốn, rất muốn hôn Mạnh Nhan, rất muốn ôm lấy anh ta, cảm nhận một chút cảm giác làn da của anh, có phải giống như trong tiểu thuyết “Tình yêu và dục vọng nồng cháy” đã miêu tả không, vừa láng mịn vừa mịn màng. Anh rất muốn đôi môi mình lướt trên khuôn mặt của Mạnh Nhan, muốn sờ vào cặp lông mày sẫm của đối phương, muốn như nhân vật “Lâm Oai” nuốt lấy “Mạnh Nhan” vậy, muốn để Mạnh Nhan bằng xương bằng thịt trước mặt mình ôm vùi vào lồng vào bụng.

Trước khi đến gặp Mạnh Nhan, Lâm Oai không hề nghĩ ngờ về giới tính của mình, nhưng giờ đây khi trước mặt là một tác giả có tiếng với đôi má ửng đỏ, anh đã bắt đầu lung lay.

“Tôi muốn tìm anh để thảo luận một số tình tiết trong câu chuyện.” Lâm Oai cố tình làm ra vẻ quan trọng.

“Tình tiết gì vậy?” Mạnh Nhan hỏi.

Lâm Oai nhìn trước nhìn sau chiếc xe mà hai người đang ngồi, rồi lắc đầu nói: Tôi nhớ trong tiểu thuyết “Tình yêu và dục vọng nồng cháy” đó có một đoạn hai người làm tình trên xe sau khi gặp lại nhau, địa điểm đúng là trên chiếc xe hơi nhỏ của Mạnh Nhan... Nhưng tôi thấy không gian bên trong chiếc xe không lớn, thật không thể tưởng tượng được những động tác mạnh bạo đó làm sao mà thực hiện đây... Nếu không...” Anh ta thò cánh tay dài của mình ra, từ đằng sau ôm lấy thân Mạnh Nhan đang ngồi ở ghế tài xế, “theo tôi, chúng ta ở đây tái hiện lại “cảnh tượng” đó đi.”

Tiếp theo đó, Mạnh Nhan cảm thấy bên tai mình ẩm ẩm, một nụ hôn ướt át đã đặt lên dái tai của anh.

* * *

Không ai biết được rằng, bên trong chiếc xe hơi đang đậu dưới tán cây bên vệ đường đang là những cảnh nóng bỏng đến mức nào.

Hai ghế trước của chiếc xe con đã bị xô đẩy ra đằng trước, để tạo một không gian rộng lớn cho băng ghế sau. Ở băng ghế sau, những tấm lót ngồi và gối ôm có in hình Lâm Oai đã bị vứt sang cửa kính. Thay vào đó là áo trên phanh ra, hai chân dang rộng tư thế vừa làm biếng lại vừa khêu gợi, chính là tính cách của bản thân Lâm Oai.

Lâm Oai được lên hình trên những tạp chí hotboy, đương nhiên anh cũng cao ráo chứ không thể thấp lùn được. Như vậy anh hoàn toàn không thích hợp với không gian nhỏ bé bên trong xe. Lưng anh dựa vào cửa kính, cặp chân thon dài, một chân co lại gác lên dây ghế sau, một chân duỗi ra một bên.

Mạnh Nhan đang ở tư thế ngồi quỳ bên cạnh, người cúi trần, khuôn mặt ửng đỏ.

Tóc Mạnh Nhan ướt đầm mồ hôi từ lâu. Cứ mỗi lần anh thở dốc, từng giọt mồ hôi men theo những đường cong cơ thể tuyệt đẹp mà lặn xuống, có những giọt thì hòa quyện với mồ hôi của Lâm Oai. Tóc Mạnh Nhan rối tung lên, buông xuống phía sau gáy và ở một bên mặt. Anh nằm sấp trong lòng Lâm Oai, hai tay bị buộc ra phía sau bằng dây thun cột tóc. Cọc dây chỉ buộc một vòng rất lỏng lẻo, thực ra không hề có tác dụng gì, chỉ cần vùng vẫy một cái là bung ra, nhưng Mạnh Nhan cứ mặc kệ cho Lâm Oai ôm siết chặt, không hề có chút phản kháng nào.

Lâm Oai cúi đầu xuống, nồng cháy hôn lên môi Mạnh Nhan, rồi từ từ kéo xuống bên dưới, động tác của anh rất gọn. Lâm Oai hôn lên cổ sau Mạnh Nhan, một tay đỡ chặt lấy phía sau lưng Mạnh Nhan. Nếu không thì Mạnh Nhan ắt đã té ngã vì sung sướng.

Nhịp thở của Mạnh Nhan dường như đã rối loạn. Mãi cho đến cách đây một tiếng đồng hồ, Mạnh Nhan cũng không bao giờ tưởng tượng ra rằng mình có thể gặp gỡ thần tượng ở cự ly gần như vậy, thậm chí là hai bên còn quá thân mật với nhau. Trong tiểu thuyết của mình, Mạnh Nhan từng nhiều lần miêu tả cảnh thân mật của hai người, nhưng khi khi vấp phải cảnh thực sự ở ngoài đời, anh mới thấy thấm thía vì sự non nớt của mình.

Mạnh Nhan tuy đã tưởng tượng hết mức, tham khảo rất nhiều phim miêu tả từng cảnh ân ái cháy bỏng, nhưng khi tay Lâm Oai đụng chạm vào anh, anh mới hiểu cái gì là tình dục thật sự.

Còn Lâm Oai đã không sao kiềm chế mình, lúc ban đầu chỉ là muốn chọc anh ta thôi, xem thử là Mạnh Nhan ngoài đời này có giống như nhân vật Mạnh Nhan từng miêu tả trong truyện không, khi để lộ dáng vẻ “trắng mịn, dịu dàng khiến người ta muốn rồi lại muốn thêm lần nữa”. Nhưng khi Lâm Oai thật sự có anh rồi, anh lại dần dần không còn làm chủ được mình nữa. Cho dù trong truyện đã dùng bao nhiêu từ ngữ hoa mỹ để miêu tả về gợi cảm của “Mạnh Nhan” lúc thăng hoa, nhưng trong mắt của Lâm Oai, con người Mạnh Nhan đang thở hổn hển, oằn oại đây mới thực sự gợi cảm và khêu gợi nhất. Mạnh Nhan còn chủ động dựa vào người Lâm Oai, cọ sát ngực anh, vẻ mặt hạnh phúc như đang van xin anh cứ hôn anh ta tiếp như vậy đi.

Lâm Oai đưa tay vào thăm hỏi thẳng bé của Mạnh Nhan. Mạnh Nhan tựa đầu lên vai anh, bật rên khẽ. Từng âm thanh dịu dàng đó phát ra như đang khêu gợi. Mạnh Nhan giờ đây giống như Mạnh Nhan trong truyện vậy, hoàn toàn xem Lâm Oai là người yêu mà mình hết lòng yêu thương, mỗi động tác của cơ thể đều tràn ngập cảm xúc gợi tình.

Lâm Oai nghe được những thì thầm yêu thương như vậy, mặt càng hơn hởi, siết chặt một cái, khiến thẳng bé của Mạnh Nhan hồi hải đầu hàng. Lâm Oai cũng rên rỉ thở dốc, sau đó cúi trối cho đôi tay của Mạnh Nhan, cầm tay anh đặt lên những múi bụng rắn chắc của mình. Đôi tay nồn nà ngày thường dùng để cầm phấn viết bảng giảng bài của Mạnh Nhan giờ đây vuốt ve thắt lưng của Lâm Oai, rồi đi tiếp khám phá bên dưới, không chút do dự hay chần chừ nào. Lúc này Lâm Oai có thể tưởng tượng được bàn tay của Mạnh Nhan hằng ngày gõ bàn phím viết truyện thoả thoắt và linh hoạt đến cỡ nào.

Một tay Lâm Oai ôm eo Mạnh Nhan, một tay giựt tóc anh, để động tác của mình phối hợp nhịp nhàng, và để Mạnh Nhan ngẩng đầu lên. Một giây sau, hai người trao nhau những nụ hôn môi nồng cháy, đầu lưỡi

hòa quyện vào nhau, hơi thở cùng nhịp với nhau, khoảng trống phía sau chiếc xe hơi bỗng chốc đã cháy lên những dục vọng rực lửa.

Trong đầu của Lâm Oai chợt thoáng qua một câu nói, đó chính là tóm tắt cốt truyện với vọn vẹn vài chữ:

“Tình yêu và dục vọng nồng cháy, bắt di bắt dịch.”

Anh buông môi Mạnh Nhan ra, hai trán chạm nhau, hai cặp mắt nhìn nhau đắm đuối. Một hồi sau, Lâm Oai thốt lên:

“Mạnh Nhan, mùi vị của em... còn tuyệt diệu hơn cả những gì em miêu tả trong truyện nữa.”

* * *

Vậy là con sói Lâm Oai đã hể hả chén sạch Mạnh Nhan ngay trong chiếc xe hơi đậu sát đường.

Cũng may xưởng in ở ngoại ô thành phố B vốn vắng vẻ. Dù ngay ở ngã tư đường, nhưng cũng không mấy ai qua lại, đã tạo một không gian đủ riêng tư cho hai người mới gặp nhau đó mây mưa ái ân.

Dưới ngòi bút của Mạnh Nhan, những cảnh giường chiếu mây mưa đó vừa mãnh liệt vừa miên man mê mẩn, nhưng bản thân anh cũng chỉ là một trai tân bình thường thôi, làm sao có thể chống cự nổi một Lâm Oai giàu kinh nghiệm được chứ. Thật ra lúc đầu Mạnh Nhan cũng có chút phản kháng, nhưng đến một hồi đã chìm đắm trong sự mê mẩn đó, thậm chí còn chủ động choàng cổ của Lâm Oai gợi ý anh ta làm thêm lần nữa, thêm một lần nữa đi.

Lâm Oai cũng sướng đến tê người. Rốt cuộc anh đã đích thân được tận hưởng được mùi vị và cảm giác mê mẩn từng được miêu tả trong truyện, cho dù là làn da trắng mịn của Mạnh Nhan, hay là nốt ruồi nhỏ dưới chân mắt, dưới xương quai xanh của Mạnh Nhan đi nữa, cũng khiến cho Lâm Oai không thể dừng lại được, muốn hôn rồi lại hôn thêm lần nữa, muốn tận hưởng rồi lại tận hưởng thêm lần nữa.

Anh ta yêu nhất là dái tai của Mạnh Nhan. Trong truyện, Mạnh Nhan đeo đôi bông tai chữ cái LW. Còn Mạnh Nhan ở ngoài đời lại là giảng viên đại học, phải chú ý đến cách ăn mặc, nên không thể xỏ lỗ tai. Chỉ là những lúc không đi dạy, Mạnh Nhan kẹp đôi bông tai có chữ cái LW để bày tỏ tình cảm mến mộ Lâm Oai mà thôi. Giờ đây Mạnh Nhan chìm đắm trong cảm giác ngứa ngáy đó, há to miệng để hít thở. Anh chẳng qua chỉ là một tác giả dạng tiểu thuyết Mary Sue cuồng nhiệt mà thôi, chứ chưa hề nghĩ đến có một ngày sẽ được gặp gỡ chính nhân vật trong truyện. Những tình cảm sâu đậm của anh đối với Lâm Oai đại đa số là tưởng tượng ra, không ngờ giờ đây lại thành hiện thực.

Sau màn mây mưa nồng nàn, Mạnh Nhan nằm co người lại, gối đầu lên đùi của Lâm Oai, mái tóc ướt đầm mồ hôi đó buông xuống hai vai. Anh thở nhẹ, đôi mắt nhắm nghiền như đang nằm ngủ.

Lâm Oai quay nhẹ cửa kính xe xuống cho có một khe nhỏ, vừa hút thuốc vừa dịu dàng vuốt ve Mạnh Nhan.

“Mạnh Nhan, tiểu thuyết em viết, anh đã đọc rồi.”

Cơ thể Mạnh Nhan run lên, nhiệt độ cơ thể đang nồng cháy đó bỗng chốc giống như đã tắt ngúm, lạnh đến nỗi anh run rẩy.

“Nhắc đến tiểu thuyết đó, anh thấy hoang đường quá, nào là anh đóng phim rơi xuống sông, nào là chuẩn bị đám cưới với cô gái làng chài, kết cục cuối cùng còn ung thư máu gì gì nữa. Nói chết là chết sao?” Bàn tay của Lâm Oai đang đùa nghịch trên lông mày, má, tóc, dái tai của Mạnh Nhan, rờ khắp một lượt, nhưng lại càng khiến anh run hơn nữa.

Mạnh Nhan vẫn nhắm nghiền mắt không dám nhìn anh ta, chỉ là mở miệng với giọng nhỏ nhẹ để trả lời: “Em chỉ là, em chỉ là viết cho vui thôi, chứ không phải thật sự muốn... Nếu như anh không vui, em sẽ...”

“Đổi cái kết đi, cái gì chết chóc tù mù.” Lâm Oai ngắt lời của Mạnh Nhan: “Em viết trong hậu ký rằng, bởi vì cảm thấy trong hiện thực cuộc sống đời thường, hai ta là những người không quen biết nhau, cho nên cho dù kết cục buồn trong truyện cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng bây giờ hai ta vừa gặp nhau đã “tìm hiểu” kỹ đối phương rồi, em có thể ột kết cục sum vầy được chứ?”

“Sao ạ?” Mạnh Nhan ngạc nhiên mở mắt lên, thì thấy nụ cười tươi tắn như gió xuân của Lâm Oai hiện lên trong mắt.

Lâm Oai cúi đầu, hôn lên đôi môi ửng hồng đáng yêu của Mạnh Nhan: “Nhà văn ơi, đợi khi nào em ngoan ngoãn sửa đổi kết cục buồn thành kết thúc có hậu thì anh sẽ tặng em đôi bông tai kẹp bằng hột xoàn thật.”

Lâm Oai vừa hôn khắp người Mạnh Nhan, vừa nghĩ thầm: Vừa rồi chỉ mới nếm thử cảm giác một cảnh ái ân trong truyện thôi, mà mình đã sung sướng thế này. Không biết nếu thử hết lượt những cảnh ái ân trong truyện thì phải chăng mình càng không thể rời xa Mạnh Nhan được?

Nhưng mà, nề tình bức “thư tình” hơn bảy trăm mấy chục ngàn chữ đó, anh làm sao nở lòng nào mà rời xa “chú cừ non” ngon miệng này chứ.

Tác giả tiểu thuyết sex gay Mary Sue là thích hợp được “bao” nhất, ngoài việc nằm sẵn trên giường chờ đợi anh, lại ngồi trước máy tính để viết những tiểu thuyết ngọt ngào đó. Đương nhiên, cuộc sống hằng ngày của họ còn ngọt ngào và hạnh phúc hơn những gì trong tiểu thuyết nữa.

10. Chương 10: Đầu Bếp

Năm lớp 12, học sinh ngoan ngồi chung bàn với học sinh cá biệt.

Bởi vì học sinh ngoan là lớp trưởng, nên đứa ngoan giỏi phải kèm đứa dở, quậy phá, đây là phước đức tám đời của đứa học sinh cá biệt đấy.

Học sinh ngoan chịu khó, ham học hỏi, cần cù, gia đình khá giả, là tấm gương sáng cho tất cả các học sinh khác. Thầy cô đều hay nói, đứa học sinh ngoan này sau này chắc chắn sẽ trở thành người giỏi giang, khiến cho người khác phải ngưỡng mộ.

Còn đứa học sinh cá biệt ngược lại hoàn toàn, thành tích học kém, suốt ngày đánh nhau, trốn học, hút thuốc, nghe nói ngày nào cũng đi chơi game, còn không chơi game thì đi gặp bạn gái thứ N của hắn.

Nhưng học sinh ngoan biết rõ những lời đồn đại này đều thất thiệt.

Anh ta là lớp trưởng, một chút tò mò, một chút trách nhiệm cộng thêm một chút nhiều chuyện nên có lần đã lén theo dõi đứa học sinh cá biệt này. Nhưng hắn không chơi game, cũng không gặp gỡ bạn gái gì cả, trái lại còn đạp xe đạp gần hết nửa thành phố, tới một khu phố cổ làm đầu bếp cho một quán ăn khá đông khách.

Học sinh ngoan từng nghe nói quán ăn nhỏ này rất có tiếng ở thành phố N. Quán không rộng rãi lắm, đồ ăn cũng không mắc, nhưng nghe nói món ăn ngon số một, ngày nào cũng có rất nhiều thực khách nghe danh mà tìm đến. Mà tên quán này là X Ký, cùng họ với họ học sinh cá biệt đó.

Học sinh ngoan bước vào trong quán, gọi hai món ăn, rồi ở đó canh suốt một đêm. Mỗi khi có nhân viên ra vào bếp, học sinh ngoan cũng nhìn qua khe cửa thấy học sinh cá biệt đang rất nghiêm túc cầm lấy chiếc vá to đứng bên bếp lò. Bởi vì trong bếp nóng nực, nên tuy là học sinh cá biệt đã cởi trần nhưng mồ hôi vẫn tuôn như mưa. Mỗi lần anh ta quậy đều chiếc vá to, những cơ bắp trên tay anh đều nổi lên thành từng khối săn chắc rất đẹp.

Học sinh ngoan nhìn ngắm học sinh cá biệt đến say mê. Đợi đến khi anh chậm rãi ăn hết bữa cơm, chuẩn bị đi về thì học sinh cá biệt đã đứng sẵn ngoài cửa chờ.

Học sinh ngoan có chút hồi hộp, liền nói mình ra đây ăn bữa cơm thôi.

Học sinh cá biệt xua tay một cách không quan tâm, một tay cầm điều thuốc, một tay thọc vào túi quần, nói: Tổ cũng chỉ ra đây làm điều thuốc thôi.

* * *

Thế là học sinh ngoan và học sinh cá biệt trở thành bạn với nhau, cũng dần dần hiểu nhau hơn.

Thật ra, học sinh cá biệt này chẳng hư chút nào, ngược lại anh ta khá thông minh. Anh ta cũng không phải không ham học, chẳng qua chỉ là từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, do ông nội một tay nuôi nấng lớn khôn thành người. Ông nội tuổi đã cao, lại tiếc cái quán ăn của mình mở từ hồi trai trẻ, nên cứ đòi trực tiếp ra đứng bếp. Học sinh cá biệt không nỡ để ông nội cực khổ kiếm tiền học phí ỉn, nên thường trốn hai tiết cuối mỗi ngày để về phụ ông nội cầm chảo, trông nom nhà bếp.

Học sinh ngoan hỏi: “Sao cậu lại hút thuốc? Là học theo những nhân viên trong quán à? Hay là áp lực quá lớn?”

Học sinh cá biệt lắc đầu: “Ờ thì ọi người nghĩ thấy mùi thuốc lá trên người, cứ để họ tưởng tở là một thằng du côn, còn hơn để mọi người nghĩ thấy mùi dầu mỡ trên người tở, biết được gia cảnh của nhà tở. Ông nội tở cả đời hiếu thắng, tở không thể để mọi người biết ngay cả học phí của tở mà ông còn đóng không nổi nữa.”

Học sinh cá biệt rất muốn học đại học. Anh từng nói nếu cho anh thời gian và tiền, anh nhất định sẽ thi đậu vào trường đại học B. Đó là trường đại học hàng đầu của cả nước. Nhưng hiện giờ cái mà anh đang thiếu nhất lại chính là tiền và thời gian.

Anh nói với học sinh ngoan, anh sẽ tham dự kỳ thi tuyển sinh đại học, nhưng sẽ không đăng ký nguyện vọng, bởi vì anh chỉ muốn đến hội đồng thi để cảm nhận không khí ở đó, để nằm mơ vậy thôi. Sau khi tốt nghiệp phổ thông, anh sẽ kế thừa quán ăn nhỏ của ông nội để lại, sau đó cuộc sống của anh sẽ ngày ngày trải qua bên bếp lò.

Học sinh ngoan tiếc nuối cho anh ta, nhưng anh ta chỉ gượng cười: Này, hai anh em chúng ta, chắc chắn sẽ cùng nhau bước vào trường thi.

Học sinh cá biệt cười, rồi kéo học sinh ngoan lại hôn một cái thật mạnh trong sự ngỡ ngàng của học sinh ngoan.

Học sinh cá biệt nói, đầu chỉ muốn làm anh em với học sinh ngoan...

* * *

Học sinh ngoan vừa then thùng vừa ngọt ngào dâng trào trong lòng. Tâm trạng ngọt ngào đó đã cùng học sinh ngoan bước vào phòng thi, nhưng học sinh cá biệt lại không xuất hiện ở kỳ thi tuyển sinh này.

Đợi sau khi thi xong, học sinh ngoan chạy đến quán ăn nhỏ đó, thì phát hiện quán đã đóng cửa.

Nhân viên trong quán đang thu dọn hành lý nói với anh ta rằng, ông già mất rồi, mất ngay trong đêm trước kỳ thi tuyển sinh. Ông già nói phải đích thân làm một bữa ăn ngon cho đứa cháu mình. Ông bị nhồi máu cơ tim ngã quỵ ngay bên bếp lò, và mãi mãi không thức dậy nữa.

Suốt mùa hè năm đó, học sinh ngoan không hề gặp được học sinh cá biệt. Trong lòng anh trống trải vô cùng, cho dù giấy báo nhập học của trường đại học B gửi đến tận nhà, nhưng anh vẫn không phấn khích chút nào. Hề nhìn thấy mấy chữ trường đại học B, là anh nghĩ ngay đến gương mặt tràn đầy ước mơ của học sinh cá biệt.

Tháng Chín đã đến, học sinh ngoan cũng phải gượng gượng thu dọn hành lý để ra Bắc nhập học. Anh không để cho người ta đưa tiễn, một thân một mình đến trường đại học B ở thành phố B. Lang thang trong khuôn viên trường, anh vẫn cảm thấy mùi thuốc lá quen thuộc đó vẫn lượn lờ quanh đây.

Sau kỳ học quân sự, tất cả nữ sinh viên đều đang khao nhau một bí mật đã không còn là bí mật nữa.

Ở quầy số 5 trong nhà ăn Hương Vị của trường có một đầu bếp trẻ mới đến, làm đồ ăn rất ngon, quan trọng nhất là anh ta cực kỳ đẹp trai, nói giọng của người thành phố N, nghe nói là đến đại học B để thăm bạn.

Học sinh ngoan nghe xong dường như là bị sét đánh trúng vậy, sách vở cũng không lấy, áo khoác cũng không mặc, vừa tan học là vứt hết mọi thứ vào người cậu bạn cùng phòng, rồi đạp xe học tốc đến nhà ăn của trường ở tuốt tòa nhà phía bắc nhất. Anh đạp xe như bay, bất chợt nhớ đến trước đây mỗi ngày học sinh cá biệt cũng đạp xe đi qua hết gần nửa thành phố, cũng đạp học tốc như vậy, đạp nhanh như vậy.

Anh thở hổn hển đến trước quầy số 5, nhưng đứng mãi đến chiều, vẫn không thấy anh đầu bếp trẻ tuổi như lời đồn ở đâu cả.

Đợi đến buổi tối nhà ăn đóng cửa, anh vẫn lặng lẽ chờ đợi ở cổng sau của nhà ăn, cuối cùng mới tóm lấy được đối phương.

Hắn mặc bộ đồ còn dính đầy dầu mỡ, tóc tai cũng dài ra, râu cũng mọc cả nữa, rõ ràng là trạc tuổi với mình, nhưng trông hắn đã già dặn đi rất nhiều.

Học sinh ngoan muốn chồm lên ôm hắn, nhưng bị hắn né sang một bên.

“Tớ đến đại học B không phải đến tìm cậu đâu.” Học sinh cá biệt năm xưa nói vậy. “Chỉ là ông nội tớ mất rồi, tớ nghĩ ở thành phố lớn sẽ có nhiều cơ hội hơn, nên mới quyết định đến đây tìm việc thôi.”

Miệng anh ta ngậm điếu thuốc nhả khói từ từ, đốm thuốc trong bóng tối cứ lập lòe lập lòe.

“Cậu xem lại cậu đi, cậu là một sinh viên, trường đại học B danh tiếng đấy, trường cấp ba của chúng ta chỉ được mỗi mình cậu là học sinh ngoan. Tương lai của cậu sẽ tươi rói sáng lạn, còn tớ, tớ chỉ là một đầu bếp, mình mấy đầy dầu mỡ.”

Học sinh cá biệt vứt bỏ đầu thuốc lá, không hề quay đầu lại vừa bỏ đi vừa nói: “Cho nên quên đi những lời tớ nói, những gì tớ đã từng làm. Chúng ta suy cho cùng cũng không phải là người cùng một đường. Những gì cậu phải làm bây giờ là cứ đi tiếp về phía trước, còn tớ cứ đứng yên tại chỗ đứng nhìn bóng cậu là được rồi.”

* * *

Mấy ngày sau, trong lúc học sinh cá biệt đang bận túi bụi cùng với mấy thợ phụ bếp đang cắt cải, thì nhân viên quản lý nhà ăn đột nhiên xuất hiện, theo sau lưng ông ta là một chàng trai, khuôn mặt trắng trẻo, trông rất giống học sinh ngoan.

Quản lý nhà ăn triệu tập mọi người đến đông đủ để giới thiệu: “Giới thiệu với mọi người đây là sinh viên đến làm thêm, chính là sinh viên của trường đại học B của chúng ta đây. Văn phòng hỗ trợ sinh viên nghèo, ngoan, giỏi giới thiệu cậu ấy sang, để làm thêm ở nhà ăn chúng ta kiếm chút phí sinh hoạt chi tiêu, mọi người sau này giúp đỡ cậu ta nhé.”

Học sinh cá biệt nhìn thấy học sinh ngoan mặc đồ nhân viên bếp rộng thùng thình đó, còn cười nham nhở với mình nữa, tức đến nổi thật muốn quăng anh ta xuống chảo rồi mình xin nghỉ việc quá.

* * *

Bốn năm sau, sinh viên tốt nghiệp ưu tú nọ của trường đại học B không hề xin một chân vào những công ty nước ngoài như mọi người tưởng, mà ngược lại là thâu lại một quán mì nhỏ ở cổng bắc của trường.

Nghe nói, anh sinh viên tốt nghiệp hạng ưu này đã hốt đi anh đầu bếp ở quầy số 5 vừa đẹp trai nhất, vừa nấu ngon nhất ở nhà ăn trường đại học B đó, cho nên thực khách đến quán mì của anh ta đông kinh khủng, ngày nào cũng đắt hàng.

Nhưng mà, điều này cũng là chuyện sau này.

11. Chương 11: Anh Em

Một phòng ký túc xá bốn sinh viên nam, theo tuổi tác xếp từ anh Cả đến anh Năm.

Mối quan hệ của bốn anh em rất thân thiết, cùng nhau đi học, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi đánh bóng, cùng nhau tham gia các hoạt động Đoàn - hội.

Ban đêm nằm với nhau tâm sự, cũng không biết từ khi nào lại kể nhau nghe những nữ sinh nào mà mình thích.

Cuối cùng đổi đề tài sang đến kết hôn.

Anh Ba nói: “Cho dù chúng ta ai kết hôn đi chẳng nữa, đến lúc những người khác kết hôn cũng phải lấy tiền lương trong tháng ra để làm tiền mừng đấy nhé!”

Mọi người cười phụ họa theo.

Sau khi tốt nghiệp, anh Cả và anh Năm đi Mỹ học chuyên sâu. Tình cảm hai người đó là thân thiết nhất, cùng học chung một trường phổ thông lên đến đại học, không ngờ vào đại học rồi lại ở chung một phòng trong ký túc xá, đến nỗi đi học thạc sĩ cũng không hẹn mà gặp đều chọn đi nước ngoài học.

Còn anh Ba và anh Tư thì ở lại bươn chải.

Chẳng mấy chốc đã tám năm trôi qua. Bà vợ nhà anh Ba đẻ cặp song sinh, con trai cũng đã năm tuổi rồi.

Bụng chị Tư đang mang bầu đứa thứ hai.

Hai người đó đám cưới, anh Hai và anh Năm đều không về dự được, chỉ gửi tiền mừng bằng đô la vào thẳng tài khoản của hai người.

Anh Tư gửi e-mail cho anh Cả:

“Anh Cả ơi, hai người sao vậy? Ở lại nước Mỹ luôn hay sao mà không định về thăm bọn cực nhọc này?”

Mấy ngày sau, anh Cả mới trả lời:

“Xin lỗi,... Thật ra nên nói sớm cùng các chú thì hơn. Anh với anh Năm sống chung với nhau, chắc hẳn hai anh cũng không thèm nhìn mặt hai người chúng tôi, gặp nhau rồi chỉ thêm ngượng ngùng, cho nên chúng tôi không về để hai anh đỡ khó xử.”

Mấy ngày sau đó, tài khoản của anh Cả tự nhiên có thêm hai khoản tiền bằng nhân dân tệ chuyển vào.

Còn để lại vài dòng lời nhắn.

“Năm xưa chúng ta từng nói chơi, cho dù ai sau này đám cưới, những người khác cũng phải lấy tiền lương một tháng để làm tiền mừng. Nhưng tụi em không kiếm được nhiều tiền, còn phải nuôi vợ con nữa, cho nên tiền mừng tuy ít ỏi nhưng cũng là tấm lòng của tụi em.

PS: Anh Cả, anh tưởng em với anh Ba là gốc lăm sao? Anh tưởng tụi em không biết thật sao, khi tụi em đến học nhóm ở thư viện, thì anh và anh Năm ở trong phòng làm gì đó?”

12. Chương 12: Bạn Thân

Anh E là một thiếu gia có tiếng, nhưng tính cách anh lại không ngông nghênh ngang tàng như nhiều người nhầm tưởng. Trái lại, đôi khi anh rất ngây thơ và chân chất.

Anh L là chàng sinh viên học giỏi được cả học bổng lẫn học bổng khuyến học của quốc gia, tính tình hiền lành nhún nhường, ở anh còn có cả tính năng động, tràn đầy sức sống của tuổi trẻ thời đại.

Anh L một hôm cùng bạn bè ngồi ăn cơm ở một quán cơm nhỏ, sau khi ăn cơm xong, mọi người bày trò “mạo hiểm nói lời thật” (ai bị thua, sẽ bị phạt, phải thực hiện yêu cầu nào đó của nhóm). Kết quả là anh thua, bị “quốc vương” (trong trò chơi) phạt đi sang bàn bên cạnh bắt chuyện làm quen với anh E.

Không biết có phải là gia cảnh anh E quá khá giả, con người anh lại không chơi bời, ngang tàng, nên khó hòa nhập vào giới con nhà giàu hống hách, cũng không thể hòa nhập với cuộc sống của những người, lao động bình thường được, nên anh E suốt ngày trong trường chỉ thui thủi một mình, ngay cả vào quán cơm ăn cơm, anh cũng lặng lẽ một mình gọi cơm phần.

Anh L đi qua bên đó, suy nghĩ mãi rất lâu mới miệng được: “Anh E, nghe nói nhà anh có một căn biệt thự hai tầng phải không?”

Anh E bị chàng sinh viên này hỏi bất ngờ quá nên chết trân, ngược nhìn hồi lâu người bạn cùng trường hoàn toàn không quen biết này, phần cơm thịt sốt tương cá trước mặt vẫn còn nghi ngút khói. Anh E lắc đầu nguây nguẩy, mặt rất ngây thơ: “Ai nói vậy?”

Tiếp đó, anh E nói với giọng điệu rất vô tội rằng: “Nhà tôi có mấy căn biệt thự lận, hơn nữa đều không chỉ có hai tầng đâu.”

Thế là họ coi như đã quen nhau.

Sau đó, không biết như thế nào, hai người đó rất thân thiết với nhau.

Sau đó, không biết như thế nào, hai người đó suốt ngày dính với nhau như hình với bóng.

Anh E từ đó cũng không ăn cơm một mình nữa.

Anh L ngày càng hiểu anh E hơn, chẳng hạn biết anh E mặc quần lót “giá rẻ” cũng 68 tệ một cái, chẳng hạn biết anh E chưa từng có bạn gái nào, chẳng hạn biết anh E lúc ngủ phải ôm gối ôm, nếu không có gối ôm thì sẽ ôm người.

Anh E cũng hiểu anh L nhiều hơn, như biết anh L có một trái tim mới lạ, thích chụp ảnh nhưng không mua nổi chiếc máy ảnh; anh L cũng thích xem những thước phim tình cảm rẻ tiền. Mãi đến tận cấp hai, anh L vẫn cứ tưởng mình sẽ cưới cô ca sĩ Lưu Nhược Anh.

Anh E vì vậy mà hay chọc anh L: Khi nào anh thật sự cưới được Lưu Nhược Anh, nhớ gửi cho tôi tám thiệp mừng, chắc chắn tôi sẽ đi dự.

Anh L cười rất dịu dàng: “Vậy tôi phải về hỏi thử Lưu Nhược Anh mới được.”

Anh E bỗng nhiên nổi giận, quay đầu qua hướng khác, không thèm nhìn anh L nữa. Kết quả là đợi đến hôm bộ phim Bầu trời mà Lưu Nhược Anh thủ vai chính thức lên rạp, anh E tay cầm hai tấm vé xem phim hạng VIP đến tìm anh L, sau đó mặt rất thản nhiên dúi vào tay anh L tấm vé ấy.

“Ê, anh em với nhau đối xử với anh cũng rất tốt phải không? Một tấm vé VIP đến tận 100 tệ lận, người khác năn nỉ cũng không mua được đó. Hôm ngày độc thân (11/11), anh rủ cô gái mà anh thích đi xem phim đi.”

Anh L cầm lấy tấm vé xoay tới xoay lui, nửa cười nửa không nhìn chăm chăm anh E.

Anh E bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp hẳn, những lời thoại được anh E chuẩn bị sẵn từ trước bỗng nhiên không nói tiếp được câu nào, nói chuyện thì lắp ba lắp bắp khiến cho anh E cũng tự giạt mình.

“Ấy, thôi chết.” Những lời nói lắp bắp khô khan đó như đang trả bài. “Tôi mua nhầm vé rồi, đây không phải là vé của Ngày độc thân, mà là vé tối nay, mà còn có một tiếng nữa là bắt đầu chiếu rồi!” Anh E suýt nữa cắn phải đầu lưỡi mình, thấy khả năng diễn xuất của mình cũng được. “Vé này không trả được.”

Anh L không xen vào tiếp lời, chỉ là nhìn chăm chăm anh E.

Anh E bị anh L nhìn chăm chăm đến nổi sờn gai ốc, sau khi đọc xong những lời thoại đã chuẩn bị sẵn thì cúi gằm mặt, không dám ngẩng lên, tấm vé xem phim trong tay cũng sắp bị anh ta vò nát.

Qua một hồi lâu, anh E cũng rút hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn L mà hỏi: “Anh, anh không muốn nói gì sao?”

L lắc đầu: “Đành rằng đã mua “nhầm” vé rồi, thì bạn giữ lấy làm kỷ niệm đi vậy.”

Anh E ủ rũ cả người, tâm trạng như rơi xuống đáy vực thẳm.

L lại mở miệng: “Bạn không hỏi thử kỷ niệm gì sao?”

Anh E ngẩng đầu lên nhìn L một cách nghi ngờ.

L từ trong ví móc ra hai tấm vé xem phim y chang như vậy, chỉ là không phải vé VIP mà là vé hạng phổ thông.

“Trong thâm tâm của anh, vẫn mong rằng, lần đầu tiên hẹn hò sẽ là anh mới em đi xem phim.”

13. Chương 13: Máy Hút Khói Được Bảo Hành Trọn Đời

Khu dân cư Ánh nắng có mấy chục tòa nhà, trong đó tầng trệt của tòa nhà số 1 tới tòa nhà số 10 đều là cửa hàng. Những người làm ăn ở đây đều không phải là dân bản xứ. Cứ dịp giáp Tết, thậm chí trước Tết tận hai tháng nữa, rất nhiều chủ cửa hàng đã đều đóng cửa về quê.

Giờ này chỉ có hai cửa hàng chịu khó mở cửa. Đó là cửa hàng bán đồ lưu niệm “Ngôi nhà vui vẻ” ở tòa nhà số 5, ông chủ và bà chủ là người sống trong khu dân cư này, nên nghe nói cửa hàng sẽ mở cửa đến 29 Tết.

Cửa hàng còn lại là cửa hàng bán “sản phẩm chuyên dùng của Anh Em Hà Đồng” ở tòa nhà số 6 đối diện tòa nhà số 5.

Anh Em Hà Đồng là một xưởng sản xuất đồ điện có tiếng cả nước, khởi nghiệp bằng sản xuất tủ lạnh, đến giờ đã phát triển rất nhanh chóng, sản phẩm mở rộng đến mấy chục chủng loại, có hàng ngàn sản phẩm, là nhãn hiệu đồ điện gia dụng số một trên thế giới.

Cửa hàng bán sản phẩm chuyên dùng của Anh Em Hà Đồng mỗi khi vào mùa bán rất chạy, kiếm được cả khối tiền, nhưng đến mùa ế, chỉ không bị lỗ vốn để tiếp tục cầm cự mà thôi.

Theo lẽ thường, mùa xuân là mùa bán chạy, nhưng do cửa hàng đặt ở khu dân cư này chủ yếu là người ngoại tỉnh là chính, nên lễ Tết đến là họ về nhà, đương nhiên ảnh hưởng đến sức tiêu thụ.

Anh Vương, chủ cửa hàng cũng không lo. Anh cho công nhân nghỉ Tết sớm cho khỏe, một mình anh trông coi cửa hàng, cũng nhàn rồi. Dù gì đi nữa thì anh cũng sống một mình, một người ăn nên làm ra, cả nhà không lo đói, mỗi ngày bán được chiếc máy nào thì bán, kiếm được đồng nào hay đồng đó.

Hôm đó, có một thanh niên bước vào cửa hàng, dáng người không cao, thấp hơn anh Vương nửa cái đầu, nhưng rất xinh xắn, mặt mày tuấn tú, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, chẳng ra dáng vẻ đàn ông gì cả.

Anh ta mặc chiếc áo lông ngắn, trùm chiếc nón có viền lông trên đầu, đeo mắt kính gọng vàng. Đôi mắt đẹp sau kính dường như không dám nhìn thẳng vào người đối diện, mỗi khi chạm phải ánh mắt của anh Vương là mắt anh ngó sang chỗ khác nhanh chóng.

“Cậu cần mua gì? Tôi giới thiệu cho.” Chủ cửa hàng họ Vương rời khỏi chiếc máy tính, tạm ngưng trò chơi game diệt cương thi của mình.

Anh thanh niên quay mặt lúng túng: “Để tôi xem trước đã.”

Thông thường, khách hàng đã nói như vậy thường là không có ý định mua sắm cho lắm, nhiều khi chỉ là ăn xong sớm tạt vào dạo loanh quanh, hoặc cũng có khi, anh ta đã xem giá ở nơi khác rồi (thậm chí đã mua), chỉ đơn thuần ghé qua muốn dò giá mà thôi. Trong tình huống như vậy, những ai từng đào tạo qua ngành bán hàng đều biết rất khó để những vị khách này móc hầu bao, nên thường cứ mặc khách tự ngắm, ngắm, rồi chuyển sang những khách khác để giới thiệu sản phẩm.

Nhưng dầu gì đi nữa, trong cửa hàng cũng không có ai khác, cứ chúi mũi vào chơi trò diệt cương thi cũng nhàm chán, anh Vương liền khoanh tay trước ngực bước theo anh thanh niên này, thôi thì xem như có người trò chuyện với mình cũng được.

“Cậu thử kiểu này xem, điều hòa dạng đứng mới, 3 ngựa, có thể dùng để sưởi ấm đến 40 mét vuông, làm mát đến hơn 40 mét vuông, bên này là sứ thanh hoa, cái này là hoa sen mang phong cách Trung Quốc.”

“Còn cái này là hiệu Carsate của Ý, hai cửa, máy cao cấp mới nhập về. Nếu cậu không thích hàng của Ý, thì bên kia có kiểu truyền thống của Nhật.”

“Còn đây là máy nước nóng dùng trong bếp, đang khuyến mãi đặc biệt, 450 tệ, cậu mua một cái không? Nhìn cậu biết ngay anh là một người thương vợ. Mua cái máy này về gắn trên tường, nước rửa chén cũng sẽ là nước nóng, bàn tay vợ cậu sẽ mềm mại và mịn màng hơn.”

Lần này, anh thanh niên cuối cùng cũng mở miệng. Giọng anh ta the thé: “Ở nhà là tôi rửa chén.”

“Thấy chưa, tôi vừa nói cậu là người cứng vợ, còn rửa chén giúp vợ nữa...”

“Tôi chưa lập gia đình, trong nhà chỉ một mình tôi.”

“Ồ...” Anh Vương chủ cửa hàng nuốt lời: “Đàn ông cũng phải thương mình chứ, em trai ơi, tôi thấy bàn tay cậu em trắng nõn nà vậy, nếu mà bị chai sạn đi thì tiếc lắm đó.”

Nghe chủ cửa hàng nói vậy, chàng thanh niên nhìn xuống đôi tay của mình một cái, rồi lại ngẩng đầu lên.

“Anh thấy tay tôi đẹp thật hả?”

“Đương nhiên rồi, những người đàn ông có bàn tay đẹp không nhiều, cậu xem tay tôi đây, thô còn hơn tờ giấy nhám...” Anh Vương bỗng dừng lại đột ngột, bởi vì bàn tay anh đưa ra đang chạm phải cái gì đó thật mát. Đó chính là ngón tay của anh thanh niên kia.

Tay anh thanh niên kia mát rượi, chạm nhẹ vào tay anh Vương rồi nhanh chóng rút lại.

Chủ cửa hàng họ Vương giả vờ không để ý đến, rồi chuyển chủ đề: “Hơn nữa, máy nước nóng của hiệu Anh Em Hà Đồng của chúng tôi là bảo hành 6 năm lận...”

“Vậy tôi mua”. Chàng thanh niên ngắt lời anh Vương, mua cái máy nước nóng một cách nhanh chóng đến bất ngờ.

Anh Vương đợi anh ta quẹt thẻ thanh toán và ký tên xong, bèn ở trong kho phía sau lấy ra một cái máy nước nóng. Máy không lớn, một tay là có thể ôm được hết.

Chàng thanh niên cúi đầu nhìn cái máy đang ôm trong người, rồi ngược lên hỏi: “Ông chủ ơi, máy này lắp như thế nào?”

Chủ cửa hàng đều rất rành những kỹ thuật này, anh vừa cúi đầu ghi chép xuất hàng, vừa nói chậm rãi: “Trong đó có chiếc móc dùng để móc lên tường, sau khi móc xong, gắn cái máy này lên là xong. Đây là máy nước nóng lấy nước từ bên dưới, một bên là lấy nước vào, một bên là mở để nước chảy ra, cậu xem tờ hướng dẫn sử dụng là biết dùng ngay.”

Ai ngờ chàng thanh niên lại ngắt lời của anh Vương: “Tôi nghe không hiểu gì hết, cũng không biết lắp. Anh có thể lắp giúp không?”

Anh Vương buột miệng nói: “Cậu không biết cũng không sao. Cậu có thể gọi số điện thoại bảo trì lắp đặt trong toàn quốc của hàng Anh Em Hà Đồng...”

“Tôi không cần họ lắp, chỉ muốn anh lắp giúp.”

Anh Vương cuối cùng cũng dừng ghi chép mấy cái hóa đơn sổ sách ngẩng đầu lên: “Thành thật xin lỗi, cửa hàng chúng tôi là đại lý bán hàng, không có phục vụ hậu mãi. Tôi chỉ phụ trách bán hàng, không phụ trách lắp đặt.”

Anh thanh niên này họ Lý, để lại họ tên, chữ của anh ta rất nắn nót, ngay ngắn, kể bên họ tên còn ghi rõ địa chỉ nhà nữa. Anh Vương ngó qua mới phát hiện thì ra anh ta ở tầng trên cùng của tòa nhà số 5, còn mình thì ở tầng trên cùng của tòa nhà số 6, cửa sổ của hai nhà đối diện nhau.

Sau này, chàng trai họ Lý đó còn mua thêm mấy món đồ gia dụng nhỏ khác nữa, như bàn ủi, máy hút bụi, máy xay sữa đậu nành, nồi cơm điện, linh ta linh tinh, thứ gì cũng có.

Sau đó, anh Lý này còn xin số điện thoại cửa hàng, mỗi ngày đều gọi điện thoại đến cửa hàng của họ.

“Anh Vương ơi, bàn ủi của tôi không dùng được. Anh có thể qua đây xem giúp được không?”

Ông chủ họ Vương trầm ngâm một lát rồi đồng ý. “Được, cậu để đó đi, chốc nữa sang sửa cho.”

Chàng trai mỉm cười một cách hài lòng, rồi cúp máy.

Chẳng bao lâu sau, chuông cửa nhà anh chàng họ Lý vang lên. Anh ta lao tới trước gương ngắm lại mình lần cuối, xác định là không có chỗ nào là bê bối, luộm thuộm rồi mới mở cửa một cách e thẹn.

Bên ngoài, là một anh thợ mặc đồng phục của hệ thống đứng ở đó. “Xin chào anh Lý, tôi là nhân viên bảo trì của công ty Anh Em Hà Đồng, tôi họ Trương, mã số nhân viên là xxxxx. Ông Vương giúp anh gọi đến trung tâm bảo trì, nói là bàn ủi của anh bị hư...”

Mười phút sau, anh thợ họ Trương đó rời khỏi nhà anh Lý.

“Thưa anh, lần sau trước khi anh gọi điện thoại cho ông Vương, xin anh vui lòng kiểm tra lại xem cầu dao nhà anh có bật chưa.”

Hôm sau, anh Lý này lại gọi điện thoại cho ông Vương. Lần này là máy hút bụi bị trục trặc, hơn nữa đầu cắm không tiếp điện.

Mười phút sau, anh thợ họ Trương đó lại xuất hiện và gõ cửa.

Hai mươi phút sau, anh Trương lại ra về.

“Anh Lý ơi, lần sau trước khi gọi điện thoại cho ông Vương, xin anh vui lòng kiểm tra lại xem mình có thao tác nhầm không. Chẳng hạn buộc máy hút bụi phải hút vải vụn, cả nửa ký đậu, hút một lượng nước lớn...”

Ngày thứ ba, chàng trai vẫn gọi điện thoại cho anh Vương như cũ, nói là máy xay đậu nành bị hư rồi. Anh chàng khẳng định chắc nịch rằng đầu cắm có điện, hơn nữa anh không thao tác sai bước nào cả.

Mười phút sau, anh nhân viên bảo trì họ Trương lại dập tắt hy vọng của chàng trai. Vẫn là anh Trương này đến sửa chữa giúp.

Hai mươi phút sau, anh Trương lại ra về.

“Anh Lý, lần sau trước khi gọi điện thoại cho ông chủ, xin hãy xác định chắc chắn đã lắp ráp đầy đủ các bộ phận đúng như trong sách hướng dẫn. Máy xay đậu nành mà không lắp lưỡi dao, thì cho dù số đậu nành này xay bao lâu trong máy vẫn không thể thành sữa đậu nành được.”

Những lần tiếp theo đó, nhân viên bảo trì họ Trương đó vẫn tiếp tục nhận được lệnh của ông chủ Vương, lần lượt đến sửa chữa bảo trì chiếc nồi cơm điện bị vỡ mâm bên trong, chiếc lò vi sóng bị đặt dọc khay đựng, thậm chí máy uống nước nóng lạnh không lắp bình nước nữa.

Hôm 29 Tết, anh Lý nhân lúc cửa hàng Anh Em Hà Đồng của anh Vương chưa đóng cửa nghỉ Tết, tranh thủ mua thêm ít đồ.

Anh Vương đứng dựa vào cửa, miệng ngậm điếu thuốc, mắt nhắm nghiền nhìn chàng trai: “Cậu Lý, lần này cậu muốn mua gì vậy?”

Chàng trai cúi đầu, để lộ một ngắn cổ trắng ngần. “Chỗ anh, chỗ anh có gì vừa rẻ vừa tốt không?”

Ông chủ họ Vương cười: “Đồ gì có tốt, có rẻ cỡ nào, đến tay cậu chỉ hai ba hôm sau đều hỏng cả thôi.”

Chàng trai không nói câu nào, đứng ì ra đó.

Anh Vương thở dài ngao ngán. “Cũng không phải là không có, cửa hàng chúng tôi vừa nhập một lô máy hút khói về, giá không cao, lại còn bảo hành trọn đời nữa.”

“Vậy thì tôi mua cái đó.” Anh thanh niên nhanh nhẩu nói.

Sáng Giao thừa, nhân viên bảo trì họ Trương kia còn đang ngủ vùi trong chăn, điện thoại di động reo lên. Anh ta mơ màng quơ lấy chiếc điện thoại ở đầu giường, mắt nhắm mắt mở nhìn lên màn hình điện thoại, dòng chữ “Ông chủ Vương ở cửa hàng khu dân cư Ánh Sáng” hiện lên.

“Chắc! Mẹ nó! Giao thừa rồi, cũng không cho nghỉ một hôm à?”

Nhân viên bảo trì họ Trương bực bội bắt điện thoại, nhíu mày nghe xem lần này ông Vương sẽ nói gì.

“Anh Trương à, anh Lý ở khu chúng tôi lại báo hư cần sửa đồ, lần này là máy hút khói...”

“Ông chủ, ông có biết hôm nay là ngày gì không? Giao thừa rồi đó! Ông tưởng nhân viên bảo trì chúng tôi là người máy à? Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày làm quần quật rồi! Từ hôm nay trở đi, tổng công ty

cho chúng tôi nghỉ tết đến mùng 7 tết, ông đừng có lấy ba cái chuyện vợ vắn của người đó mà làm phiền tôi nữa được không. Chết tiệt thật!!!”

“Ê, anh Trương, sao anh ăn nói vậy?”

“Ông đừng có giả vờ nữa, mẹ kiếp!” Anh Trương vừa nhắm mắt, vừa nhú mày: “Ông nói thử đi, mấy lần đi bảo hành sửa chữa, có lần nào là sản phẩm có vấn đề đâu? Ông cảm thấy là hẳn thật sự cần gặp những người thợ bảo trì như tôi sao?”

“...”

“Đồ ngốc, hẳn không cần gặp những người như tui tôi, người hẳn cần gặp là anh. Huống hồ nhà anh chẳng phải ở đối diện nhà hẳn sao? Anh đi qua gặp trực tiếp xem sao. Không cần mang theo đồ nghề đâu, anh mang theo người anh qua là được rồi!!”

Chiều hôm đó, tiếng gõ cửa nhà anh Lý lại vang lên.

Anh Lý cúi đầu lặng lẽ ra mở cửa, tưởng rằng thất vọng lại một lần nữa chờ sẵn anh.

“Cậu Lý ơi, hôm nay nhân viên bảo trì nghỉ, nên tôi sang đây xem thử máy hút khói nhà cậu.”

Anh thanh niên đó chớp chớp mắt, nhất thời chưa phản ứng kịp.

“Nhưng mà kỹ thuật của tôi không cao, có lẽ sẽ phải sửa khá lâu, biết đâu phải sửa đến giờ cơm chiều. Nếu cậu hôm nay nấu cơm có dư, tôi có thể giải quyết giúp cậu luôn.”

Anh thanh niên mấp máy môi: “... Nếu như lần này anh sửa không được thì sao?”

Anh Vương cười: “Cậu yên tâm, một lần sửa không được, thì tôi sẽ đến lần thứ hai. Máy hút khói của chúng tôi là bảo hành suốt đời mà.”

14. Chương 14: Bà Chủ Đã Bỏ Đi Lại Quay Về

Mấy hôm gần đây, khu dân cư Ánh Sáng xảy ra chuyện không lớn cũng không nhỏ.

Cửa hàng dưới tầng trệt của tòa nhà số 5, vốn là một tiệm quà lưu niệm của hai vợ chồng, cuối cùng cũng xảy ra scandal. Bà chủ cửa hàng đó đã bỏ đi.

Tại sao mọi người biết bà chủ đó bỏ đi vậy?

Đơn giản ời là đơn giản!

Bởi giờ đây, cứ 10 giờ sáng mỗi ngày, ông chủ tiệm quà lưu niệm “Ngôi nhà vui vẻ” liền vác từ trong cửa hàng ra một cặp loa đặt ngoài cửa hàng, sau đó bật loa lên để nó phát đi phát lại cái câu nói.

“Bà chủ bỏ đi rồi! Ông chủ chẳng thiết tha buôn bán nữa, tất cả đều bán rẻ như cho đây!”

Bạn nói thử xem, ai mà không biết chuyện bà chủ bỏ đi cơ chứ?

Có những ông bà già nhiều chuyện đi ngang qua tiệm này thì thò đầu vào ngó một cái: “y da, tội ghê chưa, vốn dĩ trước đây lúc nào cũng thấy hai vợ chồng nó khăng khít bên nhau trong cửa hàng, giờ đây chỉ còn mình ông đó lẻ loi.”

“Anh ta làm vậy ồn ào suốt ngày, ảnh hưởng đến mọi người, sao không ai nói vậy?” Anh Dũng vừa đưa nước cho chủ nhà, vừa hỏi nhỏ.

Chủ nhà là một bà già hiền từ phúc hậu. Bà vuốt ve con mèo vàng trong lòng, vừa than thở nói: “Nói cái gì chứ, ai mà chẳng có lúc gặp phải chuyện buồn. Hơn nữa ban ngày ban mặt, người thì đi học, người thì đi làm, còn lại đám ông bà già như tui tôi, vốn đã lãng tai, nên âm thanh đó cũng chẳng nghe rõ nữa.”

Anh Dũng cười cười.

“Vợ của anh chủ tiệm đó bỏ đi rồi, có la khóc ra được cũng còn đỡ, la khóc kêu gào không được thì càng rắc rối hơn.”

Anh Dũng không nói lời nào. Anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có khi nhìn đăm chiêu. Cái âm thanh ồn ào đó men theo khe cửa sổ đã đóng chặt lên lõi vào, giống như là anh chủ đó đang thì thào bên tai vậy.

Căn phòng của anh Dũng thuê, chính là tầng hai của tòa nhà số 5, nói rõ hơn, thì phía dưới chân anh chính là tiệm quà lưu niệm “Ngôi nhà vui vẻ” gì gì đó. Nhưng mà Ngôi nhà vui vẻ từ lâu đã không vui vẻ rồi, anh Dũng suốt ngày nghe đi nghe lại cái câu thêu thào đó “Bà chủ bỏ đi rồi”, nghe đến nổi lỗ tai sắp nổi cục chai rồi.

Anh Dũng mới dọn đến đây ở. Trước đây anh cũng ở trong khu dân cư này, nhưng ở chung với người ta, sau này xảy ra chút chuyện, mới dọn ra ngoài ở. Nhưng anh không rời xa khu dân cư này, vì nó rất tiện lợi, nên đã tìm nhà ở tiếp. Nói đến dọn nhà, anh dọn nhà quả thật là tiện, ngoài cái đồng thẻ ngân hàng trong túi quần, một cái bàn chải đánh răng và một cái khăn mặt ra, anh chẳng mang thứ gì cả.

Anh là đàn ông, đâu có giống như chị em phụ nữ, mỗi ngày thay một bộ quần áo. Anh “mắc” căn bệnh chung của nhiều người đàn ông, đó là lười và dơ. Cho nên một tuần anh thay quần áo một lần là may lắm rồi, thiếu quần áo thì chạy về nhà cũ lấy một bộ, tiện thể cho con chó con Bichon mà anh để lại ở nhà cũ ăn uống chút đỉnh, anh còn cảm thấy rất thoải mái nữa.

Anh Dũng cũng không có nghề nghiệp gì ổn định, suốt ngày ở nhà chơi cổ phiếu, ngứa tay là có tiền.

Cuộc sống của anh ta vốn dĩ sẽ rất thoải mái, chẳng qua chỉ là cái âm thanh nào nề ở bên kia chiếc loa phát ra bức bối quá.

“Hai vợ chồng nhà đó cũng là người tốt cả, người thường đám ông bà già tui tôi mua gạo mua mì gì đó, bà chủ cũng vác lên giúp chúng tôi cả. Còn nhớ lần trước, bà giúp việc nhà tôi khi nấu cơm mới phát hiện hết dầu ăn, thế là gọi một cú điện thoại xuống, bà chủ đó mang lên tới tận nơi.” Hai mắt bà chủ nhà nhắm nghiền như đang hồi tưởng lại. “Mắt tôi kém rồi, không nhìn rõ bà chủ cửa hàng đó trông như thế nào, chỉ nhớ là một phụ nữ khá cao, tóc cũng không dài, giọng nói trầm trầm... Ôi, tôi thật không hiểu nổi bọn trẻ bây giờ sao mà kỳ cục vậy, tóc dài thắt bím đẹp như vậy mà sao ai nấy đều đi tìm kiếm vẻ đẹp “trung tính” gì gì đó làm sao... giống như mấy người trong phim, cô diễn viên trong phim đó tên gì quên rồi...? À, đúng rồi, “anh” Xuân!! Anh nói vậy cũng đẹp sao?”

Anh Dũng cầm nín cả buổi trời, giờ tự nhiên muốn cười: “Bà chủ đó tính mạnh mẽ đàn ông vậy sao?”

Bà chủ trừng mắt lên: “Đừng nói vậy, người ta là con gái nhà lành, chẳng qua chỉ là tóc ngắn chút thôi, là người tốt đấy.”

“Con gái nhà lành gì mà tùy tiện bỏ nhà ra đi?”

“Haizz, nói cũng phải.” Bà cụ thở dài.

Một tuần trôi qua, cái âm thanh phát ra từ cái loa bên dưới nhà vẫn chưa tắt, Anh Dũng cũng bắt đầu quen dần với âm thanh đó, cũng không thấy khó chịu như lúc trước nữa. Anh bán đi cổ phiếu một cách suôn sẻ, kiếm được một khoản lời kha khá, nên tâm trạng cũng nhờ đó mà khá hơn nhiều.

Anh cầm một ly cà phê đứng sát bên cửa sổ, nhìn xa xăm xuống con đường vắng lặng bên dưới.

Đúng lúc này, điện thoại của anh reo lên.

Dũng nheo mắt nhìn vào tên người gọi đang hiện lên trên màn hình điện thoại, suy nghĩ một hồi, mới thò tay ấn vào phím nhận cuộc gọi.

Một giọng nói quen thuộc phát ra từ chiếc loa của điện thoại di động Nokia đã bạc màu.

“Vợ ơi, vợ cuối cùng cũng chịu bắt máy rồi. Vợ đi đâu rồi? Nhớ em quá!”

Dũng bắt đầu nghịch chiếc điện thoại, không nói câu nào.

Đầu dây bên đó phản ứng trước.

“Ừa, vợ ơi, sao trong điện thoại lại có tiếng loa rêu rao của cửa hàng mình vậy.”

Lúc này, Dũng mới tiếp lời. “Đồ ham tiền, suốt ngày chỉ biết kiếm tiền, cũng không biết ngẩng đầu lên ngó một cái.”

“Hả...?” Giọng của đầu dây bên kia bắt đầu ngơ ngác như con thú tò mò vậy.

Tiếp theo đó là tiếng lóc cốc của tiếng bước chân vọng ra từ trong đầu dây bên kia.

Cùng lúc đó, phía dưới con đường xuất hiện một bóng người đầu tóc rối bời.

“Hả, vợ, em ở tầng trên đó từ khi nào vậy?”

Một ngày sau, tiệm quà lưu niệm “Ngôi nhà vui vẻ” ở tầng trệt tòa nhà số 5 của khu dân cư Ánh Sáng đã đổi âm thanh.

“Bà chủ về rồi! Ông chủ mừng quá! Giảm giá cho khách đây!!!”

.....

“Đồ quý sứ... Á... Đừng mà... chỗ đó... Đồ ham tiền... Á... Ngoan để anh nuôi em... sướng biết mấy... Á!”

“Vợ... em... Em tuyệt thật... Nhưng mà anh, anh cũng là đàn ông mà... Á, vợ, em chặt quá!...”

.....

Mười ngày sau, Dũng, người khách trọ ở nhà bà cụ mất tích cả mấy hôm trời, giờ lại quay trở về.

Cùng lúc đó, âm thanh chiếc loa ở bên dưới lại thay đổi.

“Bà chủ lại bỏ đi rồi! Bà chủ lại bỏ đi rồi!”

15. Chương 15: Tất Cả 10 Đồng

Chàng trai chỉ trạc khoảng hai mươi tuổi, trên tay đang xách một chiếc cặp táp màu đen, tay kia xách một chiếc bàn gấp nhỏ. Chàng trai mặt đỏ bừng đang len lỏi giữa các sạp, nắn nỉ các chủ sạp chưa chút không gian inh, chỉ cần đủ chỗ để có thể đặt cái bàn nhỏ xuống, rao bán những chiếc vòng tay kết cườm.

Nhưng câu trả lời của tất cả các chủ sạp đều là lắc đầu, xua tay, mong cậu ta bỏ đi sớm.

Thật là buồn cười, ai mà không biết con đường này là chỗ ngon nhất, bán được nhất của chợ đêm? Ai ở đây, bày bán món gì đều đã được mọi người ấn định sẵn hết cả, làm gì còn có chỗ cho cậu ta ở đâu chui ra chia phần?

Bị từ chối nhiều lần, sắc mặt chàng trai càng thêm đỏ tía. Cậu ta vốn dĩ không biết cách ăn nói, lần này nắn nỉ ỉ ôi bao nhiêu người, nhưng cuối cùng đều bị từ chối, hết thấy mọi thứ này đều khiến sự mắc cỡ lẫn lòng tự ái của một chàng trai lên đến tột đỉnh.

Chàng trai cúi gầm mặt, lê những bước chân nặng nề đi tiếp về phía trước, trong lòng đã nghĩ sẵn, thử một lần cuối cùng, nếu như chủ sạp kế tiếp vẫn không đồng ý nhường chỗ cho cái sạp nhỏ của mình, thì cậu, cậu sẽ về nhà!

Cậu ta nắm chặt nắm đấm, sau đó lao ra như một cảm tử quân vậy, quyết chết để lao sang kẻ thù, à không, lao sang ông chủ sạp trước mặt.

“Xin xin xin xin xin xin...” Kết quả là cậu ta vừa mở miệng đã sợ hãi, cái tính hiền ngang oai hùng vốn có bỗng đâu biến mất đi hết.

Còn ông chủ sạp lại rất điềm đạm bình tĩnh đang loay hoay công việc của mình, giống như hoàn toàn không nghe thấy tiếng nói của chàng trai vậy. Ông ta một tay cầm lấy mấy xâu thịt dê nướng, một tay quét lên xâu thịt những nước sốt ướp thịt bí truyền. Đây là một hàng quán bán thịt nướng, mà xem có vẻ rất đông khách.

“Xin xin xin xin xin xin...” Chàng trai căng thẳng ôm lấy chiếc túi xách của mình, lại một lần nữa lắp ba lắp bắp, ấp a ấp úng.

Ông chủ vừa gọi phục vụ đem thịt dê nướng xong mang sang cho khách, vừa ngậm điếu thuốc hỏi: “Em cà lăm à?”

“Hả? Tôi, tôi không phải...”

Ông chủ quán lại tiếp tục cầm xiên cánh gà lên lò than nướng tiếp, vẫn không thèm ngó chàng trai một cái. “Không cà lăm mà cứ cà lăm suốt?” Ông ta vừa quạt vừa rưới nước sốt ướp thịt lên: “Rốt cuộc là em có chuyện gì?”

Chàng trai hồi hộp nuốt nước miếng ừng ực, ấp a ấp úng nói ra yêu cầu của mình: “Em muốn bán hàng... Chính là trong chiếc túi xách này, những vòng hạt cườm đều do tự tay em khâu...”

Lúc này chủ quán mới ngẩng đầu lên nhìn chàng trai một cái. Chàng trai cũng không thấp bé, đã một mét bảy mươi mấy rồi. Chủ quán này còn cao hơn anh chàng cả nửa cái đầu, cộng thêm thân hình vạm vỡ, vẻ mặt khó hiểu nữa, khiến trong lòng chàng trai cứ run bần bật.

“Em khâu à?” Ông chủ vừa ngậm điếu thuốc vừa nhìn anh chàng một cách dò xét, ánh mắt lại rất nhanh chuyển sang xiên thịt trong tay mình.

“Ừm, ừm, là em khâu đấy! Tất cả trong chiếc túi xách này đều là em khâu cả!” Chàng trai gật đầu lia lịa.

“Vậy em định bán cho tôi à?”

“À, không!... Ý em là muốn hỏi anh có thể nhường cho em một góc quán anh để em bày hàng ra được không, chỉ cần một chút xíu chỗ thôi là đủ, để em đặt được chiếc bàn và cái túi xách này là được rồi...”

Chàng trai tưởng rằng sẽ phải tốn công tốn sức thêm, nhưng không ngờ ông chủ quán lại bằng lòng một cách hào phóng: “À, vậy thì tùy em, cứ tìm một chỗ sát bên đường ấy.”

“Thật à?” Chàng trai chớp mắt một cách mừng rỡ, rồi nhanh chóng cúi chào cảm ơn ông chủ, giống như sợ ông đổi ý vậy.

Chàng trai phấn khởi như chú chuột vậy, chạy loanh quanh hết hai vòng hàng quán của ông chủ bán thịt nướng, rồi nhanh nhẩu chọn lấy một góc quán sát vệ đường, đặt cái bàn xếp xuống, sau đó đặt cái túi xách lên. Cậu mở túi xách ra, bên trong đựng đầy những sợi dây chuyền, bông tai, vòng hạt cườm nhỏ nhắn, xinh xắn, rồi cẩn thận dùng kim đính lên tấm vải nhung bên trong chiếc túi xách.

Những đồ trang sức lấp la lấp lánh đó gắn trên tấm vải nhung, quả thật là đẳng cấp hơn hẳn. Ông chủ quán thịt nướng liếc nhìn động tác của chàng trai, không biết trong lòng ông ta đang suy nghĩ điều gì.

Nhưng ông không ngờ rằng, chàng trai bày biện hàng hóa xong, lại không làm tiếp gì cả, ngược lại chỉ ngồi bó gối trên chiếc ghế nhỏ cạnh bên một cách khờ khạo, mở đôi mắt ngây thơ ngắm nhìn dòng người tấp nập qua lại. Chỉ đến khi một vài cô gái bị mấy món đồ thủ công xinh xắn này cuốn hút lấy, rồi hỏi giá, cậu ta mới xoa xoa hai tay, nói giá mà mắt không dám nhìn lên.

Vị trí tốt như vậy mà lại chẳng bán được bao nhiêu.

Bởi vì khách không đông, nên chàng trai còn có thời gian thò đầu quan sát nơi mình tạm “cư trú”. Chợ đêm ở con đường này là nhộn nhịp nhất. Lúc cậu mới ở Mỹ về đã nghe nói đến, nghe nói chợ đêm này nhộn nhịp nhất là từ 6 giờ tối đến rạng sáng. Khách ở đây ngược xuôi không ngớt, hàng quán quây sập ở xung quanh cứ nối tiếp chen chúc nhau, quả là náo nhiệt.

Phải nói con đường tấp nập như vậy, một hàng quán mà chiếm được bốn năm mét vuông đã là ngon và tốt lắm rồi. Rất nhiều chủ hàng quán quây sập cũng giống như chàng trai vậy, mang theo bên mình những hàng hóa cần bán, đến nơi mới trực tiếp bày ra. Nhưng họ không dùng chiếc bàn xếp được bé cón con như cậu, mà phải dùng một tấm bạt một hai mét vuông, trải trực tiếp xuống đất, rồi đổ đồng hàng hóa của họ lên trên đó.

Nhưng cái quán thịt nướng nơi chàng trai xin được bày sạp bán hàng cũng không nhỏ, chỉ riêng bàn cũng có mười mấy chiếc, xếp dọc theo con đường, thậm chí có cả hai chiếc bàn bày hẳn trên mặt đường, mà lại chẳng ai đến chỉ trích chủ quán chiếm dụng lòng đường cả.

Cái quán thịt nướng này chỉ riêng phục vụ bưng bê cũng có đến năm sáu anh chàng, nhưng nướng thịt xiên que thì chỉ có một mình chủ quán. Cái lò than to dùng kia một lần có thể nướng hàng trăm xiên, lửa đỏ rực, khiến cho anh chàng thắm thán phục. Kế bên cái lò nướng còn có một cái quạt nhỏ thổi gió để nổi lửa. Chủ quán cởi trần, bận bịu đến nỗi mồ hôi chảy xuống sống lưng, cứ men theo những thớ thịt săn chắc mà tuôn xuống. Chàng trai nhìn ngắm mà có chút ngưỡng mộ.

Chắc có lẽ nhác thấy ánh mắt của chàng trai đang nhìn mình chằm chằm, chủ quán không cần ngẩng đầu trong khi tay vẫn nướng thịt, vừa nói lớn với chàng trai: “Sao em không rao đi!”

Nhưng xung quanh lộn xộn như vậy, ồn ào như vậy, những người đang trò chuyện nhiều như vậy. Chàng trai biết, chủ quán đang nói chuyện với mình. Cậu ngạc nhiên hỏi ngược lại: “Rao gì ạ?”

“Rao bán hàng chứ, em không rao, làm gì có khách tới mà mua!”

“Rao như thế nào ạ?”

“Rao làm sao cho hay thì rao thế đó!”

“Em rao rồi là có người đến mua hàng ạ?”

“Đừng nói người khác, em mà rao, chắc chắn anh ghé mua liền.”

Những thực khách xung quanh đang ăn đều bịt miệng để nén tiếng cười thành tiếng, nghe thấy chàng trai bị chủ quán chọc ghẹo mà còn không biết.

Chàng trai khù khờ gật gật đầu, đứng dậy, dùng tay làm loa, lấy hơi cả buổi trời mới cất tiếng rao thành tiếng: “Mười mười mười mười đồng! Toàn toàn toàn toàn bộ mười đồng!”

Toàn bộ thực khách đều cười ồ lên.

Chủ quán cũng cười khà khà, lắc đầu, xiên thịt nướng trong tay phát ra tiếng xèo xèo.

Chàng trai cũng thẹn thùng, rao được mấy tiếng chỉ tổ làm trò cười ọi người xung quanh, nên không thèm rao nữa, lại ngồi xuống đất trở lại, chu mỏ ra không nói lời nào.

Cứ như vậy thì đương nhiên không có bao nhiêu khách. Mãi đến khi chợ đêm sắp tàn, vắng lặng trở lại, bảy tám tiếng trôi qua, anh chàng chỉ bán ra được có ba sợi dây đeo tay, hai cặp bông tai, tổng cộng được 50 đồng, nhưng trừ đi tiền vốn, cũng chỉ lời được có 20 đồng.

Thấy chợ đêm cũng vắng người, chàng trai lặng lẽ đứng dậy thu dọn đồ đạc. Quán thịt nướng bên cạnh cũng đóng cửa rồi, chủ quán đang kêu mấy người phục vụ lau sạch bàn ghế, xếp ghế lên trên mặt bàn.

Thấy chàng trai sắp về, chủ quán đưa tay ra gọi anh chàng: “Ê, cái anh chàng toàn bộ mười đồng ời.”

“Dạ?” Chàng trai quay đầu lại theo phản xạ.

Chủ quán vui quá, ông ta chỉ gọi đại một tiếng thôi, không ngờ chàng trai lại trả lời ông thật. “Tôi thấy em 6 giờ mấy đã đến đây rồi, bây giờ cũng đã hơn 2 giờ khuya, cũng không thấy em ăn tí gì, em không đói sao?”

Hình như ông chủ quán vừa dứt câu, bụng chàng trai cũng bắt đầu lên tiếng cồn cào. Anh chàng la lên một tiếng, rồi ngồi xổm xuống ôm lấy cái bụng: “Anh nhắc nó làm chi...” Chàng trai nói một cách ầm ỉ. Đêm nay chàng trai vốn định bụng sẽ bán được hàng, một vốn bốn lời, nên từ rất sớm chạy ra bán hàng, quên cả ăn cơm. Kết cục lại chẳng bán được bao nhiêu cả. Xui xẻo hơn là sạp của cậu lại đặt kế bên quán thịt nướng, mùi thơm của thịt cứ bay thoang thoảng sang, anh chàng thèm đến nuốt nước miếng mấy lần rồi.

Thấy vậy, ông chủ quán lắc đầu, từ trên lò nướng lấy xuống 5 xiên thịt nướng và 2 xiên cánh gà nướng, đưa trước mặt chàng trai: “Này, ăn đi.”

“Hả? Cho em hả?”

“Nói nhảm nữa.”

“Cho em thật à?”

“Lại nói nhảm nữa, mẹ nó!”

Chàng trai mừng rơn, nhanh chóng đưa tay nhận lấy, sau đó vừa thổi vừa cho vào miệng những xiên thịt nướng đã thềm suốt cả đêm rồi.

Chủ quán cũng không nói gì, đứng bên cạnh, miệng ngậm điếu thuốc lặng lẽ nhìn anh chàng ăn ngon lành.

Tuy chàng trai rất đói, nhưng ăn uống rất lịch sự. Cái gì là lịch sự? Những đàn ông bình thường ăn thịt nướng xiên que thường dùng răng cắn miếng thịt cuối cùng trên que trước, sau đó há miệng ăn lần lượt từ dưới lên, thịt đều tống vào miệng hết cả. Nhưng chàng trai thì khác, mỗi xiên thịt có 5 miếng thịt, còn phải chia thành 10 miếng để ăn. Xiên cánh gà cũng không lớn, anh chàng cũng ăn khác mọi người. Mọi người ngoạm cánh gà xuống để ăn, còn anh chàng thì ăn từ từ trên que xiên, rửa từ từ từng chút một. Dùng lời của ông chủ quán nói, ăn như vậy chẳng giống đàn ông tí nào.

Đợi đến lúc chàng trai cuối cùng cũng ăn xong, cậu bắt đầu ngó dáo dác để tìm khăn giấy lau đôi tay đầy mỡ của mình. Đương nhiên, là không tìm thấy.

Chủ quán hỏi: “Em tìm gì vậy?”

“Khăn giấy, anh có không?”

“Chỉ có giấy vệ sinh, lấy không?”

“Hả? Khăn giấy và giấy vệ sinh có gì khác nhau không?”

“Khăn giấy chủ yếu dùng để lau miệng, cũng có thể dùng để chùi đít. Giấy vệ sinh chủ yếu dùng để chùi đít, cũng có thể dùng để lau miệng.”

“... Không sao, cho em xin chút giấy vệ sinh đi anh.”

Ông chủ vớt cái điếu thuốc xuống đất, quay lưng lấy một cuộn giấy vệ sinh trên bàn ném cho chàng trai. Ông ta nhìn chàng trai lau tay rất cẩn thận, rồi đột nhiên mở miệng hỏi: “Rảnh rồi không có gì làm ra ngoài đường bán hàng là thú vui giải trí mới của bọn nhà giàu tụi em à?”

“Hả? Hả? Hả?” Chàng trai “hả” liền ba tiếng, đôi mắt to tròn chớp chớp thật vô tội: “Cái gì là bọn nhà giàu có tiền? Ăn được không?”

“Đừng giả vờ nữa.” Ông chủ quán giơ tay ra, nhân lúc chàng trai không để ý nhéo mũi anh ta một cái: “Thì thế này nè, áo thun Armani, quần Gucci, cái túi xách đựng mấy chuỗi hạt cườm còn in chữ LV to tướng, nói tiếng Hoa không rành... Em tưởng anh chưa từng gặp bọn nhà giàu có tiền sao?”

“Đều là đồ nhái, hàng nhái cả.” Chàng trai nhanh chóng xua tay: “Bộ quần áo trên người em và cả cái túi xách này đều là hàng bán lẻ đường, cộng lại chưa tới một trăm đồng nữa.”

Ông chủ quán liếc nhìn anh ta, không bàn tiếp đề tài này nữa.

Khung cảnh hơi tĩnh lặng. Chàng trai nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: “À, thịt nướng xiên que của chủ quán ngon thật, nhưng mà em cũng không thể ăn không đồ của anh được, bao nhiêu tiền vậy?”

Lúc này chủ quán mới cất lời trở lại: “Mười đồng.”

Mặt chàng trai đột nhiên xụ xuống hẳn. Chẳng phải người Trung Quốc đều rất khách sáo sao? Những lúc này chẳng phải chủ quán nên nói “không sao đâu, anh không lấy tiền đâu” sao? Sao mà anh ta lấy tiền thật à...

Nghĩ đến cả buổi trời hôm nay mới kiếm được 50 tệ, bây giờ phải móc ra một phần năm để trả, chàng trai cảm thấy thà cắt thịt mình đi còn dễ chịu hơn. Nhìn bộ mặt giống như đưa đám của anh chàng, chủ quán không nở lòng nào ép anh ta nữa, bèn xua tay một cách buồn bã: “Thôi đi, thôi đi, có mười đồng bạc, em cứ lấy đại một món gì đó trong sạp của em đưa anh cũng được.”

Vừa nghe không cần móc tiền mặt ra trả, tâm trạng chàng trai ngay lập tức từ âm u chuyển sang nắng ráo ngay. Anh chàng vội vàng lục lọi hồi lâu trong chiếc túi xách “nhái LV”, cuối cùng cũng lôi ra được một sợi dây móc điện thoại. “Ông chủ quán, ông chủ quán, anh xem thử cái này thấy sao, tự tay em làm đó. Những hạt cườm trên đó là em xỏ từng hạt một! Mười đồng cũng đáng lắm đó!”

Đó là sợi dây móc điện thoại màu hồng rất xinh xắn, trên đó có treo lủng lẳng cái chuông nhỏ nhìn rất nữ tính. Chủ quán đương nhiên không dùng những thứ này, nhưng anh ta thoáng nhìn ngón tay của chàng trai, thấy trên đó vẫn còn dán miếng băng cá nhân, tự nhiên thấy mềm lòng. Nghĩ bụng chắc mấy cậu ả ít khi phải làm những công việc như vậy, cũng không biết tại sao hôm nay lại nổi hứng sang đây bày hàng ra bán, kết quả cả ngày cũng không bán được bao nhiêu, cũng tội nghiệp thật. Ông chủ suy nghĩ, rồi đưa tay cầm lấy cái dây móc điện thoại, tiện tay nhét vào túi quần.

Hôm sau chàng trai lại đến nữa, giả vờ chào hỏi ông chủ quán, rồi chọn một góc bắt đầu bày hàng ra bán như thường lệ. Hôm nay treo nhiều món lạ lắm hơn, lắc tay, vòng đeo tay cái gì cũng có, chiếc túi xách “nhái LV” treo đầy đồ trang sức lấp lánh giống như cây thông Noel vậy. Nhưng mà đồ bày bán càng nhiều, tỷ lệ thuận với số băng keo cá nhân trên tay anh chàng dán cũng nhiều hơn.

Ngược lại, hôm nay lôi cuốn được mấy cô bé đến lựa. Những khách hàng nữ này đều là đang đợi ông chủ quán nướng thịt nướng, không có việc gì làm nên chạy sang chọn mấy món đồ trang sức, tiện thể chộc ghẹo chàng trai một tí, dùng tay sờ nắn gương mặt chàng trai, tiện thể xin số điện thoại của anh chàng gì gì đó. Hôm nay anh chàng bán được nhiều hàng, phải nhờ quán thịt nướng của ông chủ cả.

Buổi tối, đợi đến lúc khách vãn bót, chàng trai mừng rỡ trong tay cầm lấy chiếc dây móc điện thoại lấp lánh nhất còn sót lại trong đồng hàng, mừng rỡ chạy sang tìm ông chủ quán.

“Cái gì vậy?”

“Tặng cho anh đó!”

Chủ quán vừa nghe xong, dựng cả lông mày, trong lòng nghĩ, hôm qua mình cho, nói anh chàng này khờ khờ. Bây giờ xem ra, chàng trai này cũng biết điều ấy chứ, còn biết mang đồ qua cảm ơn mình. Đang nghĩ như vậy, ánh mắt của chủ quán hơi chùng xuống.

“Cho nên ông chủ, hôm nay em muốn ăn 3 xiên cánh gà, cho thêm 3 xiên thịt nướng!”

Hả? Ở đâu ra hai chữ “Cho nên” vậy...

Ông chủ quán chớp chớp mắt bây giờ mới hiểu ra. Hóa ra chàng trai lấy đồ của mình mang qua để đổi đồ ăn, giống như hôm qua vậy. Ông chủ quán tự cười mình suy nghĩ lung tung nhiều quá, lại cười chàng trai quả là dễ thương, trên tay lại bắt đầu nướng thịt cho chàng trai.

* * *

Không đến hai tuần, cả người ông chủ quán từ trên xuống dưới “chim cò đổi tông”, đi theo xì-tai (style) thiếu nữ toàn một màu hồng. Dây móc điện thoại, xâu chuỗi kèm chiếc chuông nhỏ màu hồng; Móc khóa, chủ thổ màu hồng kèm dây ruy băng; vỏ bọc điện thoại mang hình Hello Kitty có viền ren. Mỗi khi ông chủ quán vạm vỡ mình trần trụi trực nướng thịt dê xiên que, trên thắt lưng lại treo lủng lẳng cái móc khóa màu hồng đó với chum chìa khóa, rồi móc ra chiếc điện thoại có gắn dây móc điện thoại với xâu chuỗi kèm cái chuông nhỏ màu hồng leng keng để gọi điện thoại, là những thực khách ngồi sau lưng ông chủ quán lại cười muốn sặc.

Duy chỉ có người tặng quà và người nhận quà đều không màng đến chuyện những món trang sức này có phù hợp với người dùng không, vẫn cứ như thường lệ mỗi đêm khuya sau khi dọn dẹp hàng quán, hai người ngồi đối mặt nhau, ăn uống ngon lành.

“Ông, ông chủ quán ơi, thịt nướng của anh quả thật ngon quá đi mất... Rốt cuộc là làm như thế nào vậy!” Chàng trai ăn đến miếng băm đầy mỡ, nhìn sang ông chủ quán với ánh mắt tràn đầy sự thán phục lẫn sùng bái.

Ông chủ quán ngậm điều thuốc, trong tay đang nghịch móc điện thoại của mình, nói: “Có bí quyết đấy, phải dùng sốt đặc biệt để ướp đấy.”

Chàng trai nửa hiểu nửa không hiểu gật gù lia lịa, rồi hỏi tiếp: “Vậy bí quyết đó làm như thế nào vậy?”

Ông chủ hút thuốc mà không trả lời.

“Sao chủ quán không nói gì vậy.”

“Em muốn biết bí quyết đó làm thế nào hả?”

“Dạ, vâng.”

“Vậy chốc nữa em đừng về, mà theo anh về nhà.”

“Hả?”

“Chốc nữa anh sẽ ướp thịt trước mặt em một lần, thì em sẽ biết cách làm đó thôi.”

Chàng trai gật đầu lia lịa như giã tỏi, nhưng được một chốc lại không nói gì thêm, hồi lâu mới vò lấy cái xiên que, nói ấp úng: “Thế thì... Em phải gọi điện thoại cho ông anh cái đã.”

“Khuya vậy mới về, đi ra ngoài bày hàng bán, anh của em chắc cũng lo lắng. Cả đêm mà em không về, chắc càng lo hơn nhỉ?” Ông chủ nói.

Chàng trai cười mừng rỡ, tay ôm cái điện thoại chạy sang một bên gọi điện thoại. Năm phút sau, mặt mày hớn hở chạy tới: “Anh em đồng ý rồi, vậy thì tối nay em phải làm phiền ông chủ quán rồi.”

Ông chủ quán nói: “Cho dù em không đi, thì anh có cướp cũng cướp em về.”

Đêm hôm đó (hay có thể nói là khuya hôm đó), chàng trai xách theo túi xách nhái LV, một túi đồ bước vào nhà của ông chủ quán, theo ông chủ quán hì hục bận bịu cả ba tiếng đồng hồ, mới ướp hết số thịt mười mấy cân đó, rồi chia ra từng loại thịt cho vào từng chiếc thau riêng.

Nhìn bên ngoài, trời đã tờ mờ sáng, nhưng chàng trai đã hì hục phụ giúp ba tiếng đồng hồ rồi mà lại chẳng buồn ngủ chút nào, trong lòng lại rất phấn khởi nữa là đằng khác. Bởi vì anh có thể đích thân tham gia vào quá trình chế biến ra những xiên thịt thơm ngon đó, quả là tuyệt thật.

Nhà ông chủ quán không lớn, hai phòng ngủ, một phòng khách, một nhà bếp, một nhà vệ sinh. Nhưng do bếp quá nhỏ, trong số hai phòng ngủ, có một phòng nhỏ hơn, lại âm u, nên được chủ quán tận dụng làm nơi ướp thịt, thậm chí sau khi ướp thịt xong, xiên thịt vào que cũng ở căn phòng đó. Xem ra, ông chủ quán và chàng trai chỉ có thể ngủ trên chiếc giường ở phòng ngủ. Nhưng cũng may giường của nhà ông chủ quán là giường đôi, hai người ngủ cũng không quá chật chội.

Nhưng có lẽ vì mệt quá, chàng trai vừa ngã lưng lên giường là ngủ thiếp đi. Ông chủ quán nhìn chằm chằm chàng trai mấy lượt, rồi cũng nhắm mắt nằm ngủ. Ngày thường, chàng trai được dạy bảo kỹ càng, con nhà gia giáo, nên chiếc đồng hồ sinh học trong người cậu được rèn luyện từ đó. Cho dù mỗi đêm ngủ khuya đến mấy, đảm bảo mỗi sáng đúng 8 giờ sẽ thức giấc một lần, sau đó có ngủ tiếp thì ngủ. Hôm nay, sau khi chợt tỉnh dậy, chàng trai ngạc nhiên phát hiện không biết chuyện gì mà trong mấy tiếng đồng hồ đi ngủ đó, mình đã lăn vào lòng của ông chủ quán. Mặt anh ta đỏ bừng lên, liền đẩy ông chủ quán ra, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Vì không còn cách nào khác, anh chàng mắc tiểu.

Kết quả sau khi đợi anh ta giải quyết sinh lý xong, đi từ trong nhà vệ sinh ra, mới phát hiện bốn năm anh chàng phục vụ trong quán thịt nướng của ông chủ quán cũng đã có mặt. Sau khi hỏi thăm mới biết, thì ra họ đến đây để phụ xiên những thớ thịt đã ướp xong đêm qua vào từng que.

“Ủa? Anh hôm qua ngủ ở chỗ ông chủ hả?” Anh chàng phục vụ A hỏi. “Không ngờ, mối quan hệ giữa anh và ông chủ lại khăng khít như vậy.”

Anh chàng phục vụ B bụm miệng cười: “Nếu như không khăng khít thì mấy thứ linh tinh làm bằng thủ công trên người ông chủ là ai làm ra đây?”

Chàng trai vội nói: “Hôm qua bởi vì mệt quá, cho nên mới xin ngủ nhờ ở chỗ chủ quán.”

Anh chàng phục vụ C gật gù nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, nếu như nói ông chủ dẫn anh về chỉ cách ướp thịt, chắc tụi này tức chết.”

Chàng trai thót tim, nhưng sắc mặt vẫn không đổi: “Sao lại nói vậy?”

Anh chàng phục vụ D cười nói: “Ai mà không biết, ông chủ là nhờ tuyệt chiêu ướp thịt mới đông khách đến như vậy. Tội tôi làm thuê cho ông chủ ba năm rồi, ông chẳng hé lộ chút bí quyết nào. Nhưng ông ta từng nói, cái nghề ướp thịt này, ông ta chỉ tiết lộ với người vợ tương lai của mình mà thôi!”

Chàng trai nghe xong, cả người đỏ bừng từ tai đến gót chân.

Quán thịt nướng của ông chủ quán sở dĩ đông khách như vậy, là bởi vì trước khi nướng thịt phải ướp thịt với nước sốt được pha theo công thức bí truyền đến mấy tiếng lặn, sau đó lại dùng phương pháp nướng đặc biệt, mới cho ra được món ngon nổi tiếng gần xa. Thịt nướng của ông chủ quán, không chỉ là tầng lớp bình dân thích ăn, ngay cả những người có tiền, cũng hay lái xe đến để thưởng thức.

Phải công nhận bọn nhà giàu này cũng kỳ lạ thật, không hề chê quán lẻ đường của ông vừa nhỏ, vừa dơ vừa lộn xộn, mà còn lái thẳng những chiếc xe hơi sang trọng cao cấp đến ăn, ngồi trên những chiếc ghế xập xệ, tựa vào những chiếc bàn đầy mỡ, mỗi lần gọi là gọi cả đồng thịt nướng, ăn vậy mà đã thèm.

Giới nhà giàu cũng không rộng lớn lắm, họ đều quen biết lẫn nhau, mấy người này quảng cáo, đồn thổi là ai cũng biết chỗ này có món ngon, nên cả những khuôn mặt hay xuất hiện trên tivi đều thường xuyên có mặt ở quán thịt nướng cả. Những người xung quanh cũng bắt đầu quen dần, lúc đầu nhìn họ như những con phượng hoàng cao quý, riết rồi bây giờ nhìn họ cũng chẳng qua chỉ là một đàn chim sẻ ham ăn mà thôi.

Mà trong đàn chim sẻ ham ăn này, con chim sẻ ham ăn nhất lại chính là thiếu gia của một gia tộc có tiếng trong ngành kinh doanh thực phẩm ở mảnh đất này. Con trai lớn của gia tộc có tiếng này từ nhỏ là được ăn đủ thứ món ngon vật lạ trên đời, miệng anh này kén ăn và sành ăn vô cùng. Sau khi lớn lên, anh tiếp quản công ty kinh doanh thực phẩm của cha, làm ăn ngày càng phát lên, từ những quán ăn gia đình lịch sử ẩm cúng đến những thực phẩm đóng hộp rẻ tiền tiện lợi, đều sản xuất kinh doanh cả. CEO[1] của công ty kinh doanh thực phẩm này, sau một lần ăn được thịt nướng của ông chủ quán đã say mê và yêu thích nơi này, mỗi lần đến đều múa mồm khoa mép, năn nỉ ỉ ôi để thuyết phục ông chủ quán thịt nướng bán lại công thức bí quyết ướp thịt đó, sau đó sẽ do công ty của hắn ta sản xuất.

[1] Giám đốc điều hành.

Đương nhiên là ông chủ quán không đồng ý, vì bí quyết ướp thịt này của ông chủ quán còn phải dạy cho vợ mình nữa mà.

Nhưng mà gần đây không biết như thế nào mà vị CEO này đã lâu không xuất hiện, khiến ông chủ quán vào những lúc rảnh rỗi hay ngâm điếu thuốc suy tư xem thằng cha đó chết đâu mất xác rồi.

Không ngờ vừa nhắc đến hắn, hắn đã xuất hiện.

Hôm đó, ông CEO lái chiếc xe Lamborghini ùng ùng xuất hiện. Lúc này chỉ mới hơn 5 giờ chiều, trời vẫn chưa tối hẳn. Những người đi dạo chợ đêm cũng chưa ăn xong cơm chiều. Chàng trai bán đồ trang sức bày hàng cạnh quán thịt nướng cũng chưa tối. Còn ông chủ quán thịt nướng thì vẫn còn ngồi trên chiếc ghế, miệng ngâm điếu thuốc, đang nghịch cái dây móc điện thoại di động của mình.

Ông CEO bước xuống xe, không nói không rằng quăng một miếng thịt bò bán thành phẩm được đóng gói ra trước mặt ông chủ quán.

“Cái này ghê là sao?”

“Ông mở ra nếm thử.”

Trong lòng ông chủ chẳng biết làm sao mà ợ lên một tiếng, thò tay xé bao bì ra, không cần thử, chỉ ngửi thôi là ông chủ quán đủ hiểu. Mùi vị này chính là mỗi sáng ông đều ngửi thấy, và còn do tự tay ông điều chế điều chỉnh đến hàng trăm lần mới có được cái công thức bí truyền ướp thịt kia. Mùi vị này đã khắc sâu vào trong tận xương tủy của ông, làm sao ông quên được chứ.

Ông CEO cười nham nhở: “Đây là thịt bò ướp bán thành phẩm, chỉ cần khách hàng mua về, cho dù là chiên trên chảo dầu, hoặc tự nướng trên lò than, đều có thể làm ra được những thứ có mùi vị y chang của ông làm vậy.”

Ông chủ quán vò đầu bứt tai, mắt nhắm nghiền không nói lời nào.

Không cần nói điều gì nữa, bí quyết của ông đã bị tiết lộ rồi.

Ở đằng xa có tiếng bước chân của chàng trai. Chàng trai mỗi ngày đều sang đây bày hàng để bán, đều bước những bước chân nhanh nhẹn, vui tươi, vừa nhảy chân sáo vừa bước đến trước mặt ông chủ quán thịt nướng, rồi chào ông. Sau đó mới bắt đầu lôi ra trong cái túi xách nhái hiệu LV những món đồ trang sức, và bắt đầu gắn trên “cây thông Noel” của anh ta.

Nhưng hôm nay, tiếng bước chân của chàng trai hơi chần chừ, dừng lại ở chỗ cách ông chủ quán thịt nướng đúng 3 mét, giống như đang do dự điều gì đó.

Ông chủ quán mở mắt ra, đang nhìn thấy bộ dạng của chàng trai giống như phạm phải lỗi gì đó mà bị cha mẹ bắt quả tang vậy, vắn vẹo đôi tay rồi nói nhỏ với ông CEO: “Anh, sao anh lại ở đây?”

Ông CEO nhú mày nhìn anh chàng: “Câu này anh hỏi em mới phải chứ?”

“Em bày hàng bán ở đây mà!” Chàng trai giơ chiếc túi xách trên tay lên: “Chẳng phải em nói với anh là em đi làm thêm sao?”

“Làm thêm...” ông CEO xoa xoa cái trán: “Anh cứ tưởng em nói đi làm thêm là đi trực ca đêm ở quán 7-11 nào đó, hóa ra em ra chợ đêm bày hàng ra bán à?”

Chàng trai gật đầu: “Ủa, em đã từng nói với anh rồi mà, cái đêm em nói là ở nhà bạn đó, lúc đó em tưởng anh biết rằng bạn em tức là những người chủ quán bán hàng khác.”

“Bạn khác... Lúc đó anh cứ tưởng đó là những người đồng nghiệp cùng đi làm thuê với em.”

Ông chủ quán thịt nãy giờ đang rảnh rỗi đứng ở một bên, xua tay nói: “Xin lỗi, là tôi.”

“Cái gì?”

““Em trai” ông hôm đó ngủ ở nhà tôi.”

“Ngủ ở nhà ông? Làm gì vậy?” Ông giám đốc điều hành nhìn hồi lâu người em trai của mình.

Lúc này em trai nhất thời nhanh nhẩu nói ra: “Ông chủ quán muốn em giúp anh ấy ướp thịt.”

Ông CEO suýt chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết. Ánh mắt của ông nhìn chằm chằm người em trai và ông chủ quán thịt nướng, hồi lâu mới thốt lên lời với cái giọng tức tối: “Thằng em ngốc nghếch, sao em không nói với anh sớm...” Nói xong, ông giám đốc kéo tay ông chủ quán thịt nướng, lớn tiếng trách mắng: “Ông đã bắt nạt em trai tôi, sao còn bán công thức bí truyền này cho công ty khác nữa!!!”

“...Anh nói gì?” Chủ quán thịt vắn lỗ tai, tưởng mình nghe nhầm: “Bí quyết này không phải đã lọt vào tay ông rồi sao?”

“Mất nào ông nhìn thấy?!!” Ông CEO tức điên.

Ông chủ quán thịt nướng chỉ vào đồng thịt bò ướp bán thành phẩm trên bàn: “Nếu không thì cái này là gì?”

“Mất ông bị ghen che mờ rồi hả? Ông xem thử, trên đó còn có in nhãn hiệu kia!!” Nói xong, ông giám đốc ghép lại cái bao bì mà đã bị ông chủ quán thịt nướng lúc mở bao bì đã xé làm đôi, rồi dùng tay chỉ thẳng vào cái nhãn hiệu trên đó nói: “Ông xem cái nhãn hiệu trông như thiếu năng trí não kia, làm sao có thể là nhãn hiệu “Ngon tuyệt cú mèo” của công ty tôi chứ?! Đây là nhãn hiệu “Cú mèo ngon tuyệt”, đối thủ hàng đầu của nhà tôi đó!”

Nghe những câu nói của ông CEO xong, ông chủ quán thịt nướng cũng ngạc nhiên. Hai người mặt lấm lét, hồi lâu, ông giám đốc mới hỏi: “Chẳng phải ông bán cái bí quyết ướp thịt cho đối thủ của tôi sao?”

Ông chủ quán chớp chớp mắt: “Không phải ông sai em trai ông...”

“Xùy, xùy, xùy, tôi còn chưa làm được những chuyện lợi dụng em trai tôi!”

Ông chủ quán vò đầu bứt tai, rốt cuộc cũng hiểu ra mình đã hiểu lầm chàng trai. Cũng may, chàng trai cứ đứng tần ngần ở ngoài đó, mới không phát hiện lòng tin của ông chủ quán thịt nướng đối với anh đã từng lung lay.

Ông giám đốc lái xe bỏ đi một cách hiên ngang, miệng lầm bầm sẽ khởi kiện lên tòa án cái công ty đối thủ chơi xấu dám phái gián điệp ăn trộm bí quyết, vi phạm luật thương mại kia nữa. Ông ta đi vội quá, quên luôn cả đứa em trai mình. Ông ta đạp ga chạy nhanh đến nỗi khiến cho em trai và ông chủ quán ăn một bụng no khối.

Thấy anh trai đi mất, chàng trai cũng không có phản ứng gì, vẫn chào hỏi ông chủ quán một cách vui vẻ như xưa, sau đó mới tự mình bày hàng ra bán. Còn ông chủ quán thịt nướng lại cứ ngó trân trân quan sát anh chàng. Tuy ông chủ quán từ lâu đã đoán được thân phận của anh chàng, nhưng không sao đoán được rằng anh chàng trước mặt mình lại là em trai bí ẩn của ông giám đốc ham ăn kia. Hơn nữa, anh chàng này chẳng hống hách tí nào, lại rất dễ gần, nụ cười lại rất ngọt nữa (chỉ cười với một mình mình thôi), còn hay thẹn thùng nữa (không biết rao bán hàng), còn biết làm đồ thủ công nữa (tuy các ngón tay đầy vết thương), bất giác ông chủ quán mềm lòng. Trong lòng ông chủ quán lại càng hối hận, ban nãy mình đã có chút lung lay đi nghi ngờ chàng trai này.

Tuy chàng trai không bao giờ biết được sự lung lay niềm tin đó của ông chủ quán, nhưng ông chủ quán tự cảm thấy mình phải dùng hành động thực tế để bù đắp lại cho anh chàng.

Ông ta gọi chàng trai: “Tối nay ăn cơm gì chưa?”

Chàng trai vừa nghe hai chữ “ăn cơm”, (mặt bên lên) cười: “Dạ, chưa.” Anh chàng chờ mỗi tối ăn ké đồ ăn của chủ quán mà. Ai biết chủ quán đẹp trai, lại tốt bụng chứ? Cho dù ăn bao nhiêu đồ, ông chủ quán cũng tính anh có 10 đồng thôi, lại không phải trả tiền mặt nữa, chỉ lấy của anh một món hàng, cho nên đêm nào anh cũng ăn đến no căng tròn cái bụng.

Ông chủ quán gật gù, gọi chàng trai sang: “Bây giờ còn sớm, em ăn mấy món này trước để lót dạ. Đợi đến lúc dọn hàng, anh nướng thêm mấy xiên cánh gà cho em.”

Có đồ ăn, chàng trai đương nhiên là cười thật tươi vui: “Ông chủ quán ơi, hôm nay anh thích món gì? Hôm qua em mới làm một đôi bông tai, còn có sợi dây chuyền nữa, em cũng thích và hài lòng lắm. Nếu như anh muốn tặng ai đó, em sẽ làm thêm cái lắc tay nữa...”

Ông chủ quán ngắt lời anh chàng: “Trên sạp của em, đúng là toàn bộ đều mười đồng hết hả?”

“Đương nhiên, ông chủ quen em bao lâu rồi? Món nào cũng mười đồng cả, chẳng gạt ai bao giờ.”

“Vậy được,” Ông chủ nói, một tay nắm lấy vai của chàng trai: “VẬY anh lấy em.”

“Ồ...Hả?” Chàng trai ngạc nhiên: “Lấy em làm gì?”

“Em nói lấy em làm gì? Đương nhiên là làm vợ anh cho ấm giường, làm bà chủ thu tiền quản sổ sách.”

“Hả? Không được, em không bán đâu.”

Mắt ông chủ nhắm lại: “Chẳng phải em nói, trên sạp của em, toàn bộ đều mười đồng cả sao? Vậy thì anh muốn hỏi em, chẳng phải chủ sạp cũng mười đồng là có thể mua được sao!” Nói xong, ông ta kéo chàng trai qua bên ông, mặc kệ cái miệng nhỏ nhắn của chàng trai dính đầy dầu mỡ, ông ta hôn thật sâu vào miệng chàng trai.

Vừa hôn xong, chàng trai sợ hãi như những con thú nhỏ bị hoảng sợ vậy, á một tiếng là nhảy khỏi lòng của ông chủ quán, đẩy ông ta ra chạy về sạp hàng của mình.

Ông chủ muốn đuổi theo, nhưng lúc này mới phát hiện này giờ hai người đang trở thành vai diễn chính của bộ phim, mỗi người xung quanh đang căn hạt dưa đứng coi say sưa, có người còn hò hét: “Hôn thêm cái đi!”

Không còn cách nào khác, chủ quán đành kiềm chế sự nôn nóng trong lòng lại, cố chờ đến chợ đêm đóng cửa, mọi người về hết.

Nhưng sau khi dọn hàng xong, ông ta mới phát hiện chàng trai từ lâu đã không còn ở đó nữa, cái túi xách và cái bàn xếp nhỏ cũng biến mất cùng với chàng trai.

Trong lòng ông chủ đang buồn rầu, đang định móc điện thoại ra hỏi ông giám đốc kia, nên không nhìn thấy chàng trai đứng ở phía sau lưng mình, thậm chí anh chàng bạo gan ôm chầm lấy vai ông, khiến ông giật cả mình.

Chàng trai cúi đầu, mặc cỡ thẹn thùng đến nỗi sau gáy cũng đỏ cả.

“Ông chủ quán... Anh, anh, hôm đó anh ướp thịt, em quên mất phải thêm bao nhiêu hạt tiêu rồi. Hôm nay anh có thể làm lại cho em xem không?”

16. Chương 16: Những Người Đàn Ông Bên Lò Sưởi

Những ai chưa từng đến vùng Đông Bắc Trung Quốc thì không thể tưởng tượng ra được cảnh đẹp của tuyết rơi dưới trời âm 30 độ đầu.

Trên mảnh đất phì nhiêu đó đã nuôi dưỡng những chàng trai Đông Bắc, dũng cảm, nhiệt tình, hào phóng, dám yêu dám hận, nói một là một, thậm chí có người còn mang hơi hướng thổ phỉ.

Kỷ Đạt chính là một người Đông Bắc như vậy.

Anh sinh ra ở thành phố Trường Xuân, thủ phủ của tỉnh Cát Lâm, từ nhỏ đã ăn những hạt gạo trắng ngần của đồng bằng Bắc Bình, ăn mỡ thịt heo, uống rượu Dao Nam Xuân, mùa đông thấy tuyết ngập qua đùi.

Anh từ nhỏ đã khỏe khoắn, vui hùm lưng rộng, cặp mắt tinh như sói, ở trường hay gây hấn. Hôm nay đánh người này, ngày mai xử kẻ khác, không có thầy cô nào thích anh ta cả. Nhưng ngược lại, bọn trẻ lêu lổng hư hỏng ở xung quanh trường lại tôn thờ anh ta làm đại ca, mỗi tháng phải cung phụng cho anh ta bao nhiêu tiền tiêu vặt.

Vì những chuyện đó mà cha anh ta đã không biết đánh đít bao nhiêu lần, nhưng Kỷ Đạt khỏe như trâu, sáng đánh xong, chiều xô quần vào đi chơi tiếp. Lâu dần, cha hắn cũng chẳng thêm quần nữa. Vừa bước qua tuổi 16, anh ta ập ủ trong lòng Tết này phải kiếm cho bằng được mấy chục đồng để mừng tuổi. Nhân lúc trời còn chưa sáng, anh ta lén theo những người công nhân đi xuống miền nam mất tiêu.

Cha anh ta suýt chút nữa tức đến nhồi máu cơ tim. Trong nhà chỉ có mỗi thằng con trai nói dối, cũng chỉ có thể chửi mắng mấy câu rồi thôi.

Mấy năm sau, một đêm giao thừa, Kỷ Đạt xuất hiện với bộ dạng tóc tai rối bời, đứng ngoài sân, cả người đều rách rưới bẩn thỉu, quần áo mỏng như tờ giấy, quần cũng rách toạc tả, đầu gối cũng sần cả. Anh ta đứng run lập cập dưới trời âm 40 độ, lạnh đến nỗi môi cũng thâm tím cả.

Cha mẹ sợ đến nỗi vội vàng khiêng anh ta lên trên lò sưởi, quần mền cho anh ta, mang nước nóng cho anh ta. Nhưng anh ta không nói một câu nào, chỉ ngồi thất thần trên lò sưởi.

Cha hắn nôn nóng, tát ột bạt tai, xách cổ hắn lên hỏi có cu không, có cu thì trả lời mẹ đi.

Mẹ hắn xót con, mau mắn mang tới một bát cơm trắng, trên đó chất đầy thịt heo cải chua thơm lừng.

Nhìn thấy mỡ thịt heo trắng trong, cải chua muối vàng trước mặt, mũi anh ta ngửi thấy mùi thơm của gạo trắng, thức ăn ngon, lại nhìn thấy người mẹ đang âu yếm chăm sóc hắn cùng với người cha hai bên tóc đã bạc, anh ta òa khóc như một đứa trẻ.

Hắn nói, cha mẹ ơi, cả đời con cũng không rời khỏi Đông Bắc nữa.

Nói xong, anh ta cầm đũa lên, vừa khóc vừa lừa cơm vào miệng.

Từ đó về sau, anh làm đúng như những gì đã nói. Trừ phi có chuyện cấp thiết, nếu không anh ta không bao giờ đi khỏi vùng Đông Bắc, và cũng từ đó, anh ta không bao giờ khóc nữa.

* * *

Thực ra, Kỷ Đạt sống ở miền Nam cũng khấm khá. Nhưng đúng lúc anh ta tưởng rằng có thể vinh quy bái tổ, thì lại bị chính cô vợ bán đứng. Toàn bộ tài sản dành dụm được đều bị cô ta cuỗm đi mất, kể cả một bộ áo lạnh lặn cũng không để lại cho anh ta. Anh ta biết rằng, dưới trời lạnh dữ dội như vậy, nếu như ngủ thiếp đi ở ngoài trời thì chắc chắn không bao giờ dậy nữa, cho nên anh ta ba ngày ba đêm không ngủ. Bị người ta quăng xuống ga xe lửa, anh ta men theo đường ray xe lửa đi bộ về Trường Xuân.

Kể từ đó, Kỷ Đạt không nghĩ đến chuyện yêu đương gì nữa, dốc sức làm việc.

Anh ta nghe lời của cha, tu tâm dưỡng tính, xin vào trong một xưởng xe hơi nhỏ làm thợ sửa xe. Sau này anh mày mò được nhiều kỹ thuật, nên rất được chủ xưởng coi trọng.

Lại mấy năm trôi qua, chủ xưởng không làm nữa, anh ta thầu lại xưởng đó tự làm. Bởi là người coi trọng nghĩa khí, con người lại chân chất, trầm tính, nên nhân viên trong xưởng đều rất nể và tin anh ta. Dần dần, xưởng sửa xe của Kỷ Đạt càng làm càng phát, sau này còn thầu tóm luôn cả những xưởng nhỏ xung quanh, cuối cùng trở thành một ông chủ nhỏ tiếng vang một vùng.

Theo lẽ thường mà nói, cuộc sống của anh ta cũng rất êm ái, thoải mái, làm ông chủ nhỏ ở tuổi 35, với chiều cao 1 mét 80, vóc dáng cao to nên tạo được cảm giác an toàn, khuôn mặt cũng ưa nhìn, nam tính, lại có nhà có xe, có cơ ngơi, nhưng anh ta lại không hề có bạn gái.

Ba mẹ anh ta nôn nóng lo sốt vó, kiếm người làm mai không biết bao nhiêu lần, nhưng anh ta đều lấy có công việc bận rộn thoái thác hết.

Lý do rất đơn giản, đáp án rất rõ ràng: Phụ nữ lòng dạ độc ác hơn rắn rít, anh ta không bao giờ chạm đến phụ nữ nữa.

* * *

Kỷ Đạt mua rất nhiều nhà ở Trường Xuân, coi như là đầu tư bất động sản. Người bình thường mua nhiều nhà như vậy chắc chắn là sẽ nuôi bồ nhí, còn anh thì nhà nào nhà nấy đều trang trí rất đẹp, rồi để đó. Ngày thường rảnh rỗi, nhà này ở vài hôm, nhà kia ở vài hôm. Hơn nữa, trong tay anh cũng có nhiều chi nhánh công ty, hầu như kể bên chi nhánh nào cũng có căn hộ của anh ta.

Hôm nọ, anh ta lái xe từ trong khu Tỉnh Nguyệt ra, chạy thẳng ra khu Kỹ thuật cao để đàm phán thương thảo công trình. Hôm nay anh qua đó để ký hợp đồng. Đứng xem thường anh ta làm nghề sửa xe, nhưng anh tự mày mò ra được con đường thành công trong ngành xe hơi. Hãng xe Trường Xuân số 1 ở sát bên cạnh công ty họ, Kỷ Đạt cũng kiếm được nhiều bộn từ hãng xe này.

Chi tiết từ lâu đã thương thảo xong rồi, đến nơi anh lại cùng đối tác xem lại hợp đồng, thấy không vấn đề gì, bèn nhanh chóng ký tên.

Anh ta nghĩ đến hợp đồng này mà ký kết xong, có thể kiếm được bao nhiêu tiền, là cười sượng ron cả người.

Ký hợp đồng xong thường đi ăn uống một bữa. Đối tác cũng là người hào phóng, không từ chối, nên đôi bên tìm một quán ăn gần đó đánh chén. Thức ăn ở đó không mắc, mỗi món cũng rất nhiều, họ gọi thêm hai chai rượu đế, giao kèo trước ai không uống hết không được về.

Tửu lượng của Kỷ Đạt được luyện từ nhỏ, nhưng lớn lên thì kém đi nhiều, nhưng bụng bia của đối tác cũng không phải là để khơi khơi lờ thiên hạ. Hai người anh một ly tôi một ly, uống khá lâu, còn thức ăn trên bàn chỉ với đi một nửa.

Sau một chai rượu đế, mặt của Kỷ Đạt cũng nóng bừng lên, tuy là chưa đến mức say, nhưng uống nhiều như vậy mà còn lái xe thì quả thật tự tìm đến cái chết. Kỷ Đạt đứng trước quán, móc điện thoại ra xem, phát hiện lúc này cũng đã hơn mười giờ đêm rồi. Anh là một người biết quan tâm đến nhân viên. Nếu như giờ này anh muốn gọi điện thoại kêu người đến đón về, cũng không phải là không được, nhưng khuya rồi, anh cũng không muốn làm phiền người khác.

Đúng lúc anh đang suy nghĩ nên làm như thế nào, thì một chiếc taxi trở đến trước mặt.

Ủa? Chiếc taxi này đúng là tinh mắt thật.

Nghĩ vậy, Kỷ Đạt giơ tay định mở cửa xe.

Ai ngờ đúng lúc này, ở kế bên tai anh bỗng vang lên giọng ồ ồ của một thiếu niên: “Ê, ê, ê, anh làm gì vậy, đây là xe taxi của anh tôi gọi mà!” Người này vừa nói vừa kéo vai của Kỷ Đạt lại.

Kỷ Đạt vốn dĩ đã uống đến lâng lâng, bị người này kéo một cái, nên cả người bắt đầu loạng choạng suýt té, bao nhiêu bực tức bỗng chốc ập đến.

Nếu như ngày thường thì Kỷ Đạt cũng không nóng giận đến thế, nhưng hôm nay uống khá nhiều, cộng thêm cách nói chuyện bất lịch sự của người thiếu niên, nghe là đã thấy bực bội khó chịu rồi.

“Mẹ nó, thằng ranh con ở đâu ra vậy? Chiếc xe dừng trước mặt ông thì đó là xe đến đón ông!” Kỷ Đạt ưỡn cái bụng, nhú mày, cũng không nhìn rõ khuôn mặt của thằng bé.

Thằng bé xem ra không giỏi ăn nói, bị Kỷ Đạt nói vài câu, trở nên ấp úng hẳn.

Đúng lúc này, một giọng nói khô khốc vang lên: “Trình, im ngay.” Nói xong, một người đàn ông cũng cao to và trạc tuổi Kỷ Đạt bước vội đến. Anh ta mặc cái áo jacket da, quần jeans, đầu đinh, đeo gọng kính vàng, xem ra có vẻ là người trí thức.

“Anh này, chiếc xe dừng trước mặt anh, thì là xe của anh. Tôi và em trai sẽ đón chiếc khác.” Người đàn ông vừa bước đến kéo thẳng em tên là Trình đó lại, một thái độ cầu thị cho êm chuyện.

Nghe người đàn ông này nói xong, Kỷ Đạt đang dựa vào cửa xe, suy nghĩ một hồi, rồi nói: “Nghe giọng anh, không phải người bản xứ Trường Xuân đúng không?”

Người đàn ông đó cười, đáp: “Người Cáp Nhĩ Tân.” Cộng với cặp kính trên sống mũi, anh ta cười trông rất trí thức.

“Đến Trường Xuân làm gì vậy?”

“Đi công tác, tiện thể đưa em trai tôi nhập học.”

Bây giờ đang nghỉ lễ Quốc khánh, ngày mai là các trường bắt đầu nhập học rồi.

“Học trường nào vậy?”

Thằng bé nhanh nhẩu cướp lời: “Mặc kệ tôi, đâu phải chuyện của ông!”

Kỷ Đạt liếc nhìn hắn: “Tôi đang nói chuyện với anh trai cậu, cậu xen vào cái gì.”

Người đàn ông đó lại nói: “Thì ở cái ngôi trường trên đường Tiền Tiến.”

“À, trường này ngon.” Kỷ Đạt cúi đầu suy tư, bản thân Kỷ Đạt có căn hộ ở gần đó, buổi tối ngủ đó cũng được. “Được rồi, lên xe đi.”

“Hả?” Lần này đến lượt thằng bé không phản ứng kịp.

“Cô bé, đứng tần ngần đó làm gì, lên xe đi. Chúng ta cùng đường với nhau, đưa hai anh em về trường của cậu luôn.” Đêm khuya thế này không dễ đón xe, nếu muộn hơn nữa e rằng trường của thằng bé đóng cửa không cho vào nữa.

“Ông mới là cô bé!” Thằng bé nhảy dựng lên, tuy chàng thiếu niên này hơi ốm yếu, nhưng nhìn sao cũng không giống cô gái.

Ngược lại, người anh trai cậu ta điềm đạm hơn, đẩy cậu ta vào ngồi kế bác tài, sau đó nhét hành lý vào phía sau cốp xe, đi theo Kỷ Đạt ngồi ở hàng ghế sau.

Chàng thiếu niên ngồi phía trước, không hiểu sao anh trai mình lại phải ngồi chung xe với thằng lưu manh, nên tức tối phùng mang trợn má, quay mặt ra nhìn cảnh vật bên ngoài cửa kính xe mà không nói lời nào.

Người đàn ông đó với Kỷ Đạt cũng rất khỏe, chiều cao cỡ nhau, bụng cũng khá to, chen chúc nhau ở hàng ghế phía sau, đùi hay chạm vào nhau.

“Anh này, anh tên gì vậy?” Kỷ Đạt hỏi.

“Hồ Quốc Đông.”

“Ồ, tôi tên Kỷ Đạt.” Nói xong, Kỷ Đạt đưa cho anh này tấm danh thiếp, coi như làm quen xã giao.

Hồ Quốc Đông cũng nhanh chóng móc trong túi ra một tấm danh thiếp, đưa vào tay của Kỷ Đạt.

Kỷ Đạt uống nhiều rồi nên có chút say xe, mắt nhắm mắt mở nhìn dòng chữ trên danh thiếp. “Anh là kỹ sư à? Không giống, không giống chút nào.”

Hồ Quốc Đông lại cười hỏi: “Vậy tôi giống gì?”

“Giống giáo sư.”

“Tôi thì thấy anh cũng không giống ông chủ.”

“Vậy tôi giống gì?”

“Giống lưu manh.”

Cả hai đồng thời cười ha hả.

* * *

Xe taxi vùng Đông Bắc không phải là lái nhanh quá, mà bay chậm quá.

Tóm lại, dưới tay lái của bác tài xế xuất thân từ những tay đua nghiệp dư, chẳng mấy chốc, chưa đầy nửa tiếng, ba người đã có mặt tại cổng bắc trường đại học của Hồ Quốc Trình đang theo học.

Hồ Quốc Đông kéo nhẹ chiếc vali, dẫn cậu em trai đi vào trường.

Đến cổng trường, Hồ Quốc Trình nhất quyết không cho anh trai vào trường. “Anh, tiền em tới đây được rồi, anh về đi. Trường của em lớn lắm, anh đưa em về ký túc xá xong, em sợ anh không tìm được cổng ra đâu.”

Hồ Quốc Đông cười cười: “Thằng nhóc này đủ thứ lý do, có phải ở trong trường có cô bạn gái nào đang đợi sẵn phải không, không cho anh gặp hả?”

Hồ Quốc Trình gãi đầu: “Anh lại nói bậy nữa.”

Hồ Quốc Đông cũng biết được em trai đang nghĩ gì. Đông một mình từ Cáp Nhĩ Tân sang đây đi công tác, đêm hôm khuya khoắt lạ nước lạ cái, muốn tìm khách sạn cũng khó, nên em trai anh lo lắng cho anh mình, mới muốn anh về sớm.

Kỷ Đạt ngồi trên xe taxi đậu ở đằng xa, mở đôi mắt không còn nhìn rõ lắm, chỉ thấy hai anh em họ đang nói gì đó với nhau trước cổng trường.

Tài xế taxi hỏi Kỷ Đạt: “Anh, tiếp theo là đi đâu vậy?” Ông tài xế này sốt sắng hỏi để mau chóng chở xong hành khách này, còn tiếp tục đón tiếp khách khác nữa.

Kỷ Đạt miệng ngậm điều thuốc, từ trong bộ đồ vest móc ví ra, tìm hồi lâu rút ra tờ giấy bạc mệnh giá cao nhất (tờ 100 đồng), từ phía sau đưa cho ông tài xế, nói: “Khỏi đi đâu hết, cứ ở đây đợi.”

Tài xế nhìn thấy tiền nên cười mãn nguyện, được thôi, đợi thì đợi.

Một hồi lâu, Hồ Quốc Đông cuối cùng cũng chịu thua người em, nên thỏa hiệp bằng cách đồng ý không cần đưa em trai vào tận ký túc xá. Đông đứng đó tiễn em trai bằng ánh mắt, dõi mắt nhìn theo người em cầm vali đi dưới ánh đèn đường, mãi cho đến khi bóng dáng người em mất hút mới thôi.

Đông đứng một hồi ở cổng trường, móc điều thuốc trong túi ra, châm một điếu, rít vài hơi, sau đó mới quay lưng chuẩn bị bước đi chậm chậm.

Ai ngờ vừa chưa bước được bước nào thì nghe tiếng còi xe hơi ở cách đó không xa, Đông ngẩng đầu lên, thì thấy dưới ánh đèn đường có một chiếc xe taxi đang đậu. Sau khi bấm cửa kính xe xuống, nhìn vào xe, thì thấy Kỷ Đạt đang ngậm điều thuốc, cười với anh ta.

“Anh này, có chỗ ngủ chưa, nếu chưa có chỗ thì lên xe đi.”

Hồ Quốc Đông đưa tay đẩy gọng kính lên: “Vậy thì đêm nay làm phiền anh rồi.”

Căn hộ của Kỷ Đạt cách trường đại học của Hồ Quốc Trình cũng gần thật, tài xế rẽ vào mấy con đường là đến. Khu dân cư mới này cũng rất rộng lớn, cơ sở hạ tầng xung quanh cũng tương đối hoàn hảo, nhưng mà, đương nhiên, nửa đêm khuya khoắt thế này cũng không nhìn rõ nữa. Căn hộ Kỷ Đạt mua ở tầng trên cùng, ba phòng ngủ, hai phòng khách. Đối với địa vị của Kỷ Đạt mà nói, căn hộ này không xa xỉ cho lắm.

Kỷ Đạt mời Quốc Đông lên nhà, hai người kẻ đứng trước, người đứng sau trong chiếc thang máy nhỏ, chẳng mấy chốc là đến tầng trên cùng.

Vừa bước vào nhà, Kỷ Đạt cởi phăng chiếc cà vạt trên cổ, rồi chồm sang Hồ Quốc Đông. Hồ Quốc Đông bị anh ta đẩy mạnh, nên giật lùi vài bước, nhưng không đẩy Kỷ Đạt ra.

Hai người đứng ở cửa bắt đầu hôn nhau, hay là nói rõ hơn, chỉ có Kỷ Đạt từ nãy đến giờ vồ vập Quốc Đông, Quốc Đông đứng đó không phản ứng gì.

Kỷ Đạt hồ hởi phấn khích có một mình, không thấy đối phương hưởng ứng gì, nên vồ vập mấy phút sau, cảm thấy hụt hẫng: “Em rốt cuộc có chơi không?” Kỷ Đạt lần đầu tiên thấy Quốc Đông là biết ngay là người cùng giới. Bình thường Kỷ Đạt không thích tình một đêm, nhưng mà không biết đêm nay trời xui đất khiến thế nào mà dẫn Quốc Đông về nhà.

Quốc Đông lúc này mới cười: “Không chơi, tôi có người yêu rồi.”

“Thì coi như tình một đêm, chúng ta vui vẻ sung sướng với nhau một lần. Dù gì đi nữa, chắc sau này chúng ta cũng không gặp lại nhau.”

“Anh nghĩ thoáng thiệt, tôi không giỡn với anh.” Nói xong, Hồ Quốc Đông đi vòng qua Kỷ Đạt, tiện tay vút vali của mình lên bàn uống trà trong phòng khách.

Kỷ Đạt đi theo sau mừng rỡ, ngồi xuống ghế sofa, uống nhiều rượu nên giờ bắt đầu xây xẩm, choáng váng.

“Vậy sao em để anh hôn chứ? Anh tưởng em cũng có tình cảm với anh.”

“Thì coi như trả tiền trọ đêm nay thôi.”

“Hả... Em nói em...” Kỷ Đạt đang định quăng cái remote qua bên đó: “Em không phải là người không có tiền, tìm một chỗ trọ không tốt hơn sao, sao phải theo tôi về?”

“Tôi sợ không theo anh về, anh sẽ nổi điên ngay trên xe taxi luôn rồi.”

17. Chương 17

Trong căn hộ của Kỷ Đạt có hai phòng tắm, một cái liền với phòng khách, một cái ngay trong phòng ngủ của anh.

Hồ Quốc Đông đương nhiên là dùng phòng tắm kề phòng khách. Đông cởi hết quần áo, một lúc sau, trên người lạnh cóng quần khăn tắm chui ra, hỏi: “Ừa, ông chủ lớn, phòng tắm của nhà anh hỏng rồi à? Sao toàn nước lạnh vậy?”

Kỷ Đạt đi vào đó vặn thử, đúng là nước lạnh. “Thôi được rồi, em dùng phòng tắm của phòng anh đi.”

Hồ Quốc Đông cảm ơn, rồi cứ để chân ướt đầy nước giẫm đi qua đó.

Kỷ Đạt ở phía sau gọi lại: “Ê, em cũng phải lau chân cho khô chứ, mẹ nó, sàn nhà bị ướt hết rồi kìa.”

Hồ Quốc Đông quay đầu lại nhìn anh ta: “Tí nữa tôi lau lại cho anh.” Sau đó chui vào phòng tắm trong phòng ngủ của Kỷ Đạt.

Trong phòng tắm của Kỷ Đạt có cái bồn tắm khá lớn, Quốc Đông vặn nước nóng, vừa cởi khăn tắm ra chuẩn bị leo vào bồn, thì Kỷ Đạt đẩy cửa vào. Kết quả là Kỷ Đạt ngấm trọn thân hình khỏa thân của Quốc Đông.

“Anh không có chuyện gì cả”, Kỷ Đạt cười nham nhở: “Anh chỉ muốn nói với em, sữa tắm tạo bọt và hoa hồng khô ở trong tủ.” Nói xong, Kỷ Đạt đóng cửa đi ra.

Quốc Đông giữ nguyên tư thế một chân trong bồn tắm, một chân đứng bên ngoài, tưởng tượng rất lâu cái bộ dạng to khỏe như gấu của Kỷ Đạt ngâm trong bồn tắm này sẽ ra sao.

* * *

Khi Quốc Đông tắm xong đi ra, còn tưởng sẽ gặp Kỷ Đạt ở phòng ngủ, kết quả là ngoài những quần áo anh vứt trên giường ra, không thấy anh ta đâu cả.

Quốc Đông vừa lau khô tóc vừa đi ra khỏi phòng ngủ, bất ngờ nhìn thấy Kỷ Đạt đang mặc đồ ngủ uống trà ngoài phòng khách.

“Sao vậy, anh uống chút trà cho tỉnh rượu, sao em ngạc nhiên vậy?”

Phải nói Kỷ Đạt là người biết thưởng thức những thú vui tao nhã này thật. Trước mặt anh ta là cả bộ trà đạo, một cái tách uống trà bé cỡ con, Kỷ Đạt cầm lấy tách trà cỡ con trông như đồ chơi, trông cũng hay hay.

Kỷ Đạt mới Quốc Đông ngồi xuống, hai người không nói với nhau câu nào, lặng lẽ uống hết tách trà này đến tách trà khác.

Hồ Quốc Đông không hiểu trà đạo, từ đó đến giờ anh uống trà cứ như trâu uống nước. Kỷ Đạt thấy cách uống của Đông uống phí và phá vỡ hứng thú trà đạo của mình, bèn lấy một cái ly thủy tinh lớn pha riêng cho anh ta một ly trà.

“Trước đây từng đến Trường Xuân chưa?”

“Thường hay đến, công ty chúng tôi có chi nhánh bên này.”

“Ừa, sao trước đây chưa từng gặp em vậy?”

“Trên đời có biết bao nhiêu người, sao cứ nhất định phải gặp tôi chứ?”

Hai người đều yên lặng, Kỷ Đạt mở miệng tiếp: “Người yêu của em ở Cáp Nhĩ Tân là nam hay là nữ?”

“Từ khi tôi biết mình chỉ thích đàn ông, thì tôi đã không đi hại đời các cô gái nữa.”

“Haizz, anh bị các cô gái hại đời đây, cho nên bây giờ mới ra nông nổi chỉ thích chơi với nam thôi.”

Hồ Quốc Đông không hỏi cô gái nào và làm sao hại đời anh.

Hai người lại rơi vào tĩnh lặng, nhưng lần này là Quốc Đông phá vỡ sự tĩnh lặng đó: “Tôi tưởng anh thích những người trẻ tuổi, tầm 18-19 tuổi cỡ đó, chứ ở độ tuổi của tôi, gương mặt của tôi... Haha.” Hồ Quốc Đông không xấu, với độ tuổi của anh mà nói, Đông chỉ hơi mập một chút, tuy không phải là thuộc dạng đẹp trung niên, nhưng ít ra cũng có chút khí chất. Tuổi tác, vóc dáng của Đông cũng hao hao Kỷ Đạt. Nếu như không nhìn thấy đục vọng trong mắt của Kỷ Đạt, Đông cũng không dám tin rằng Kỷ Đạt lại hứng thú với mình.

“Trước đây cũng thích loại tuổi đó, trước đây cũng từng tìm mấy cậu trạc tuổi em trai em. Sau này anh cảm thấy họ ồn ào quá, không khác gì các cô gái, đòi cái này, đòi cái kia. Em nói họ vòi nhà cửa vòi xe cộ đi, nghe còn hợp lý, đằng này các chàng trai bây giờ còn vòi cả đồ trang điểm, quần áo thời trang nữa là sao?”

Hồ Quốc Đông cũng không bận tâm Kỷ Đạt lấy em trai mình làm ví dụ, nên cười ha hả: “Vậy lần sau tôi vòi thử đồ trang sức, quần áo thời trang được không?”

Kết quả làm ra vẻ cần răng: “Được, anh lần sau sẽ mua cho em cái hiệu gì gì đó...à...Maybelline.” Anh ta nghĩ ngợi cả buổi trời mới nhớ ra cái tên Maybelline này. Những hiệu khác đều là tên phiên dịch ra kỳ lạ ngô nghê, nên Kỷ Đạt không sao nhớ được.

“Tôi chỉ đáng giá để sử dụng mỹ phẩm Maybelline thôi sao?”

“Anh mua thêm cho em một bộ mỹ phẩm Pond’s nữa.”

“...Anh thiệt là vui tính.”

“Anh vui tính thì bỏ quách cái thằng ở Cáp Nhĩ Tân đi, chơi với ai thì cũng như nhau thôi mà.” Kỷ Đạt từ đó đến giờ không hề biết hai chữ “sĩ diện” là gì. Anh ta làm ăn buôn bán, lúc nào cũng phải năm lần bảy lượt, hết lần này đến lần khác tìm gặp đối tác để bàn bạc, chào mời.

Tìm một người tâm đầu ý hợp, hợp nhãn của mình cũng vậy.

Mà hôm nay lần đầu tiên mới gặp Quốc Đông, trò chuyện với người này cũng chỉ không đầy một tiếng đồng hồ, cũng không biết tại sao nữa, trong lòng Kỷ Đạt lại cảm thấy người này sao mà tâm đầu ý hợp với mình đến thế.

Hồ Quốc Đông mắng yêu anh rằng: “Anh đúng là muốn làm kẻ thứ ba cướp người yêu người ta thật sao?”

“Có kẻ thứ ba nào giàu như anh không?”

“Tôi chẳng phải thấy rồi sao?”

* * * Sáng hôm sau, lúc Kỷ Đạt tỉnh dậy, đã rất trưa rồi. Hôm trước Kỷ Đạt uống khá nhiều rượu, hôm nay sau khi thức dậy cũng không thấy khó chịu gì. Anh ta ngáp dài một cái rồi đi tắm, sau đó khoác đại một bộ áo ngủ rồi đi ra khỏi phòng.

Trong nhà trống vắng, trên bàn uống trà ngoài phòng khách đã không còn nhìn thấy vali của Quốc Đông để trên đó nữa. Kỷ Đạt cũng không có phản ứng gì, cũng giống như hôm trước chưa từng gặp qua người này vậy, cũng không có ngồi uống trà trò chuyện cùng người này vậy.

Kỷ Đạt đi vào bếp kiểm đồ ăn sáng, bất ngờ phát hiện trên bàn ăn có một phần thức ăn sáng đã làm sẵn: Một tô mì gói bình thường, kèm theo một cái trứng chiên bình thường. Mì đã nấu, trứng và nước mì cũng đã nguội, nhưng Kỷ Đạt chẳng thèm đi hâm nóng, cứ như vậy ăn hết cái tô mì gói lạnh tanh đó.

Sau khi ăn xong, anh mới phát hiện bên dưới tô mì có dán một tấm giấy không lớn lắm. Trên đó có viết một dãy số điện thoại di động, vừa xem là biết ngay của Hồ Quốc Đông để lại. Chữ số của Quốc Đông viết rất đẹp, con số 9 anh ta viết còn móc lên cái móc nhỏ bên dưới nữa. Kỷ Đạt cảm giác trái tim mình cũng nhói nhói, hình như bị Quốc Đông móc lấy vậy.

Từ trong cặp táp, Kỷ Đạt lấy tấm danh thiếp mà Quốc Đông đưa cho anh từ đêm qua. Kỷ Đạt bất ngờ phát hiện số điện thoại mà Quốc Đông để lại cho anh lại không có trên danh thiếp.

... Đây là số điện thoại riêng sao?

Hi hi

Kỷ Đạt xoa xoa cái đầu đinh, cười một cách vừa đắc ý vừa pha chút thẹn thùng kỳ lạ.

* * *

Không biết là ai đã từng nói, nói rằng sau khi bạn quen một người, sẽ luôn gặp người này ngoài đường.

Hôm đó, Kỷ Đạt mới than thở Hồ Quốc Đông đến Trường Xuân bao nhiêu lần, nhưng chẳng có lần nào gặp anh cả. Kết quả là mấy ngày nay, Kỷ Đạt liên tiếp gặp được Quốc Đông. Có khi là anh đang ăn cơm với khách hàng, thì gặp Quốc Đông đang dẫn em trai ăn cơm ở phòng kế bên. Có khi anh đang dẫn nhân viên đi gặp gỡ đối tác, kết quả là phát hiện đối tác gần đây đang làm ăn với công ty của Quốc Đông...

“Ừa, anh Đạt, anh đến đúng lúc lắm. Để tôi giới thiệu cho, đây là kỹ sư tôi cố mời được từ Cáp Nhĩ Tân xuống đây đây. Anh ta họ Hồ.”

Kỷ Đạt liền giơ tay ra bắt tay: “Chào ông Hồ, hân hạnh được gặp.”

Hồ Quốc Đông cũng bắt tay theo: “Chào ông Đông, xin chào, xin chào.”

Hai người giả vờ chưa bao giờ gặp nhau vậy, móc danh thiếp trong túi ra trao đổi với nhau, vừa bắt tay vừa gật đầu chào, hành động cử chỉ y như hai người xa lạ mới lần đầu tiên gặp nhau vậy.

Công việc của Hồ Quốc Đông cùng bàn bạc xong xuôi, nên anh xin phép cáo lui trước. Kỷ Đạt ngồi bàn bạc tiếp với đối tác vài tiếng đồng hồ nữa, để hoạch định một số chi tiết nhỏ, rồi mới ra về.

“Ê, khoan về, lần nào ông qua chỗ tôi mà không làm một châu đâu.”

Kỷ Đạt liền xua tay: “Thôi, thôi, chốc nữa tôi còn có việc, phải đi ngay bây giờ.”

Kỷ Đạt nói xong bèn rời khỏi công ty của đối tác. Quả nhiên vừa bước được vài bước, liền thấy trong quán trà bên kia đường, Hồ Quốc Đông đang ngồi cúi đầu, không biết đang chơi cái gì.

Kỷ Đạt không nói không rằng đi qua bên đó ngó xem, thì ra người này đang chơi Ipad, trên đó từng dãy cây cối rậm rạp. Thì ra anh ta đang chơi trò diệt cương thi.

“Ê, ê, ê, sao không hứng mặt trời đi.” Kỷ Đạt nhìn thấy Hồ Quốc Đông một tay cầm Ipad, một tay cầm tách trà, không thấy anh ta hứng lấy mặt trời trong trò chơi, nên vội lên tiếng, và từ đằng sau thò tay lên màn hình hứng lấy từng mặt trời giúp.

Hồ Quốc Đông cũng không bị giọng của Kỷ Đạt làm giật mình, chỉ ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, rồi nói một cách ví von: “Cây cối đã trồng đủ rồi, cần gì hứng mặt trời nữa làm gì.”

Kỷ Đạt liền ngồi xuống kế bên Quốc Đông, một tay nắm lấy bàn tay của Quốc Đông đang cầm Ipad, một tay rê trên màn hình: “Ai nói là không có tác dụng, bây giờ hứng lấy, biết đâu sau này dùng đến.”

Chơi xong một ván game, Kỷ Đạt mới anh ta: “Ông Hồ, gặp được nhau là có duyên, đi nào, chúng ta đi ăn cơm với nhau.”

Hồ Quốc Đông nghĩ, Kỷ Đạt bây giờ đang hứng mặt trời chắc.

Kỷ Đạt mời khách ăn cơm cũng chia đẳng cấp, cho dù những người khách khác được xếp vào hạng nào, nhưng mà mời Quốc Đông, thì Kỷ Đạt luôn muốn mời anh ta đến nhà hàng 5 sao Shanglari.

Nhìn thấy Kỷ Đạt cho xe dừng ngay trước mấy nhân viên tiếp tân đang đứng chào khách, đột nhiên Quốc Đông mở miệng hỏi: “Đây là Shanglari à?”

“Ồ, đúng rồi.”

“Anh mời tôi đến đây ăn à?”

“Sao vậy? Còn không đủ sang trọng à?” Kỷ Đạt ngạc nhiên, ở đây được xem là nơi sang trọng nhất nhì của thành phố Trường Xuân này rồi, sao mà nghe giọng điệu của Quốc Đông coi bộ có gì không ổn. “Anh hay mời khách ăn cơm ở đây, khung cảnh ở đây cũng sang trọng lắm đó.”

Hồ Quốc Đông quay sang nhìn anh ta: “Thế là trong mắt anh, tôi là một khách hàng?”

“Không, không, không” Kỷ Đạt rút cuộc cũng chột ngấm ra, liền lắc đầu nguây nguây, rồi lại đập ga cho xe chạy ra ngoài.

Hai nhân viên đứng mở cửa của nhà hàng Shanglari đứng sững sờ tại chỗ, trong lòng nghĩ không hiểu chuyện gì xảy ra, cửa đã mở rồi sao còn chạy đi mất?

18. Chương 18

Xe của Kỷ Đạt chạy một vòng lớn rồi rẽ vào đại lộ Trường An, Hồ Quốc Đông mở lời: “Tôi tưởng giữa hai chúng ta không cần bày vẽ gì chứ.”

“Ừm.”

“Tìm đại một quán ăn nào đó ghé vào ăn cũng được.”

“Ừm.”

“Bây giờ cũng hơn 5 giờ rồi, em trai tôi chắc cũng chưa ăn cơm đâu, chúng ta chạy thẳng đến trường của nó đi.”

“Ừm.”

Qua thái độ của hai người chơi game “thực vật đánh cương thi” có thể thấy rằng, Hồ Quốc Đông thuộc dạng hoạch định rồi mới hành động, cái gì cũng phải đắn đo suy nghĩ kỹ càng rồi mới ra tay. Còn Kỷ Đạt thì thuộc dạng đi từng bước rồi tính tiếp, ngay cả mặt trời cũng hừng, lo xa.

Cho nên trong chuyện của hai người, Kỷ Đạt muốn ra tay, nắm bắt mọi cơ hội để chiêu chuộng Quốc Đông. Còn Quốc Đông lại đứng xa xa quan sát, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng trong lòng đã có kế hoạch sẵn cả.

Hồ Quốc Đông không thể yên tâm khi đi ăn cơm với Kỷ Đạt trong khi chỉ có hai người, xét về mọi mặt đều rất nguy hiểm, cho nên gọi điện thoại gọi cho em trai.

Hồ Quốc Trình vốn dĩ rất vui mừng, không ngờ anh trai mình đến Trường Xuân công tác, trong bọn bề trăm công ngàn việc còn gọi mình ra ăn cơm, đương nhiên là nhanh chóng thu xếp chạy một mạch ra cổng Bắc của trường chờ đợi, nhìn từ xa cậu cũng là một anh chàng khá năng động.

Kết quả là khi xe của Kỷ Đạt dừng ngay trước mặt, cả người cậu như rơi tung trong gió. Cậu nhìn một cái là nhận ra ngay cái ông chủ xấu xa lắm tiền nhiều của giành xe với anh em nhà mình hôm trước. Cậu xụ mặt xuống ngay lập tức.

“Anh, sao anh lại đi chung với ông ta vậy!” Hồ Quốc Trình hỏi vẻ không vui.

Hồ Quốc Đông không nói câu nào, ngược lại Kỷ Đạt lên tiếng: “Ê, cô bé, hôm nay anh mời anh em nhà em đi ăn một bữa ngon lành.”

Quốc Trình bị kêu là cô bé, liền nhảy dựng lên.

“Chọc em của tôi vui lắm sao?” Quốc Đông quay đầu nhìn anh ta.

“Vui chứ, hí hí.” Kỷ Đạt sờ sờ râu trên cằm, vui sướng biết bao.

Xung quanh trường của Hồ Quốc Trình đều là quán ăn nhỏ, Kỷ Đạt lái xe chở hai anh em đó chạy men theo con đường, đột nhiên Hồ Quốc Trình la lên: “Anh, em muốn ăn ở chỗ này! Quán này mới mở, bạn bè em đều khen ngon cả!”

Hồ Quốc Đông và Kỷ Đạt thò đầu ra xem, chỉ thấy cái bảng hiệu nhà hàng to đùng đủ làm lóa mắt hai người đàn ông này: Làng vịt Nguyên Tổ. Hai người mắt nhìn nhau:

- Vào không?

- Có thể không vào sao?

- Vậy được, vậy thì vào.

Hai kẻ đàn ông trong lòng đều có những toan tính mưu đồ riêng đó, đi theo sau cậu thanh niên ngây thơ hơi quá đà Hồ Quốc Trình, bước vào trong nhà hàng.

* * *

Ba người chọn một cái bàn bốn người, nhưng mà chọn lựa ai ngồi đối diện ai cũng mất khá nhiều thời gian.

Kỷ Đạt đương nhiên muốn ngồi kế bên Quốc Đông, nhưng em trai anh ta cũng không phải hiền lành gì, nên giành vị trí ngồi kế bên anh mình.

Kỷ Đạt cười cười, đành ngồi đối diện Quốc Đông. Anh ta trả tiền, nên anh giành quyền gọi món. Anh ta cầm lấy menu đọc to một lượt.

“Ồ... ủa, em ăn cà tím không?”

“Ăn.”

“À, em ăn cay không?”

“Ăn.”

“Ừm.”

“Tôi không kiêng ăn gì cả, cái gì cũng ăn được.” Hồ Quốc Đông xé bao giấy của chén đĩa: “Còn nữa, gọi tên tôi được rồi.”

“Được thôi, em Đông.” Kỷ Đạt cười hí hí đóng cuốn menu lại, gọi hai món thịt, hai món rau, một món canh.

Hồ Quốc Trình nhìn Kỷ Đạt với ánh mắt gớm đến phát ói. Chưa bao giờ thấy một người nào không biết xấu hổ như ông này, anh mình chỉ cho phép ông gọi tên thôi, vậy mà ông lại có thể gọi “em Đông” gì gì đó một cách rợn da gà, không biết có biết xấu hổ không nữa.

Món ăn của Trường Xuân không nhiều, chỉ là đồ nướng Hàn Quốc nhiều. Cái nhà hàng Làng vịt Nguyên Tổ này cũng vậy, là một nhà hàng chuyên bán vịt quay kiểu Hàn Quốc.

Trên bàn dọn ra một cái mâm nướng, bật lửa lên, bắt đầu nướng thịt vịt đã được ướp nước sốt đặc biệt của Hàn Quốc. Còn những món rau xào khác nữa, bày đầy cả bàn, ba người đàn ông dùng đũa gấp những miếng thịt vịt được nướng nóng hổi thơm lừng.

Hồ Quốc Trình nhìn Kỷ Đạt một cách cảnh giác cao độ, nhìn như thể nào cũng không ưa nổi. Cậu thấy ông Kỷ Đạt này bụng to vai rộng không nói, tóc tai cạo đến nổi thấy cả da đầu trắng ớn, còn để râu nữa, trên cổ còn có một sợi dây chuyền vàng nữa, trông bộ dạng y chang mấy ông địa chủ, sao mà sánh được với anh trai mình.

Thật ra vóc dáng của Kỷ Đạt với Quốc Đông cũng hao hao giống nhau, đáng tiếc đều là dạng mập mập, nhưng trong mắt của Hồ Quốc Trình thì Kỷ Đạt thuộc dạng mập béo ục ịch, còn anh trai của anh ta thì mập mập phương phi.

Nhưng mà cũng may, dưới cặp mắt lúc nào cũng xăm soi của Hồ Quốc Trình, trên bàn tiệc Kỷ Đạt không có làm những hành động gì thái quá, cho nên Hồ Quốc Trình mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cậu không biết rằng, bên dưới bàn tiệc, chân của anh trai hắn và chân của Kỷ Đạt đã chạm nhau.

Ăn được một nửa, bụng của Quốc Trình không êm, phải đi nhà vệ sinh, Hồ Quốc Đông thấy em trai mình vừa đi khỏi, mặt xụ xuống, nói: “Tay anh cũng dài quá hen!” Nói xong anh ta rung đùi một cái, hất cái bàn tay mập mập của Kỷ Đạt ra khỏi đùi mình.

Cho hắn ta đụng chạm chân đã là nể mặt lắm rồi, còn dùng tay sờ? Đúng là được voi đòi tiên.

Kỷ Đạt cười bên lên, liền rút tay trái về đặt lên bàn để cầm chén cơm.

Chiếc bàn ăn cơm này khá nhỏ, mà anh và Quốc Đông lại cao to, nên chân chạm phải chân là chuyện bình thường, chỉ cần cố gắng thêm chút xíu, là tay có thể gác lên đó. Nhưng dường như anh này cố tình, còn người kia thì làm ngơ, Hồ Quốc Đông thấy có mặt em trai ở trên bàn ăn nên không trở mặt, kết quả là Quốc Trình vừa đi khỏi là anh ta xụ mặt tỏ vẻ khó chịu cho Kỷ Đạt biết.

Mà Kỷ Đạt thì lòng tham không dứt, thấy Quốc Trình quay trở về, anh ta liền thò tay xuống dưới bàn quấy rối Quốc Đông.

Kỷ Đạt vừa chạm vào đầu gối của Quốc Đông, Quốc Đông lại rung đùi hất tay anh ta ra.

Anh này đụng chạm, anh kia rung đùi hất đi.

Hai người dưới bàn ăn không phải là sờ qua sờ lại mà là vô lâm cao thủ đấu chiêu với nhau, trên bàn tiệc thì có nói có cười vô cùng khách sáo, tiếng cười tiếng tro chuyện rôm rả không ngớt.

Quốc Trình buồn hiu cặm cụi ăn được một lúc là chịu không nổi, ngẩng đầu lên hỏi Quốc Đông: “Anh sao vậy, ở nhà ăn cơm đâu có thấy anh có thói quen rung đùi đâu?” Hồ Quốc Đông mỗi lần rung đùi, là cả cái bàn cũng muốn nghiêng ngả, thật là khó chịu quá đi.

Thế là Hồ Quốc Đông đành phải dừng cái hành động rung đùi đó lại.

Kỷ Đạt cười hí hí dùng đũa gấp miếng thịt vịt bỏ vào bát của Quốc Trình: “Em Trình, ăn đi chứ, đừng khách sáo.” Tay trái của hắn lại bỏ dưới bàn không biết đang làm gì nữa đây.

* * *

Sau khi ăn uống no nê, Kỷ Đạt đưa Quốc Trình về trường, lại chuẩn bị lái xe đưa Quốc Đông về khách sạn.

Lái xe được một lúc, Hồ Quốc Đông quay sang nhìn hắn: “Mò mò mẫm mẫm cái quỷ gì vậy?”

Thì ra, từ khi Quốc Trình xuống xe xong, Kỷ Đạt tay trái cầm vô lăng, tay phải cứ lần sờ trên gối trái của Quốc Đông, và lại xem tình hình có chiều hướng đi sâu tiếp sang bên đùi phải.

Quốc Đông ngồi kế bên trên xe, do cơ thể hơi to béo, nên chân hơi bành ra, đương nhiên chân trái sẽ đưa gần sang phía bên Kỷ Đạt.

Kỷ Đạt nói một cách không biết mắc cỡ: “Anh đang chuẩn bị mò cái “cần số” kia!”

Hồ Quốc Đông hoàn toàn không hưởng ứng mấy chuyện tiểu lâm “mặn” của anh ta, cầm tay của Kỷ Đạt lên đưa đến cái chỗ có cần số thật. “Lái xe an toàn biết không?”

Suốt con đường đó, Kỷ Đạt lái xe một cách an toàn ngoan ngoãn đưa Quốc Đông về khách sạn, sau đó xuống xe theo Quốc Đông vào phòng.

Quốc Đông nhìn anh ta một cái, miệng lăm bặm gì đó, nhưng vẫn không nói ra tiếng.

Hai người kẻ trước người sau đi vào phòng của Quốc Đông ở, trong lòng Kỷ Đạt nghĩ, chắc là Quốc Đông chịu rồi, thế là thú tính nổi lên, anh ta đề Quốc Đông vô cửa phòng hôn hít loạn xạ, Hồ Quốc Đông chỉ hừ một cái nhưng không từ chối anh ta, hôn môi vài cái thì thấy Quốc Đông cũng hưởng ứng.

Sự hưởng ứng của Quốc Đông khiến cho dục vọng trong người Kỷ Đạt nổi dậy, cảm giác đó cứ như từ đốt xương cụt mà trỗi lên tận não. Anh ta quả thật không biết sao mà lại thích Hồ Quốc Đông đến thế nữa, trước sau chỉ gặp anh ta có hai lần, nhưng nhìn kiểu nào cũng thấy mát mắt, rõ ràng là thằng cha này cũng to khỏe như mình, nhưng thích là thích, thấy hợp với mình ghê. Kỷ Đạt cảm thấy mình thật sự đã thay đổi sở thích, không còn thích mấy chàng trai ảo lả nữa, chỉ thích mấy đàn ông vạm vỡ thôi, thích từ trong ra ngoài.

Kỷ Đạt một tay kẹp lấy mặt Quốc Đông, từ miệng, mặt, má, lỗ tai, cổ, càng hôn càng thấp xuống bên dưới, một tay kia đã sờ vào bên ngoài “cần số” của Quốc Đông, Kỷ Đạt còn chưa kịp kéo dây kéo quần của Quốc Đông xuống để tiến sâu thêm thì nghe tiếng nhà vệ sinh trong phòng khách sạn vọng ra tiếng của một người đàn ông.

“Ủa, anh Hồ, anh về rồi à?”

Kỷ Đạt chết trân.

Hồ Quốc Đông trả lời lớn tiếng: “Ừ, Vương Công, anh vừa mới về đến.”

Kỷ Đạt càng chết đứng.

Vương Công trong nhà vệ sinh lại nói tiếp: “À, em ăn phải gì mà bây giờ đau bụng quá, đang ở trong nhà vệ sinh, chút nữa mới ra được. Anh Hồ, anh không gấp sử dụng nhà vệ sinh chứ?”

Hồ Quốc Đông trả lời: “Không gấp, em cứ từ từ đi.”

Nói xong, Quốc Đông từ tốn móc trong túi ra tờ khăn giấy lau từng chút từng chút nước miếng của Kỷ Đạt để lại trên mặt mình, sau đó đẩy Kỷ Đạt còn đang chết trân đó ra khỏi phòng, còn đưa tay ra gõ mạnh lên đầu Kỷ Đạt một cái nữa.

“Ui da!” Kỷ Đạt hoàn hồn.

Hồ Quốc Đông đẩy gọng kính lên: “Tôi từ đầu đến giờ đâu có nói là đến công tác ở Trường Xuân một mình đâu phải không nào? Chỉ vì tôi phải đưa thằng em trai nhập học nên đến sớm hơn mọi người một bữa mà thôi.” Nói xong, đóng cửa khóa chốt nhanh chóng.

Kỷ Đạt nhìn cánh cửa đã khóa chặt mà vô đầu bứt tai. Cái thằng Hồ Quốc Đông này, đúng là chẳng tốt lành gì!

Kỷ Đạt vốn dĩ định mấy hôm nữa lại đi tìm Hồ Quốc Đông, nhưng mấy hôm nay đột nhiên nhiều vụ làm ăn quá, anh ta xoay như chong chóng suốt mấy ngày qua, khi giải quyết xong mọi người thì thời gian đã trôi qua hết hai tuần.

Anh ta cầm lấy chiếc điện thoại suy tư cả buổi trời, nếu như Hồ Quốc Đông muốn liên lạc với anh ta, thì đã tự động gọi đến rồi, nhưng đã hai tuần nay, một cuộc điện thoại cũng không có... ỹ, công việc của người ta cũng bận bịu mà.

Những người đàn ông đang yêu nhau không so đo chấp nhặt mấy thứ này, anh ta nghĩ ngợi rồi gọi vào số điện thoại riêng mà Quốc Đông ghi lại ỉnh, điện thoại đổ chuông được hai cái rồi có người bắt máy.

“Sao mà nghĩ tới gọi điện thoại cho tôi vậy?” Giọng của Hồ Quốc Đông ở đầu dây bên kia vang lên.

“Thì nhớ em mà.”

“...”

“Thì nhớ em thật mà.”

“Tôi giờ đã trở về Cáp Nhĩ Tân rồi.”

“Ừ...”

Kỷ Đạt hơi thất vọng, mình còn không biết người ta đã về Cáp Nhĩ Tân rồi, còn dám nói là nhớ người ta nữa chứ?!

“Trước khi tôi về, có gọi điện thoại cho anh, nhưng bình thường của anh đã tắt máy.” Hồ Quốc Đông nói.

Nhắc đến chuyện này thì Kỷ Đạt có chút ần tượng, dù gì thì anh ta cũng là ông chủ, điện thoại di động hầu như không tắt máy bao giờ, lúc nào cũng mở máy, ngay cả ban đêm đi ngủ cũng đặt điện thoại di động ở bên gối. Nhưng lần đó, anh cùng bạn bè đi ra ngoài ăn cơm, uống nhiều quá bị say, điện thoại rơi văng ra cục pin ra ngoài, anh ta cũng chẳng buồn gắp lại, nên kết quả là bỏ lỡ cuộc gọi của Quốc Đông.

“Em ở chỗ nào của Cáp Nhĩ Tân?” Kỷ Đạt lật lịch trình làm việc, xem thử có thời gian nào trống, dành mấy ngày chạy qua Cáp Nhĩ Tân không.

“Đừng đến, mấy hôm nữa tôi phải đi Nga, không rảnh tiếp anh.”

“Không sao, em không rảnh thì có bạn tình của em nữa mà, để nó tiếp anh cũng được. Anh đây chắc chắn sẽ nói lý lẽ với hần, cho hần biết tình cảm anh đối với em là vàng thật không sợ lửa, một lòng sắt son, sau đó hần sẽ sớm cút xéo.”

Hồ Đông cười: “ypa ”[1].

[1] Đồ khùng, tiếng Nga - ND.

“Hả?”

“Tôi nói anh đồ khùng.”

“Ê, sao em lại chửi người ta vậy!”

“Tôi bây giờ độc thân.”

“Hả?”

“Tôi độc thân khá lâu rồi.”

“Hả?”

“Làm gì có bạn tình nào.”

“...Hí, hí.” Kỷ Đạt rút cuộc cũng hiểu ra. “Em Đông, anh có từng nói với em chưa, anh biết tiếng Triều Tiên đó?”

Ở biên giới tỉnh Cát Lâm, nơi giáp ranh với Triều Tiên, có một số người biết nói vài câu tiếng Triều Tiên là chuyện bình thường, không phải chuyện lạ lẫm gì.

Hồ Quốc Đông nói: “Không có”.

“Muốn nghe không?”

“Không muốn.”

“Hả?”

“Chắc anh chỉ biết mỗi câu Sa-lang-hei-yo[2].”

[2] Phiên âm của câu Anh yêu em, tiếng Hàn - ND

Kỷ Đạt rờ rờ cái đầu đinh của mình: “Hồ Quốc Đông, sao em thông minh quá vậy.”

19. Chương 19

Kỷ Đạt cũng không biết như vậy có phải là đang “cua” người ta không, nhưng mối quan hệ giữa mình với thằng em trai người ta phải làm sao để hóa giải cho tốt lên chứ.

Thế là mấy hôm nay không có việc gì làm, anh bèn lái xe đến trước cổng trường của Quốc Trình, đợi không bao lâu, quả nhiên thấy cậu bước ra cổng.

“Ê, em Trình! Đây nè, đây nè!”

Hồ Quốc Trình định ra phố mua quần áo mùa đông, bây giờ cũng đã cuối tháng mười rồi, nhiệt độ cũng đã giảm dần xuống dưới âm độ C rồi.

Hồ Quốc Trình vừa nhác thấy Kỷ Đạt, gương mặt xụ xuống liền. “Sao? Ông chủ Kỷ!”

“Mời em ăn cơm chứ sao.”

“Tôi với ông chủ Kỷ đâu có thân quen gì.”

“Không sao, anh thân với anh trai cậu.”

“...”

“Thôi nào, lên xe đi.”

“...”

Hồ Quốc Trình bị ép lên xe, ngồi kế bên tay lái, và không quên xụ mặt để tỏ vẻ cho Kỷ Đạt xem. Cậu ta nhìn thế nào đi chăng nữa vẫn cảm thấy cái ông Kỷ Đạt này thấy ghét thật, nhưng mà mình là đàn ông, liệu Kỷ Đạt cũng không có ý đồ gì xấu xa, nên mới có lối suy nghĩ “ít nhất ăn một bữa hoành tráng cho tốn tiền ông ta” nên mới leo lên xe.

Xe chạy được nửa đường, Hồ Quốc Trình vui đầu gửi tin nhắn, báo cho bạn cùng phòng của cậu ta biết hôm nay không ăn cơm cùng họ.

Kỷ Đạt nghĩ ngợi mãi không biết mở đầu câu chuyện như thế nào với “em vợ”, thế là buột miệng hỏi: “Điện thoại của em hiệu gì vậy.”

“X6[3].”

[3] Một dòng máy của hãng Nokia.

“Ồ, trùng hợp thật, anh gần đây cũng vừa mới tậu một con X6.”

Quốc Trình ngẩng đầu lên: “Nokia hả?”

“Không, của BMW.” Kỷ Đạt trả lời.

Sau đó, suốt quãng đường dài, Quốc Trình không thèm ngó ngang đến cái ông chủ một đêm giàu lên đó nữa.

Mười một giờ rưỡi tắt đèn, nên viết vội thêm một đoạn nữa.

* * *

Kỷ Đạt không hiểu nổi, mình đã làm lành mọi cách rồi, sao mà cái thằng Hồ Quốc Trình này không nể mặt tí nào? Để ột người đàn ông trung niên đã 35 tuổi xuống nước hòng dò la được chút thông tin gì về anh trai nó từ miệng của một thằng con trai chưa đầy 20 tuổi, sao mà khó vậy trời.

Quốc Trình nói về X6, anh ta cũng nói về X6.

Quốc Trình nói về quái thú, anh ta liền mời nó đi xem xiếc thú.

Quốc Trình nói món ăn ở căng tin khó nuốt, anh liền mời nó đi ăn nhà hàng.

Dù gì thì Kỷ Đạt cũng là một ông chủ lớn, nên cũng chẳng có nhiều thời gian để lò la thám thính gì thêm ở Quốc Trình nữa, hơn nữa, anh ta sợ sốt sắng quá, người khác hiểu lầm.

Bây giờ mọi người trong công ty đều đồn rằng, nói ông chủ Kỷ Đạt đang săn đón một em nữ sinh, còn là nữ sinh trường danh tiếng, ngày ngày lái xe hơi sang trọng đi qua trường của người ta nữa...

Kỷ Đạt không còn quấy rầy Quốc Trình nữa, ngược lại Quốc Trình lại cảm thấy sao sao, không yên bụng. Cậu ta nghĩ mãi cũng thấy không ổn, nên lên mạng baidu một lúc, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho anh trai, mà trong lòng thấy hồi hộp lo âu.

“Anh có thời gian không?”

“Sao vậy?” Giọng của Quốc Đông ở đầu dây bên kia vang lên.

“Em muốn tâm sự với anh.”

“... Anh đang đi công tác ở Nga.”

“Anh, anh có biết em trai anh đang gặp nguy hiểm không?”

Tuổi tác của Quốc Trình và Quốc Đông chênh lệch rất nhiều, Quốc Trình năm nay 19 tuổi, Quốc Đông đã 35 tuổi rồi. Có khi anh ta cảm thấy mình không phải nuôi em, mà là giống nuôi con hơn.

“Được, em nói đi, anh đang nghe đây.” Hồ Quốc Đông nói vài câu tiếng Nga với mấy người kỹ sư ở bên cạnh, rồi bắt đầu kiên nhẫn nghe những “lời tâm sự” của em trai mình.

“Anh, anh còn nhớ Kỷ Đạt không? Tức cái ông chủ quê mùa ở Trường Xuân đó, cái ông bụng phệ to béo đó.”

“...Nhớ.”

“Em thấy ông biến thái, ông là đồng tính.”

“...”

“Em cảm thấy ông ta đang săn đón em.”

Hồ Quốc Trình rờ trán: “Em Trình, anh nhớ là em phải thi giữa kỳ rồi đó, em đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, mau ôn bài đi.”

“Hả?” Quốc Trình không vui gì, cậu ta cảm thấy anh trai mình không thương mình nữa.

“Kỷ Đạt không hề săn đón em.” Quốc Đông bổ sung thêm một câu: “Kỷ Đạt đang ‘cua’ anh.”

Quốc Trình còn mơ mơ hồ hồ thì bị anh trai mình cúp máy, nên ầm a ầm ỨC ngồi ì cả buổi chiều trong ký túc xá, đành phải ngoan ngoãn cầm bài vở đi học bài.

* * *

Kỷ Đạt không dễ dàng gì đi khỏi Đông Bắc, thậm chí một năm trời cũng chưa chắc đi khỏi tỉnh Cát Lâm được mấy lần.

Nhưng mà mấy ngày trước, anh ta làm người trung gian giới thiệu một người khách hàng cho người bạn thân ở Thẩm Dương, người khách này đến từ Quảng Châu, trước đây cũng mấy lần gặp Kỷ Đạt, cho nên lần này đến Thẩm Dương, chỉ định Kỷ Đạt phải có mặt mới chịu.

Kỷ Đạt không có cách nào khác, đành phải lái xe suốt ba tiếng đồng hồ trong một buổi chiều đi đến Thẩm Dương.

Kỷ Đạt vừa đến nơi, ghé còn chưa ngồi nóng đít, liền bị người bạn thân ở Thẩm Dương lôi đến sân khấu Lưu Lão Căn. Không còn cách nào khác, người ta từ Quảng Châu đến chưa bao giờ thấy qua hát tung hứng hai người kiểu Đông Bắc, nên rất hồ hởi, phấn khởi đòi đi xem cho bằng được.

Ngày thường, Kỷ Đạt cũng không có sở thích gì, cũng không thích nghe hát tung hứng hai người kiểu Đông Bắc này, nhưng khách hàng là thượng đế, đương nhiên cũng phải chiều theo ý của thượng đế, coi như là đi vào sân khấu Lưu Lão Căn tiếp khách vậy. Bạn thân của Kỷ Đạt, ông chủ XX ở Thẩm Dương đã đặt trước vé VIP ở một căn phòng, ngồi trong đó nhìn rõ trên sân khấu, nên đó là vị trí tốt. Kỷ Đạt bỗng nhiên thêm thuốc lá, nên để họ vào trong phòng trước, anh ta chui vào nhà vệ sinh làm điều thuốc rồi tính tiếp.

Kết quả là đợi đến lúc anh chuẩn bị từ tốn bước vào phòng, thì lại gặp phải tình huống anh hoàn toàn không thể ngờ được.

Đúng vậy, người đó chính là Hồ Quốc Đông.

Hai người mới đêm hôm qua trò chuyện điện thoại với nhau, Kỷ Đạt còn nói trong điện thoại những lời nói đường mật thì thầm chỉ có những cặp tình nhân mới trao cho nhau mà thôi, nhưng anh ta hoàn toàn không thể ngờ rằng tối nay lại có thể gặp Quốc Đông ở Thẩm Dương này. Hai người nhìn nhau một hồi, đều sưng sờ cả.

“Ừa, tôi nói em Đông này, hôm qua em không phải ở Nga sao?” Kỷ Đạt hơi bực bội, sao bây giờ lại có mặt ở đây? Chẳng lẽ Hồ Quốc Đông không có đi Nga, chỉ là vì trốn tránh mình mà kiếm cớ nói đại thôi?

Hồ Quốc Đông nghe ra sự nghi ngờ của Kỷ Đạt qua giọng điệu, nên trả lời một cách bực mình rằng: “Mẹ nó, hôm qua anh cũng không phải ở Trường Xuân sao?”

“Nói cũng như không, Trường Xuân cách Thẩm Dương gần ịt.”

“Nói cũng như không, Nga cách Trung Quốc cũng gần ịt.”

Kỷ Đạt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười hí hí định chui rúc vào nũng nịu Quốc Đông một lúc. Hồ Quốc Đông né qua một cái, phía sau hiện ra một người đàn ông cao gần hai mét. Nói ra, Quốc Đông lẫn Kỷ Đạt cũng đâu có thuộc dạng thấp bé, cũng cao hơn một mét tám, nhưng so với người đàn ông người Nga mắt xanh da trắng tóc vàng này, đúng là không là cái gì cả.

“Bạn tôi.” Hồ Quốc Đông chỉ tay về phía ông người Nga ở sau lưng, rồi giới thiệu cái tên tiếng Nga gì đó: “Anh ta thích nghe hát đối kiểu Đông Bắc, mà công ty tụi tôi lại ở Thẩm Dương có một công trình hợp tác với họ, nên hôm nay bay sang đây, vài hôm nữa lại bay về Nga.”

Kỷ Đạt trước đây từng làm ăn với người Nga, nên những câu chào hỏi đơn giản anh ta đều biết nói cả. Kỷ Đạt gơ tay ra, cười nhiệt tình và bắt tay với đối phương, rồi còn dùng tiếng Nga nói câu rất vui mừng làm quen bạn nữa.

Sau đó, quay sang nói với Hồ Quốc Đông: “Anh nói Đông nghe, em đừng ngoại tình đó, “thằng em” của mấy thằng Nga to quá cỡ thợ mộc, anh với em đều chịu không thấu đâu.”

Lần này, sắc mặt của Quốc Đông thay đổi hẳn, nhưng còn chưa mở miệng kịp thì ông người Nga sau lưng đã lên tiếng, nói pha chút giọng vùng biển: “Này anh bạn, tôi đã lập gia đình rồi.”

Hồ Quốc Đông rờ trán nói: “Kỷ Đạt, bạn em từ nhỏ đã sống ở Đại Liên...”

Hơn nữa, Quốc Đông đâu có bao giờ nói với bạn bè rằng mình thích đàn ông đâu.

Vả lại, Kỷ Đạt và Quốc Đông đâu có đặt một phòng ngồi nghe hát chung đâu.

Hồ Quốc Đông mắt nhìn trừng trừng Kỷ Đạt một cái, rồi dẫn theo người bạn Nga đi mất.

Kỷ Đạt ở sau lưng miệng lăm bằm, mở mắt nhìn hai người họ đi vào một phòng nghe hát khác trong vô vọng, sau xem xem phòng nghe hát của mình ở một hướng khác... bất chợt anh nhớ đến tên một bộ phim “Rẽ trái, rẽ phải”.

* * *

Hồ Quốc Đông dẫn bạn vào trong phòng nghe hát, ngồi chưa nóng ghế, bạn anh ta bèn hỏi chuyện hồi nãy là sao. Bạn người Nga của Quốc Đông tên là (Leonid), từ nhỏ đã sinh sống ở Đại Liên của Trung Quốc, vì vậy nói rất sôi nổi tiếng địa phương Đại Liên, cho nên được tổng giám đốc của công ty họ cử sang hợp tác với kỹ sư bên Trung Quốc.

Hồ Quốc Đông đẩy gọng kính nói: “Chuyện gì là chuyện gì?”

Leonid nôn nóng: “Thì hồi nãy cái thằng cha đó, nói cậu ngoại tình đó, còn nói nhăng nói cuội về chúng ta đó, thằng đó là gì của cậu vậy?”

Hồ Quốc Đông liếc mắt nhìn anh ta một cái: “Cậu lớn tòng ngồng thế này, nhưng trí não đi đâu mất tiêu rồi?”

Leonid: “Hả? Hai người thiệt hả? ...”

“Ừ, tớ là người đàn ông của hấn, hấn ganh tỵ với cậu.”

Leonid trầm ngâm một hồi, sờ sờ râu trên cằm mình: “Tớ cũng không biết nói cậu thích ăn những món béo ngậy hay là hấn ta thích ăn món béo ngậy đây.”

Quốc Đông cũng mặc kệ cậu bạn: “Rốt cuộc là cậu đến nghe hát hay đến nghe tám đây?”

Leonid hừ hử vài tiếng, đành phải ngậm miệng lại.

20. Chương 20

Kỷ Đạt đi vào phòng nghe hát ở mé bên kia, cậu bạn là ông chủ ở Thẩm Dương, ông ta họ Đồng, đã cùng với vị khách Chung Sam đến từ Quảng Châu ngồi với nhau nghe hát. Nhìn chung, người miền nam không cao to, Chung Sam dù gì cũng xấp xỉ ba mươi tuổi rồi, nhưng cũng chỉ cao có một mét sáu mấy, khuôn mặt cũng còn non trẻ lắm. Ngồi kế ông chủ Đồng ột mét tám mươi mấy lại có khuôn mặt phương phi, nên giống như thằng đệ đi theo đại ca xã hội đen vậy.

Chung Sam không chú ý đến điều này, ngược lại còn thò đầu ra ngoài phòng nghe hát để ngó nghiêng nữa: “Chà, sân khấu Lưu Lão Căn này trang trí đúng là đẳng cấp thật.”

Ông chủ Đồng cười cười, ông không cần suy nghĩ cũng biết người miền nam hay hiểu lầm người Đông Bắc, nào là đàn ông Đông Bắc đều ột mét chín mươi mấy, mình trần trụi trực dưới cái trời âm mây chực độ chạy nhong nhong khắp nơi, phụ nữ Đông Bắc thì toàn mặc áo bông, thắt hai cái bím, toàn tên là Thúy Hoa cả, nào là vùng Đông Bắc không có nhà lầu, toàn ở nhà trệt sưởi bằng lò đất, nào là người Đông Bắc mỗi bữa cơm ngoài thịt heo hầm phở ra, còn thêm cải chua nữa... Ôi, thời đó là thời xa xưa năm nào năm nào rồi!

Chung Sam ngồi trong phòng rất là phấn khởi chờ buổi hát bắt đầu, chốc chốc anh lại dùng tiếng phổ thông lai giọng Quảng Đông hỏi: “Có gặp được danh hài Triệu Bản Sơn không?”

Ông chủ Đồng nói: “Không.”

“Vậy danh hài Tiểu Thẩm Dương?”

“Cũng không nổi.”

“...”

“...”

“À, phải rồi, tôi thấy tiếng phổ thông của ông không chuẩn.”

“...” Ông chủ Đồng: Ý tôi nói là tiếng Đông Bắc!! Mà tiếng phổ thông của ông càng không chuẩn!!!

Kỷ Đạt chịu không nổi cái cảnh hai người nhìn nhau không nói lời nào, nên móc trong túi mấy điều thuốc lại bỏ ra ngoài.

Chân anh vừa bước vào nhà vệ sinh, ngạc nhiên đến mừng hóm khi phát hiện Quốc Đông cũng ở đó, Đông cũng trốn ra đó để hút thuốc.

“Ừa, em Đông, em cũng ra đây hả?”

Hồ Quốc Đông khẽ gật đầu.

“Hí hí, ông bạn Đại Liên kia không có hỏi gì chứ?”

“Hỏi rồi?”

“Hả?”

“Em trả lời rằng, em là người đàn ông của anh, anh ghen tị với cậu ta.”

“Hí hí...” Kỷ Đạt cười đến hai mắt ti hí chẳng nhìn thấy gì cả: “VẬY là em thừa nhận rồi phải không?”

“Nói những lời thừa, anh cứ đeo bám dai như đũa ai mà chịu nổi chứ.”

Kỷ Đạt nghe xong, vỗ qua bên đó một cách mừng rỡ, lấy điếu thuốc ra khỏi miệng Quốc Đông, sau đó dè anh ta ra hôn một cái.

Hai người hôn nhau say sưa đắm đuối, nhưng mà dù sao đi nữa chốc nữa còn phải vào xem hát, nên hai người cũng không làm gì nhiều hơn, nhanh chóng buông nhau ra.

Kỷ Đạt hôn xong, bĩu môi: “Ê, miệng em có mùi gì vậy?”

Hồ Quốc Đông móc gói thuốc trong túi ra ném cho anh ta: “Thuốc của Nga, hút đi.”

Kỷ Đạt cầm lấy rồi châm điếu thuốc, mùi thuốc nặng hơn, anh hút một hơi liền, vừa hút vừa sướng rơn.

Hồ Quốc Đông đập anh ta một cái: “Cười cái gì vậy?”

“Anh đang nghĩ, hai chúng ta có phải đang hẹn hò không?”

“Hẹn hò gì, ai mà hẹn hò trong nhà vệ sinh của nhà hát Lão Lưu Căn chứ.”

* * *

Sau khi buổi diễn xuất ở nhà hát Lưu Lão Căn kết thúc, thời gian cũng không còn sớm nữa, tuy hôm đó không gặp được danh hài Triệu Bản Sơn và Tiểu Thẩm Dương, nhưng ông chủ Chung Sam cũng gặp được các diễn viên khác, nên cũng thỏa mãn rồi.

Ông chủ Đồng lái xe chở Chung Sam đến khách sạn Hoàng Triệu Vạn Hào, Kỷ Đạt lái xe ở đằng xa chạy theo, vừa lái xe vừa suy nghĩ làm sao để dò la được em yêu Quốc Đông ở khách sạn nào.

Khi xe vừa đến khách sạn Vạn Hào, bước xuống xe là Kỷ Đạt mừng hóm.

Xe taxi đậu ngay cổng khách sạn Sheraton kế bên khách sạn Vạn Hào, bước xuống hai người khách, một là ông Nga ở Đại Liên, còn một người kia chính là Hồ Quốc Đông của mình.

Kỷ Đạt chào ông Đồng: “Ê, ông Đồng, ông đưa ông chủ Chung vào đi, tôi có việc qua bên Sheraton một chuyến, ông đừng đặt phòng cho tôi nhé.”

Ông chủ Đồng sốt sắng: “Ê, ông chơi vậy là sao, tôi bỏ tiền ra đặt phòng cho ông, ông còn đòi ở Sheraton nữa hả?”

Kỷ Đạt vội xua tay, nói một cách bí ẩn: “Tôi thấy anh là bạn tôi nên mới nói cho anh nghe. Hồi nãy tôi thấy vợ tôi cùng một thằng tây chui vào Sheraton, nên giờ tôi phải đi theo vào đó xem thử.”

Ông Đồng nghe xong tin này tá hỏa, nên mau chóng để anh ta đi, trước khi để Kỷ Đạt qua đó, còn vỗ vai anh ta, khuyên anh ta nên bình tĩnh, nếu vấn đề nghiêm trọng thì cứ gọi điện cho ông, khu này là địa bàn của ông, còn nói Đồng tôi quen bạn bè nhiều, chẳng lẽ không đủ để bịp một ông Nga sao?

Chung Sam vừa nghe nhắc đến đi đánh ghen, mắt sáng rỡ lên, cũng đòi đi theo, trong lòng của ông chủ người Quảng Châu này, người vùng Đông Bắc chỉ có hai dạng: Một là dạng anh hùng hào kiệt như Lôi Phong vậy, hai là xã hội đen.

Ông Đồng bị ông Sam này làm cho phát điên, chẳng biết từ đâu mà trong ấn tượng về người Đông Bắc của ông này lại như vậy, nên đành phải kéo ông Sam đi vào khách sạn Vạn Hào, vừa lôi ông ta vào vừa nói: “Chẳng phải ông muốn gặp Triệu Bản Sơn sao, đi theo tôi, tôi dẫn ông đi gặp Triệu Bản Sơn.”

Chung Sam đang do dự không biết nên đi gặp Triệu Bản Sơn hay đi theo Kỷ Đạt, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi gặp Triệu Bản Sơn.

Ông Đồng lôi Chung Sam vào thang máy, đến tầng thứ hai mươi mấy, rồi mở khóa, đẩy cửa, kéo ông ra thẳng cửa sổ, mở rèm ra: “Ông chủ Chung, ông nhìn xuống dưới xem, đối diện vị trí này chính là khu căn hộ cao cấp Hoa viên ven hồ, Triệu Bản Sơn sống ở đó đó. Ông ngồi canh thử xem, biết đâu có thể gặp được Triệu Bản Sơn.”

* * *

Kỷ Đạt bởi vì phải nói xạo một hồi với ông Đồng nên lỡ mất một khoảng thời gian, đợi đến lúc anh ta đi vào khách sạn Sheraton, thì vừa thấy Hồ Quốc Đông và người đàn ông người Nga đó đi vào thang máy.

Kỷ Đạt đến thẳng quầy tiếp tân, hỏi cô tiếp tân hai người vừa rồi là ở phòng số mấy.

Người ta làm tiếp tân chứ đâu ngốc gì, nên đâu có nói.

Kỷ Đạt nôn nóng, móc ví tiền ra quăng lên bàn: “Lấy một phòng!”

Tiếp tân cười: “Dạ, thưa ông, ông có yêu cầu gì không?”

“Thì lấy phòng nào đối diện phòng của hai người hồi này!”

“...”

Sau đó, Kỷ Đạt cầm thẻ phòng lên lầu.

* * *

Khi Kỷ Đạt gõ cửa phòng của Quốc Đông, thì Hồ Quốc Đông và Leonid cũng mới đặt hành lý xuống nền nhà, còn chưa kịp cởi áo khoác nữa.

Khi Leonid mở cửa ra, Kỷ Đạt rất mừng rỡ và hài lòng khi phát hiện người đàn ông của mình không có làm bậy gì với ông người Nga này.

Kỷ Đạt rất bình tĩnh đứng gác chân, còn vỗ vỗ vai của Leonid rằng: “Anh bạn này, nể tình chúng tôi đều thừa kế chủ nghĩa Mác - Lênin, đêm nay anh có thể ngủ phòng tôi không?”

Leonid xanh cả mặt.

Kỷ Đạt suy nghĩ kỹ mới phát hiện bây giờ Nga đã không còn ở thời Liên Xô cũ rồi, họ đã không còn đi theo chủ nghĩa giai cấp vô sản gì nữa rồi. Cho nên, anh ta lấy điện thoại trong phòng khách sạn gọi xuống tổng đài: “Tiếp tân phải không, tôi là khách ở phòng xxxx, bây giờ tôi có thể đổi phòng được không?”

Cô tiếp tân nói được.

Kỷ Đạt: “Phòng tổng thống ở đây bao nhiêu tiền một đêm?”

“Tám ngàn tệ một đêm.”

“Được, ở một đêm.”

Tiến Leonid đi qua phòng tổng thống, Kỷ Đạt giống như một con hổ đói vô lấy và đè Hồ Quốc Đông xuống.

Hồ Quốc Đông mở đôi mắt to nhìn chăm chăm anh ta, nghĩ ngợi mãi, sau đó mở thò tay bắt đầu cởi quần áo của Kỷ Đạt.

Hai người đều là người to béo, không phải dạng cơ thịt, mà to béo có bụng phệ, tuy vóc dáng hao hao với nhau, nhưng mỗi người có đặc điểm khác xa. Kỷ Đạt để râu, trên cổ đeo sợi dây chuyền vàng to đùng. Còn Hồ Quốc Đông thì đeo mắt kính, trên người sạch sẽ không đeo gì cả.

Kỷ Đạt không hiểu tại sao mình lại thích phải loại người vẻ ngoài thì thật thà, bên trong thì lém lỉnh như Hồ Quốc Đông.

Hồ Quốc Đông càng không hiểu tại sao mình lại thích phải ông chủ giàu sụ này.

Tóm lại, sau một hồi mây mưa thế này thế nọ, rồi lại thế nọ thế này, xong việc, hai người mỗi người cầm một điều thuốc, rồi chen chúc nhau trên một chiếc giường đơn bé tí trong phòng ngồi xem ti vi.

Xem được một hồi, Hồ Quốc Đông vấy tàn thuốc, rồi hỏi: “Kỷ Đạt, anh biết từ khi xong việc ấy, em cứ suy nghĩ gì không?”

Kỷ Đạt nghĩ ngợi một hồi rồi nói không biết.

Hồ Quốc Đông nói: “Em đang nghĩ, sao không để Leonid ở cái phòng đôi nhỏ xíu này, chúng ta qua ở phòng Tổng thống cao cấp sang trọng kia chứ?”

“ ... ”

“ ... ”

“Em Đông, sao em không nói sớm cho rồi.”

Sáng hôm sau, sau khi tắm rửa vệ sinh xong, mở cửa ra, Kỷ Đạt nhìn thấy Leonid đang râu rĩ đứng trước cửa phòng.

Còn Quốc Đông thì rất bình tĩnh nhìn người bạn thân của mình một cái, rồi thản nhiên mặc quần áo, không hề che đậy hay giấu giếm gì để cho Leonid nhìn thấy trên cổ của mình có đeo một sợi dây chuyền vàng.

Sợi dây chuyền đó trước đây đeo trên người của Kỷ Đạt.

Kỷ Đạt vừa nhận cuộc điện thoại, Chung Sam nói muốn đi trải nghiệm thử thú vui nhà nông Đông Bắc, nên gọi cho Kỷ Đạt nhờ anh mau chóng thu xếp giúp. Kỷ Đạt quay đầu lại hỏi Quốc Đông: “Đi tìm hiểu thú vui nhà nông Đông Bắc, em đi không?”

“Thú vui nhà nông Đông Bắc? Sao bằng đến nhà anh có nhiều thú vui hơn.”

“Hí hí, anh cũng nghĩ vậy.”

Tuy là nói vậy, nhưng Quốc Đông vẫn đồng ý cùng Kỷ Đạt đi trải nghiệm thú vui nhà nông vùng Đông Bắc một chuyến, dù gì thì công việc ở Thẩm Dương nhà họ cũng không gấp gáp gì.

Leonid lại mở miệng bằng giọng nói của vùng biển, nói là anh ta còn phải đi chào hỏi, thăm nom bạn bè ở Thẩm Dương, nên không đi cùng họ. Thật ra, anh này chịu không nổi cảnh người bạn thân “chuẩn men” của mình lại quan hệ lằng nhằng với một người đàn ông “chuẩn men” khác, nên kiếm cớ từ chối đại cho rồi.

Kỷ Đạt không thân với Leonid, nên nói vài câu xã giao khách sáo rồi thôi.

* * *

Họ quyết định đi trải nghiệm thú vui nhà nông vùng Đông Bắc ở ngoại ô của Thẩm Dương, lái xe cũng mất một hai tiếng đồng hồ. Ông chủ Đồng, Chung Sam đi một xe, Kỷ Đạt và Hồ Quốc Đông đi một xe, chiếc chạy trước chiếc chạy sau chạy trên đường cao tốc đến thẳng khu trải nghiệm thú vui nhà nông vùng Đông Bắc đó.

Bây giờ đã là cuối tháng mười một rồi, nhiệt độ vùng Đông Bắc từ lâu đã xuống dưới âm mười mấy độ. Tuyết cũng rơi mấy đợt rồi, hai bên đường đều là những đồng tuyết trắng xóa cả một vùng.

Đêm qua hai người ân ái đến tận khuya, ban ngày lại làm việc, xem hát tung hứng, nên Hồ Quốc Đông lẫn Kỷ Đạt đều thấm mệt. Thế là hai người đổi tài cho nhau, mỗi người lái xe một tiếng đồng hồ, theo sau xa xa chiếc xe của ông Đồng.

Trong lúc Kỷ Đạt lái xe, điện thoại của Hồ Quốc Đông vang lên, anh ta làm biếng cầm điện thoại lên nghe nên bật loa điện thoại lên, đầu dây bên kia là thằng em trai: “Anh, em Trình đây.”

“Ừ, sao vậy?”

“Anh còn ở Nga hả? Khi nào về lại Đông Bắc.”

“Sao vậy?”

“Em nhớ anh.” Quốc Trình cười thẹn thùng.

Kỷ Đạt đang lái xe, cũng cười phá lên, “Thằng em Quốc Trình của em cũng đã là chàng trai hai mươi tuổi rồi, sao mà còn bám anh trai dữ vậy?”

Hồ Quốc Trình nghe tiếng bèn nhận ra người ở kế bên anh mình là Kỷ Đạt, nên nhao nhao lên: “Anh, sao cái ông chủ quê mùa đó cùng đến Nga vậy?”

“Xì”. Kỷ Đạt mắng lại: “Tôi với anh trai cậu là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Chúng tôi đang hưởng tuần trăng mật ở Thẩm Dương nè!”

Hồ Quốc Đông đập cho Kỷ Đạt một cái, rồi bật ống nghe điện thoại lại mới mắng Kỷ Đạt: “Anh khùng hả, em cũng đáng đời lắm, hẹn hò với anh ở nhà vệ sinh nhà hát Lão Lưu Căn, rồi lại theo anh đi hưởng tuần trăng mật chết dẫm gì ở tận nhà nông dân hả?”

Quốc Trình không nghe rõ anh trai mình nói gì, nên chỉ tự mình gào thét trong điện thoại: “Ông chủ quê mùa! Tôi đổ ông một câu đổ!”

“Câu đổ gì?”

“Một thằng cha mập từ trên lầu rơi xuống biển thành cái gì?”

Mấy câu này Kỷ Đạt đều từng đoán qua hết, nên trả lời: “Biến thành thằng cha mập chết tiệt.”

“Đúng rồi, biến thành ông đó.”

“...” Kỷ Đạt sờ sờ mũi, hay nhỉ, thằng nhóc ranh này, mình có phải chạy đằng nào cũng dính đạn của nó không nhỉ?

Hồ Quốc Đông cầm lấy điện thoại cười hả hê, bỗng nhiên nói vào điện thoại dạy thằng em mình: “Quốc Trình, phải lịch sự chút xíu, đừng nói ông chủ Kỷ như vậy.”

Quốc Trình không nói gì, chỉ là dùng mũi thở hỗn hển.

Hồ Quốc Đông lại vui cười: “Đây là anh rể em đó, biết không?”

“Hả...?”

Quốc Trình ngơ cả người.

Kỷ Đạt mừng rơn: “Em vợ ơi, cũng phải gọi anh rể một tiếng chứ.”

Cách.

Quốc Trình cúp máy cái rụp.

Hồ Quốc Đông xỉ vả Kỷ Đạt: “Anh cũng biết nhân cơ hội quá hen.”

Kỷ Đạt một tay cầm vô lăng lái xe, một tay mò “cái cần số” ở giữa hai đùi của Quốc Đông, miệng thì nói: “Không chủ động chút xíu, biết đâu em vợ không đồng ý thì sao.”

Hồ Quốc Đông đẩy tay anh ta ra: “Anh chủ động quá, nó càng không đồng ý nữa.” Quốc Đông cúi xuống nhìn vào điện thoại, Quốc Trình lại gọi cho anh ta. Quốc Đông nghĩ ngợi một hồi, rồi tắt máy luôn.

Đây là em trai, chứ đâu phải con trai mình, cho nó hoảng sợ chút xíu coi như rèn luyện cho nó.

Sau hai tiếng đồng hồ lái xe, Kỷ Đạt, Hồ Quốc Đông theo sau xe của ông Đồng và Chung Sam đến làng quê để trải nghiệm thú vui nhà nông vùng Đông Bắc.

Cái làng nhỏ này không có đặc sản gì cả, nhưng mấy năm gần đây mọi người đều nóng lên thú vui nhà nông, nên mới phát lên, biết bao nhiêu khách đến đây để trải nghiệm cuộc sống người dân Đông Bắc.

Do ngôi làng này ở trên một ngọn núi nhỏ, nên nhiệt độ còn thấp hơn Thảm Dương mấy độ lạnh, vừa bước xuống từ chiếc xe hơi LandRover có mở lò sưởi, Chung Sam lạnh đến nổi run lập cập hắt xì liên hồi.

“Tôi chưa bao giờ đến những nơi âm đến mười mấy độ mà.” Chung Sam trông có vẻ rất phấn khích, quần áo mũ nón trên người anh ta từ đầu đến chân đều là sau khi đến vùng Đông Bắc mới đi mua, nếu như không nghe anh ta nói tiếng Hoa lai giọng địa phương, thì quả thật bộ dạng lẫn cách ăn mặc của anh ta không khác gì người Đông Bắc.

Chủ nhà mà trước đó đã liên hệ đặt chỗ trước dẫn cả bốn người vào nhà, nhà rất to rất sáng sủa, gần sát cửa sổ có một cái lò sưởi, do bây giờ là ban ngày, cho nên nhiệt độ lò sưởi không cao lắm, ấm ấm rất dễ chịu, dưới chân giường có xếp hai bộ drap giường, chăn mềm.

“Bên này là nhà hướng bắc, nhà bên hướng nam chút nữa dẫn các vị qua đó.” Chủ nhà nhiệt tình cười đơn đả, hai tay giấu trong ống tay áo.

Nhà này không nhiều phòng, một dành cho chủ nhà ở, hai phòng dành cho khách ở. Sau khi sắp xếp chia phòng xong, Kỷ Đạt ở một căn với Quốc Đông, ông Đồng ở một căn với Chung Sam.

Buổi tối lúc ăn cơm, ông Đồng cố tình gọi món thịt heo cải chua mà Chung Sam đã chờ đợi từ lâu. Chiếc hũ đất to dùng dùng để ủ cải chua đặt ở ngoài sân, sâu gần một mét, trên đó có đặt một tảng đá to đè chặt. Vừa mở hũ ra, cả sân đều là mùi cải chua. Chủ nhà lấy cả một bó cải chua ra, cắt một nửa cho vào nồi.

Đợi đến khi món thịt heo cải chua được mang lên, những miếng cải chua vàng ươm xen lẫn những miếng thịt mỡ trắng ngần, nhìn thôi đã thấy thèm.

Bốn người đàn ông nhanh chóng ăn hết thức ăn, trong đó người nhỏ con nhất là Chung Sam nhưng lại ăn nhiều nhất.

Ăn uống no say, bốn người chui lên trên lò sưởi chơi đánh bài, trò chuyện mãi cho đến tận khuya mới dứt.

Chủ nhà rất có trách nhiệm, lò sưởi đã được đốt nóng, nói họ tắm rửa xong là ngủ được ngay, nửa đêm ông chủ nhà sẽ lo giảm bớt lửa trong lò, đảm bảo họ không bị nướng khét. Kỷ Đạt dùng mắt liếc nhìn Quốc Đông một cái, sau đó chạy đến trước mặt ông chủ nhà nói với ông ta rằng: “Ông bạn ơi, không cần đâu. Hai anh em chúng tôi đều là người Đông Bắc cả, trong nhà trước đây đều có lò sưởi, chốc nữa tội tôi tự giảm lửa xuống là được rồi. Ông không cần vào nhà để lo chuyện này đâu.”

Đợi mọi người đều về phòng hết, Hồ Quốc Đông đập một phát lên đầu gối của Kỷ Đạt: “Anh có âm mưu gì hả? Nửa đêm nửa hôm không cho người ta vào nhà tắt lửa, anh chuẩn bị làm gì em đây?”

Kỷ Đạt cười hí hí né sang một bên, rồi bỗng chốc dè lên người của Quốc Đông: “Em xem thử, cái lò sưởi to dùng dành cho bốn người ở mà chỉ có hai chúng ta, vậy thì hai ta đừng có lãng phí cái giường ấm áp này chứ.” Vừa nói, vừa thò tay cởi phăng quần áo của Quốc Đông. Hồ Quốc Đông giả vờ chống chọi như mấy chị em phụ nữ con gái nhà lành còn thẹn thùng, e ấp, rồi sau đó nằm im thẳng đơ mặc Kỷ Đạt muốn làm gì thì làm.

Phải công nhận cái lò sưởi này ấm thật, hai người trần trụi như vậy mây mưa với nhau lúc thế này lúc thế kia, không cần đắp chăn vẫn không cảm thấy lạnh.

Mây mưa xong cuộc, hai người mạnh ai nấy lẫn sang một góc, dang tay bành chân nằm ngửa ở đó thì thắm thổ thổ. Nói về người nhà, kể về công việc, kể về bạn bè, nói đến khi nào buồn ngủ, rồi âm thanh dần dần tắt ngúm hẳn.

Hồ Quốc Đông nửa đêm bị lò sưởi đốt nóng đến tỉnh giấc. Loại lò sưởi này nếu như nửa đêm không dậy giảm hoặc tắt lửa, lửa càng lúc càng cháy rực, người nằm trên đó sẽ bị khô khốc đến chảy máu mũi.

Hồ Quốc Đông lay Kỷ Đạt: “Ê, em kêu anh dậy đi anh, đi xuống giảm lửa đi.”

Kỷ Đạt bị Quốc Đông lay tỉnh, ngồi dậy dùng tay quạt mũi, ôi thôi, cả tay đầy máu.

“Máu chảy ròng ròng thế này mà vẫn ngủ được, kiếp trước anh là đàn bà phải không?” Hồ Quốc Đông liền lấy tấm giấy ở bên cạnh cho anh ta lau máu mũi, mây mưa suốt cả đêm bây giờ mới có dịp lau chùi vệ sinh sạch sẽ.

Kỷ Đạt quần quần áo trên cổ, mũi còn cắm hai miếng giấy để thấm máu, rồi cứ như vậy đi xuống dưới đất tắt lửa, vừa tắt vừa cười hí hí, cười hoài không thôi.

Hồ Quốc Đông hỏi: “Cười gì vậy?”

Kỷ Đạt đáp: “Thì cười hai chúng ta.”

“Hai chúng ta thì có gì đáng cười chứ.”

“Cười hai ta hạnh phúc, lấy đại một trích đoạn nào đó là đủ để đóng một tuồng “Gia đình Đông Bắc” rồi.”

“Muốn đóng anh đóng đi, em không làm mấy chuyện mất mặt này.”

“Đúng, chúng ta không đóng hoạt cảnh hài kịch, mà phải đóng phim hành động tình cảm của Nhật.”

Nói xong, Kỷ Đạt vứt hết quần áo trên tay, lại vồ lấy và bắt đầu đè lên Hồ Quốc Đông.

21. Chương 21: Trạch Nam Với Trạch Nam

Anh Ngô ở nước ngoài về là một trạch nam[1], ru rú ở nhà nhiều hơn bất cứ “trạch nam” nào.

[1] Một từ có nguồn gốc từ tiếng Nhật, dùng để chỉ những người đàn ông suốt ngày ru rú trong nhà, không thích giao tiếp với bên ngoài.

Là một nhà thiết kế trang trí nội thất, dụng cụ gia đình có tiếng từng thiết kế qua nhiều sản phẩm đoạt giải, lại nhiều năm ở nước ngoài nữa. Sau khi anh Ngô về nước, nhanh chóng đã kiếm được một vị trí ngon lành ở công ty lớn chuyên ngành thiết kế nổi tiếng ở thành phố B. Lương hàng tháng của anh còn nhỉnh hơn lương cả năm của người bình thường. Giờ giấc công việc của anh cũng rất linh hoạt, mỗi tháng chỉ nộp cho công ty một hai tác phẩm, hoặc là tháng đó được cử đi thiết kế đồ nội thất cho các tỷ phú, ngoài ra, tất cả thời gian còn lại đều thuộc khoảng thời gian của riêng anh ta.

Theo lẽ thường, anh ta có tiền, có thời gian, lại có trí óc, hoàn toàn có thể đi ra ngoài vui chơi giải trí, nhưng ngược lại anh ta lại thích ở lì trong căn nhà thoải mái của mình, xem sách, chơi với chú mèo, lên mạng, nấu cơm... thế là từng ngày từng ngày trôi qua như vậy.

Khi trào lưu dùng microblog của mạng sina ập đến, anh Ngô cũng bị cuốn theo và đăng ký một tài khoản. Anh vắt óc suy nghĩ ra vô số cái tên, nhưng tên nào cũng bị người ta đăng ký trước rồi, điều đó dẫn đến anh cuối cùng chọn cái tên ID là “trạch nam thích suy ngẫm cuộc đời” đầy triết lý để bắt đầu mở màn cho thời kỳ viết microblog của mình. Anh ta post đúng bài bản những từ khóa “triết học”, “văn học”, “người đàn ông nuôi mèo”, “trạch nam”, “phim Mỹ”, “phim Anh”, “món ngon”... lên blog, sau đó vô cùng mừng rỡ khi phát hiện, microblog thông minh này đã thông qua những từ khóa đó giúp anh tìm kiếm được một số bạn chat có sở thích giống y chang anh vậy, và giới thiệu cho anh làm quen, đọc blog của họ.

Đừng tưởng anh Ngô lúc rảnh rỗi là lên mạng vào bbs, nhưng tính cách của anh hơi khô khan, từ đó đến giờ không bao giờ chủ động bắt chuyện với người ta, nên đến bây giờ trong danh sách chat QQ của anh ta cũng chỉ có 15 người bạn, trong có 13 người là cấp dưới của anh ta, hai người kia là cấp trên của anh ta. Anh ta nhìn vào cái dãy danh sách những người cần quan tâm trên microblog, anh ta phần khởi đến run cả tay lên: Microblog đúng là một công cụ để giao tiếp với xã hội, dành cho những người không biết ăn nói, cũng dễ dàng kết bạn được với những người cùng sở thích, chắc chắn là cuộc sống trên mạng sau này của anh ta sẽ ngày càng phong phú đây, haha.

Vừa nghĩ như vậy, anh Ngô vừa nhanh chóng lướt qua danh sách những account đó, sau đó khó mà kiềm chế phần khởi bắt đầu lướt vào những blog này. Nhưng mà xem liền mấy chục cái blog xong, anh Ngô từng tự hào về khả năng thông minh của mình hoàn toàn bị hạ gục... Rõ ràng toàn là chữ tiếng Hoa, nhưng sao anh ta đọc mà không tài nào hiểu nổi? Nếu như không phải thỉnh thoảng có thể bắt gặp được vài từ vừa lạ vừa quen trong blog như “Triết học” “văn học nhi đồng” “làm nô lệ èo[2]”, “vừa trạch vừa thích tình yêu đồng tính, tương lai không rõ” “white collar chim công nhỏ thích đến phát điên!” “hoành tráng thay để

quốc đồng tính của ta”. Ngoài những từ này ra, các nội dung còn lại anh hoàn toàn đọc không hiểu mô tê gì. Anh Ngô từng lóe lên suy nghĩ có nên delete hết những blog toàn tiếng sao Hỏa này không, nhưng ngón tay anh đã dừng lại, cuối cùng vẫn quyết định để lại những trang blog này trong danh sách những người bạn cần quan tâm chú ý của mình...

[2] Chỉ những người yêu mèo đến phát cuồng.

Haizz, thì coi như tăng thêm thú vui trải nghiệm cuộc sống vậy. Cùng lúc thì sau này chú ý nhiều hơn vào những blog bình luận về thời sự, về kinh tế là được thôi, nói chung, vẫn có thể tiếp tục update những blog tiếng sao Hỏa này.

* * *

Ở thành phố B này anh học sinh Lưu là trạch nam, “trạch” nhất trong số các “trạch nam”. Là sinh vật nhị nguyên cơ bản nhất, khoảng thời gian rảnh rỗi của bạn Lưu này được tạo bởi lắp ráp mô hình, xem những chương trình gameshow mới, đọc tiểu thuyết YY, update chương trình S1 ở máy điện thoại di động, viết cảm nhận cuộc sống, viết những đoạn ngắn ngắn trên blog, những việc này đều thể hiện lên microblog của anh ta. Từ trên blog của anh ta có thể thấy được nội dung toàn là “hôm nay sơn ô hình người máy Gundam của mình suýt nữa là dính cả tay”, “ai biết thì nói cho tôi biết sự tồn tại của chương trình gameshow xx nào đó là nghĩa gì”, “anh nhân vật chính này chắc bất lực, cô gái tốt vậy cũng không thêm”, “Hôm nay đọc một bài entry”... Mà một trạch nam như anh ta chẳng khác gì những trạch nam khác, có thể tạo nên cơn sốt trên blog, có số lượt các fan hâm mộ ghé thăm blog đã vượt lên hàng trăm ngàn thì nguyên nhân chính là bởi vì anh ta là một tay thích viết chuyện tình giữa các chàng trai (boylove).

Trước đây anh ta hoàn toàn chỉ là trạch nam thôi chứ không thích chuyện boylove, ghét nhất là những cô gái thích bàn tán xôn xao chuyện tình gay trên mạng. Một lần tình cờ, anh ta đọc được trên blog của một cô gái đăng tải và liên tục update truyện tiểu thuyết hấp dẫn của hai nhân vật nam, miêu tả hai anh chàng này sinh động còn hơn phim tình cảm nữa, những cô gái chuyển tiếp tiểu thuyết đó đều hò hét “hay quá, thích ghê”... thích cái đầu chúng nó thì có! Bạn Lưu lúc đó tức tối lắm, đập bàn đập ghế, chửi bới bọn con gái đó, rồi la lối, kêu gào nữa, hoàn toàn đóng vai một trạch nam xấu tính đúng nghĩa. Có cô bé chửi lại anh ta rằng: “Cậu nói chúng tôi miêu tả rất lãng mạn và sinh động chuyện tình của anh xx với anh xx, đọc rất gọn, hoàn toàn không “men” chút nào... haha! Có ngon thì anh viết một đoạn chuyện tình của hai người đàn ông “chuẩn men” đi!”

Viết thì viết.

Cái gì bạn Lưu không biết chứ, chuyện viết cảm nhận, hiện tượng cuộc sống, viết một truyện ngắn 140 chữ không cần suy nghĩ gì, mấy phút sau là xong xuôi cả. Mạch văn của anh tuôn trào ra như suối, viết một đoạn không đủ để lột tả, anh viết đoạn thứ hai, thứ ba, thứ tư... từng đoạn từng đoạn miêu tả chuyện tình boylove cứ thế tuôn trào như suối. Đợi lúc anh bình tĩnh lại thì trên trang blog đã xuất hiện gần mười mấy đoạn truyện boylove, nhưng chuyện tình giữa những người đàn ông đó lại rất tự nhiên, trung thực, hai người đàn ông đó giống như không phải đang tâm sự yêu đương, mà chỉ là trò chuyện tán gẫu mà thôi... Nhưng trong từng lời nói đó, đọc thế nào cũng khiến người ta cảm thấy sao mà hay vậy.

Thế là hai bên đều ngưng chiến.

Bọn con gái ngưng chiến là bởi vì cảm thấy: Ê, sao mấy đoạn anh ta viết hay, hay quá vậy.

Còn bạn Lưu ngưng chiến là bởi vì cảm thấy: Ê, cuộc đời của mình hình như mở ra một trang mới.

Ở đời có câu: “Làm một trạch nam trước khi tiếp xúc với văn hóa boylove, anh có thể tưởng mình sẽ thích miku chứ không phải thích đàn ông đâu”. (Ai nói vậy?!)

* * *

Anh Ngô lần đầu tiên quan tâm đến bạn Lưu cũng là trong một cơ duyên rất tình cờ.

Đoạn trước nói đến anh Ngô trong một lần “sa chân” lỡ đọc phải những trang blog tiếng Hoa viết theo phong cách sao Hỏa của những người ngoài hành tinh kia, anh Ngô lúc bắt đầu định delete lại không nỡ delete. Bây giờ sở thích của anh đã trở thành “mỗi ngày đoán thử blog của những người này có nghĩa gì”,

mỗi lần giải mã và đọc hiểu được một đoạn entry nào đó là anh tự cộng điểm ình. Hiện nay anh đã có hơn 200 điểm rồi.

Cũng may những người ngoài hành tinh này dù sao cũng sinh sống trên trái đất, có khi họ thích chuyển tải một số trang nói về chó mèo, mà anh Ngô là một người đàn ông nuôi mèo, nên thỉnh thoảng cũng giao lưu chia sẻ kinh nghiệm với họ được, các cô gái thấy anh Ngô không phải là fan hâm mộ ảo, cũng bắt đầu lịch sự trả lời ment của anh.

Thường xuyên trao đổi qua lại với anh có một cô gái tên là Tiểu AA Tương. Đây là một người một ngày có thể post bốn năm chục bài entry trên blog, thường xuyên khiến blog của anh Ngô tràn đầy ment của cô. Đọc blog cô này cho thấy, cô Tiểu AA Tương này hình như làm việc ột tạp chí ẩm thực nào đó, bởi vì hằng đêm cô đều post một số hình về món ngon, nói là tạp chí cần dùng đến.

Tiểu AA Tương làm công việc chọn hình vào ban đêm, nên ban ngày thì thành thoi lảm, ngoài post một số bài viết theo văn sao Hỏa ra, có khi còn post một số bài giới thiệu kịch phim, giới thiệu tiểu thuyết, sách, giới thiệu truyện tranh, những bài của cô có số lượt bị chuyển tiếp đi và phát tán rất lớn. Hôm nay, Tiểu AA Tương cũng post bài mới lên blog, giới thiệu một blogger mới mà cô này mới tìm được:

“Gần đây Tiểu AA tôi phát hiện được một blog thích ơi là thích: Cô gái thích boylove @ lui xuống nhường chỗ cho những blogger chuyên nghiệp lên ngôi, nội dung của blog cũng như ID, đầu tiên nhất là có một trạch nam do khinh bỉ mấy đoạn truyện sex boylove của mấy cô nàng thích sex kia quá tình cảm ướt át, cho nên tự mình vung tay viết truyện boylove... Sau đó, vung tay quá trớn nên viết quá trời Những ai từng đọc blog của anh ta đều dễ dàng phát hiện anh ta đang day dứt trên con đường tình của Lucife, chủ trang blog gần đây trên blog của mình tuyên ngôn là từ nay về sau anh ta không thể nào mà bình tĩnh để theo dõi những update mới trong tình tiết chuyện tình của hai chàng trai nữa, đó là tại vì chúng ta mà anh ta mới ra nông nổi này!... (Ngóáy mũi), xem trạch nam đang day dứt đau khổ lựa chọn giữa ranh giới thích boylove hay không thích boylove, tôi thật là sung sướng tề người.”

Nói thật, anh Ngô không hiểu cô ta nói gì.

Anh chỉ mơ hồ nhận ra rằng Tiểu AA Tương đang quảng bá cho cái blog nào đó. Anh Ngô click vào trang chủ của blog đó với ý nghĩ rằng cứ vô xem thử cho biết, click vào đó rồi mới phát hiện blog này với chủ đề phim hoạt hình đang hot. Phim hoạt hình này anh Ngô cũng đang xem, chủ yếu là bởi vì mấy người bạn chat giao lưu trên blog của anh dạo này cũng đang theo dõi nội dung này, nên anh ta cũng muốn theo trào lưu, do đó mới tập tành xem loại phim hoạt hình này. Nhìn chung thì cũng khá thú vị, chỉ tiếc là nghe tiếng Nhật không quen lắm. Lúc này chủ của blog “cô gái thích boylove lui xuống nhường chỗ cho blogger chuyên nghiệp lên ngôi” thường hay post những đoạn truyện ngắn do mình tự sáng tác lên, nội dung đều liên quan đến hai nhân vật nam chính, trong từng câu chữ đều toát lên tình huynh đệ sâu đậm và tinh thần phấn đấu cảm động lòng người, khiến anh Ngô rất cảm động khi theo dõi câu chuyện. Tuy nhiên, anh Ngô vẫn cảm thấy có những đoạn dường như đang nói về đồng tính, hay là anh suy nghĩ xa xôi quá?

Nghĩ một hồi, anh Ngô lại chăm chú theo dõi blog của “cô gái thích boylove lui xuống nhường chỗ cho blogger chuyên nghiệp lên ngôi”. Ừm, thì coi như thay đổi khẩu vị cuộc sống một chút, trong khi phim hoạt hình chưa cập nhật. Hơn nữa, số đàn ông quan tâm đến blog của anh còn ít quá, dù gì thì cũng phải theo dõi quan tâm đến một hai cái blog của những người cùng giới với mình chứ.

* * *

Bạn Lưu từ đó đến giờ không hề phủ nhận mình là người ham giàu sang, ham danh vọng. Anh nhìn thấy số lượng fan hâm mộ nữ trên trang blog của mình ngày một tăng vút, trong lòng anh Lưu làm gì mà không vui chứ. Nhưng số fan nữ này ai nấy cũng mở to con mắt trông chờ để đọc những đoạn truyện boylove của anh ta thôi, anh Lưu làm sao mà không buồn chứ.

Sao mình lại hồ đồ vậy dính vào chuyện boylove? Trước đây anh Lưu là một trạch nam ngoan ngoãn, dè dặt, từ trước đến giờ không bao giờ vì nhân vật nam A trong truyện tranh dụ dỗ cười âu yếm với nhân vật nam B mà anh nổi hứng, càng không bao giờ vất óc suy nghĩ để sáng tác ra những cảnh hai người đàn ông hôn môi nhau rồi cùng lên giường... Anh ta sao rồi? Anh ta đã không còn như hồi xưa nữa! Anh ta đã không thể quay trở lại được rồi!!!

Không được, anh ta phải làm straight men! Anh ta phải thẳng lên!!!

Bạn Lưu này nói là làm ngay, trước tiên anh ta gỡ cái hình CP hai người đàn ông yêu nhau trên blog xuống, đổi thành một cô gái ngực to trong một truyện tranh mà anh đang đọc. Tiếp đó, ngay cả tên ID cũng đổi nốt, đổi thành: @Buông bút không viết boylove, lập chí thành trạch nam, sửa lại phần cài đặt chỉ giới thiệu những tiểu thuyết sex và phim Mỹ không hot.

Nhưng mà không hiểu tại sao, trải qua thời gian chứng minh, những tiểu thuyết sex mà anh giới thiệu, những nhân vật trong đó đều biến thành thái giám hết, những phim Mỹ mà anh ta giới thiệu trên đó nhân vật nam đều trở nên yêu nhau, chém giết nhau, ngay cả hình CP trên trang blog là cô gái ngực to, trong tập mới nhất của truyện cũng chủ động nói với chủ nhân của mình rằng: “anh XX ơi, em vì anh mà đi chuyển giới thành phụ nữ đây, sao anh còn không yêu em!”

Đúng là chạy trời không khỏi nắng.

* * *

Anh Ngô buồn rầu phát hiện rằng, trong danh sách những người bạn trên blog của mình mất tiêu tên blog “@cô gái thích boylove lui xuống nhường chỗ cho blogger chuyên nghiệp lên ngôi” hay viết những đoạn truyện ngắn. Gần đây, anh Ngô cũng nhận được một công trình lớn, bận bịu gần hai tuần mới xong, rồi cuối cùng còn phải giải quyết nốt những công đoạn khó khăn nhất nữa, mãi cho đến khi anh rảnh rỗi mới có thời gian lên cập nhật và refresh cái blog. Chắc là do quá lâu anh không vào blog, nên hệ thống blog chết tiệt kia lại coi nick anh là những fan hâm mộ ảo, loại khỏi danh sách blog của cô gái thích boylove kia, rồi thêm cho anh rất nhiều cái account quảng cáo kinh doanh và những người được cho là đang hot trên mạng nữa. Anh Ngô nhúc nhích ngón tay, delete toàn bộ những ID không quen biết này, nhưng đợi đến khi anh xóa sạch các ID trên, thì blog của anh trống trơn.

Haizz... Cái anh chàng biết viết truyện tranh đâu rồi? Anh Ngô cố tìm trong blog của @cô gái thích boylove lui xuống nhường chỗ cho blogger chuyên nghiệp lên ngôi, nhưng vô vọng, hệ thống cứ báo là không tìm kiếm được người này, chẳng lẽ là account đã bị xóa?

Anh Ngô hoàn toàn không hề biết có thể đổi ID và đổi cả hình CP, dù gì thì đối với một người đàn ông để một tấm hình CP như hình thẻ, cùng với ID rất nghiêm túc trên blog mà nói, cả đời đều không cần dùng đến hai chức năng đổi hình CP và đổi ID đâu. Anh ta thở dài trước màn hình máy tính, cảm thấy bây giờ lên cập nhật blog chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng cũng may trên blog không thiếu những người thú vị khác, nhất là cái cô gái tên là Tiểu AA Tương làm biên tập ột tạp chí ẩm thực ngoài hình tỉnh nào đó, thường hay chuyển tiếp những thứ kỳ lạ, ngộ nghĩnh. Anh Ngô dò tìm được trong blog của cô này có một account chuyên giới thiệu tiểu thuyết và phim Anh, phim Mỹ. So với lần đầu tiên tiếp xúc với tiểu thuyết trên mạng, thì giờ đây anh ta cảm thấy xem mấy diễn viên đám đá, mạnh mẽ rồi thu phục cả bọn đàn em, rảnh rỗi thì đi đánh nhau...trong phim Anh phim Mỹ còn thú vị hơn.

Tiện thể nói một câu, anh Ngô đang quan tâm theo dõi cái blog đó có tên là @buông bút không viết boylove, lập chí thành trạch nam.

* * *

Ở đoạn trước đã nói đến, bạn Lưu là một người ham giàu sang, ham danh vọng, anh ham hố đến nỗi mỗi ngày phải để ý xem các fan hâm mộ của mình có tăng lên không, mỗi lần có fan hâm mộ mới gia nhập vào, thì anh đều click vào trang chủ của họ để xem thử. Cho nên khi có một fan mới với cái hình CP là hình thẻ, tên ID còn đặt là “trạch nam thích suy ngẫm cuộc đời” này xin add mình đến ba bốn lần nữa, thì làm sao bạn Lưu lại không nhớ được chứ.

Trên thực tế, lượng fan hâm mộ của blog “trạch nam thích suy ngẫm cuộc đời” cũng không ít. Bạn Lưu thường hay đổi hình CP và đổi ID ỉnh, cho nên khiến cho nhiều fan hâm mộ không nhận ra, bèn delete quách cho rồi, đợi đến khi một thời gian sau người ta sau khi biết được “chính là anh ta”, lại xin add trở lại. Nhưng trong bao nhiêu các fan hâm mộ đủ kiểu khác nhau, bạn Lưu chỉ nhớ có một mình blog “trạch nam thích suy ngẫm cuộc đời”, bởi vì tên ID này lẫn cái hình thẻ đều quá vớ vẩn.

Bạn Lưu nhất thời ngửa tay, tay lại nhanh hơn cái đầu, bèn tìm một cái entry mới nhất của “@trạch nam thích suy ngẫm cuộc đời” để chuyển tiếp, đồng thời thêm ment: “Đồng chí ơi, mỗi lần em đổi ID lẫn hình CP, anh đều delete tôi một lần, một thời gian sau, anh lại xin add lại... Anh có mệt không!! Anh không mệt thì em cũng mệt thay cho anh!! Xin anh làm ơn thêm ghi chú vào nick em đi!! Một thời gian sau, nếu như anh xuất hiện trong danh sách fan hâm mộ mới nhất của em một lần, nếu như anh làm cho em chú ý đến, thì anh đã thành công!!”

Vừa gửi tin ment đó đi, bạn Lưu liền hồi hận ngay, chưa đầy một phút trên góc phải màn hình của anh này có thêm mười mấy cái ment, click vào xem thử, toàn những câu khiến anh ta muốn móc mắt.

1L: Anh trạch nam kia sao anh lại để ý đến một fan nam có xuất hiện hay không trong danh sách fan vậy, bây giờ anh không thích viết boylove nữa mà là trực tiếp chuyển sang gay hả?

2L: Anh trạch nam ơi, sao anh lại nhắc nhở người ta phải ghi chú lên nick anh trước mặt bàn dân thiên hạ, ôi trời ơi, đây là đang show cho nước mắt thấy hai người thẩm thiết mặn nồng sao?

3L: “...Hả, mỗi lần... anh đều... em một lần, lần nữa... anh... không mệt! Em... mệt thay cho anh! Xin anh làm ơn... thêm em đi!... Nếu như anh làm cho em chú ý đến, thì anh đã thành công!!”

4L: Quỳ lạy 3L luôn.

5L: Quỳ lạy 3L + 1

6L: 3L là thần.

7L: 3L đẹp trai tuần tú.

8L: 3L mạnh mẽ trường tráng.

.....AAAAA!!!!

Bạn Lưu bận bịu xóa đi các blog chuyển tiếp, nhưng mà từ lâu các cô gái thích boylove đã save màn hình để lưu trữ làm bằng chứng, ngoài ra còn có cả khối fan hâm mộ để lại những ment một cách nhiệt tình, chúc mừng anh ta và bạn Lưu sẽ có kết quả tốt đẹp, chúc họ luôn quần quýt ân ái bên nhau, sớm sinh quý tử.

Từ đây, bạn Lưu từ biệt danh “trạch nam thích boylove” bị các cô gái biến thành “trạch nam biến thành gay”. Thật là đáng vui đáng mừng.

22. Chương 22

“Ai đến thực tập hai tháng vậy?” Anh Ngô đẩy gọng kính lên, rồi quay sang cô thư ký theo sau lưng mình.

Cô thư ký nói: “Đây là sinh viên thực tập hè đợt thứ 3, do năm trường đại học trong top ở khu vực Hoa Bắc tuyển chọn ra những sinh viên học ngành thiết kế kiến trúc, tổng cộng gồm mười người. Lớn nhất là các học viên cao học năm thứ hai, nhỏ nhất là sinh viên đại học năm thứ ba. Vốn dĩ trước đây dự kiến sẽ do năm nhà thiết kế cấp dưới của anh Ngô, mỗi người hướng dẫn hai sinh viên, nhưng gần đây do con chị Vương bị bệnh, nên chị bận lo chăm sóc con cái, cho nên hai sinh viên vốn dĩ do chị Vương hướng dẫn giờ đây nhờ anh Ngô hướng dẫn giúp một em.”

Anh Ngô gật đầu: “Được, đợi em sinh viên đến thì cho lên phòng làm việc gặp tôi.” Đừng tưởng mặt anh ta tỉnh bơ, nhưng thực tế trong lòng anh ta lại không nín được cười. Tuy thành tích của anh rất đáng nể, nhưng anh chưa bao giờ làm giáo viên hướng dẫn người khác cả, cho nên lần này nghe nói có cơ hội hướng dẫn đồ đệ, đương nhiên là vui mừng rồi. Thế là, chuyện phải hướng dẫn thêm sinh viên, một việc mà mọi người đều xem là rắc rối phiền phức, thì anh Ngô lại cho là một việc tốt đẹp.

Năm phút sau, một sinh viên đeo mắt kính gọng đen, tóc rối như ổ quạ, lưng đeo cái ba lô đựng laptop chuyên dùng cho sinh viên, ép buộc mình mặc cái bộ áo vest, đi theo sau cô thư ký đi vào. Cậu sinh viên này trông có vẻ không có khiếu giao tiếp, vừa bước vào phòng làm việc là cứ cúi gằm mặt xuống, trông rất là khép kín. Nhưng những nhà thiết kế không thích giao tiếp, không biết cách ăn nói cũng không phải là ít. Bản thân anh Ngô cũng là một người ít nói, trước đây, anh còn lo lắng tại sinh viên được chọn đến thực

tập sẽ ồn ào lắm, bây giờ xem ra thì sự lo lắng đó là dư thừa. Những sinh viên ngậm miệng vui đầu vẽ bản vẽ luôn tốt hơn nhiều so với những sinh viên suốt ngày mồm mép ba hoa.

“Anh Ngô ơi, em này là bạn Lưu, năm nay năm thứ ba đại học, sẽ làm việc dưới trướng của anh trong hai tháng.” Cô thư ký giới thiệu vắn tắt vài ba câu, rồi quay đầu nhìn sang cậu sinh viên đang nín thinh đó, nôn nóng thúc giục anh chàng: “Em Lưu, sao không chào hỏi anh Ngô đi?”

Đúng vậy, người được phân đến chỗ anh Ngô thực tập, chính là bạn Lưu “trạch nam biến thành gay” trên blog đó. Đùng tưởng bình thường trên mạng cậu này vừa mồm mép vừa xông xáo, nhưng trong thực tế thì là một người khép kín buồn tẻ, ngoại hình không chải chuốt, nhìn thấy con gái cũng đỏ mặt, lần này cậu ta hoàn toàn bị cô thư ký xinh đẹp gợi cảm này làm lóa mắt, trong lòng toàn nghĩ ngợi đến mấy truyện sex YY, suốt cả quãng đường chỉ dám đi theo sau gót chân người ta, đầucũng không dám ngẩng lên.

Cậu ta vừa rồi còn lén lút chụp lại đôi chân dài của cô thư ký rồi post lên blog, chú thích:

@Còn gọi tôi là trạch nam biến thành gay thì tôi xóa account (anh chàng này lại đổi nick nữa): Ngày đầu tiên thực tập hồi hộp đủ thứ, nhưng mà có một cô gái chân dài có thể làm đề tài truyện YY cho tôi! Đôi chân rất thon dài! Chân dài thì đều là gái đẹp cả!!! Những ai trên blog nói tôi là tự biến thành gay thì dẹp hết cho tôi, tôi đây thẳng (straight men) còn hơn cột nhà nữa kìa!!!

Đang mơ màng thì bị cô thư ký đẩy một phát, lúc này bạn Lưu mới bừng tỉnh, vội vàng tỉnh táo hẳn lên, rồi tự nhủ với mình “việc chính quan trọng hơn”, lòng bàn tay của cậu ta cũng ướt cả mồ hôi. Bạn Lưu vội chùi tay ướt mồ hôi lên đùi, bước lên hai bước bắt tay với anh Ngô, đầu cúi mãi cũng phải ngẩng lên chào: “Chào thầy Ngô... Ồ, sao lại là anh!!!”

Anh Ngô đang giơ tay giữa chừng, thì nhìn thấy chàng sinh viên trước mặt mình mặt đỏ lừ, trong đầu anh toàn câu hỏi: “Cái gì là sao lại là anh? Cậu quen tôi à?” Vừa nói vừa bắt đầu dò xét bạn Lưu, cuối cùng anh ta khẳng định cả đời này lần này là lần đầu tiên gặp người này.

“Không không không...” bạn Lưu giống như dấm phải kiến lửa, vội nhảy cẫng lên: “Thầy không có quen em, thầy đương nhiên không quen em!” Cậu ta vội vã xua tay, cậu ta làm sao có thể nói với anh Ngô rằng, từ cái nhìn đầu tiên nhìn anh Ngô là nhận ra ngay, anh chính là người lấy tên nick “trạch nam thích suy ngẫm cuộc đời” cơ chứ? Ai biểu anh ta cứ phải dùng hình thẻ của mình gắn lên hình CP của blog, bạn Lưu từ lâu đã ghi nhớ trong đầu cái vẽ mặt khô ngô tuần tú nhưng lại hơi dịu dàng của anh Ngô rồi.

Anh Ngô nhú mày, tuy phản ứng chậm nhưng anh Ngô đâu phải là khờ, cái bản mặt phản ứng của bạn Lưu hoàn toàn không giống là chưa từng quen anh, nhưng dù sao đi nữa thì bây giờ đang ở công ty, cho dù có những ân oán tình thù gì đó cũng phải để sau đó mới tính tiếp. Anh Ngô cầm những tác phẩm của anh từng thiết kế trước đây, kéo bạn lưu đến bên cạnh rồi giảng dạy cho cậu ta những tình hình cơ bản, rồi đặt một chồng tài liệu dày cộm vào tay của bạn Lưu. Anh Ngô không phải là người hay giấu nghề, đã là đồ đệ, phân inh hướng dẫn, cho dù chỉ có hai tháng, thì anh vẫn dạy dỗ học trò của mình cho thật tốt, ít ra thì cũng để cho nó học được điều gì đó.

Bạn Lưu nhìn thấy đồng tài liệu đang ôm trên người nhiều thế này, lại nhìn nhìn người đang đứng trước mặt mình, cùng với vẻ mặt dịu dàng trong hình trên blog, trái tim cậu ta giống như bị đục phải vậy, đập thình thịch mãi. Bạn Lưu trước khi đi thực tập, đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị giáo viên hướng dẫn sai như trợ lý, hoàn toàn không ngờ ngày đầu tiên đi làm sẽ gặp vụ xì căng đan này... Haizz, người quen (dù chỉ đơn phương), còn là giáo viên hướng dẫn nữa, lại có thể chia sẻ với anh ta nhiều tài liệu đến thế, lúc giảng dạy lại rất tường tận, rõ ràng và chịu khó, hoàn toàn không phải cứ mặc kệ sinh viên thực tập có cũng được, không có cũng được, mà là thật sự muốn chỉ bảo cho anh nhiều điều...

...Ê, anh Ngô kia, anh đừng có đối xử tốt với cậu ta quá, anh có biết bọn con gái thích boylove đặt cho cậu ta biệt danh gì không?

Anh Ngô đứng dậy nhìn đứa học trò của mình đang ôm đồng tài liệu mà đầu càng cúi càng thấp, anh Ngô tưởng là cậu ta không chịu nổi những lời giảng dạy của mình, chứ hoàn toàn không hề biết là trạch nam này mắc cỡ áy ngại vì nhận được nhiều điều quý báu như vậy. “À, thầy cũng không để ý đến thời gian nữa, đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, chắc em nghe chán rồi phải không?” Anh Ngô cười rất hiền lành: “Em cầm đồng tài liệu này đi xuống xem trước, khi nào rảnh thì xem, nhớ được bao nhiêu thì nhớ, nhưng mà

đừng cho phát tán ra ngoài, đây là những ví dụ thật mà thầy làm ngành này mấy năm trời gặp phải, chỉ cho em xem thôi, chỉ một mình em thôi.”

Trong thâm tâm của bạn Lưu đã nước mắt ràn rụa: ...bên tai có những tiếng thổ thổ play gì thì là phạm quy vậy.

Nhìn thấy bóng dáng bạn Lưu ôm chồng tài liệu lảo đảo bước ra khỏi phòng làm việc của mình, anh Ngô bỗng nhiên vui sướng lên: Có đồ đệ cũng thú vị thật, cậu ta giống con chuột nhắt, đôi mắt hí long lanh thật đáng yêu. Tiếp đó, anh ta vỗ vào đầu một cái: quên mất hỏi thằng bé quen mình ở đâu nữa.

Tiến đồ đệ của mình ra về xong, anh Ngô lại quay về bên chiếc máy tính mở trang chủ ra, click chuột một cách có ý thức vào trang blog mà mình hay vào nhất, gần một tiếng đồng hồ vừa qua, những người bạn mà anh Ngô đang theo dõi đều không có post bài mới, trên blog yên ắng vô cùng. Gần đây, cũng không biết tại làm sao, lượng fan của anh ta tăng vọt lên đáng kể, nhất là mấy ngày trước có post một entry mà đã có hàng trăm câu ment phản hồi rồi, câu ment nào cũng chúc anh Ngô và “trạch nam tự biến thành gay” kia trăm năm hạnh phúc...Có ai có thể nói cho anh Ngô biết không? Trạch nam tự biến thành gay là ai?

Anh ta chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy mấy ment đó, nên cứ lờ đi, sau đó lại vào phần cài đặt, đổi lại chế độ “chỉ có những người bạn của tôi đang theo dõi mới có thể gửi ment phản hồi”, hạn chế hết tất cả những câu phản hồi của những người xa lạ.

Anh Ngô đang lướt blog, bỗng nhiên có một cái nick tên là @Gọi tôi là trạch nam tự biến thành gay nữa thì tôi xóa nick, lọt vào tầm nhìn của anh. Anh Ngô hoàn toàn không hề biết nick này làm sao mà có thể chui vào danh sách những người bạn của mình, nhưng ID của blog này có mấy chữ “trạch nam tự biến thành gay” đã thu hút anh ta, khiến anh ta đọc một cách tỉ mỉ blog của anh chàng đó.

@Còn gọi tôi là trạch nam biến thành gay thì tôi xóa account (anh chàng này lại đổi nick nữa): Ngày đầu tiên thực tập hồi hộp đủ thứ, nhưng mà có một cô gái chân dài có thể làm đề tài truyện YY cho tôi! Đôi chân rất thon dài! Chân dài thì đều là gái đẹp cả!!! Những ai trên blog nói tôi là tự biến thành gay thì đẹp hết cho tôi, tôi đây thẳng (straight men) còn hơn cột nhà nữa kìa!!!

Trên blog còn có một tấm hình minh họa nữa, đó là bóng của một người mặc váy công sở, lộ ra đôi chân dài, chân mang giày cao gót.

“...” Anh Ngô ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa tìm cô thư ký đang bận bịu, rồi mở miệng gọi to: “Cô thư ký ơi, vào đây một chút!”

Cô thư ký nhanh chóng chạy vào: “Anh Ngô, có chuyện gì vậy?”

“Ồ... Cô xoay lưng lại, lưng hướng vào tôi.”

“Hả?” Cô thư ký không hiểu mô tê gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn xoay lưng lại.

“...” Anh Ngô so sánh bóng dáng của cô gái trong hình trên blog và dáng sau lưng của cô thư ký, rồi trầm ngâm.

“Anh Ngô, có vấn đề gì không?”

“Không có, cảm ơn cô đã giúp đỡ.” Anh Ngô cười rồi nói: “Nhờ cô gọi bạn Lưu hồi nãy vào đây lần nữa.”

“Sao vậy? Vừa rồi anh có công việc chưa giao hết à?”

Anh Ngô lắc đầu, lần đầu tiên anh cười bí hiểm, ý sâu xa: “Không phải, chỉ là bỗng nhiên phát hiện ra người quen.”

Cô thư ký gạt đầu chuẩn bị bước ra, thì đột nhiên bị anh Ngô gọi lại: “À, đúng rồi...”

“Sao ạ?”

“Chân cô quả thật rất dài.”

“...”

Một lúc sau, bạn Lưu mà được anh Ngô miêu tả là có một đôi mắt ướm long lanh đen sáng đỏ thở hỗn hển chạy trở vào: “Thưa thầy Ngô, thầy gọi em có việc gì ạ?” Những tài liệu mà anh Ngô đưa cho bạn Lưu này đã hoàn toàn thu phục được cậu ta, bây giờ cậu ta cảm thấy thầy hướng dẫn của mình là ông thầy vừa giỏi vừa tốt độc nhất vô nhị trên đời này. Bởi vì xem tài liệu quá chăm chú, nên tóc của bạn Lưu càng rối bời, nếu như hồi nãy còn nói là ỏ quạ, thì bây giờ ngay cả ỏ quạ cũng không bằng.

Anh Ngô ngồi trên bàn làm việc, mười ngón tay đan xen vào nhau để trước người, trên mặt nở nụ cười hiền lành dịu dàng, giọng nói cũng nhẹ nhàng hẳn: “Bạn Lưu, em có thể giải thích cho thầy biết, cái gì gọi là “trạch nam tự biến thành gay” không? Với lại, tại sao fan của em lại nói chúng ta là một đôi vậy?”

“..... Thưa, thưa thầy, thầy nghe em giải thích!”

“Ừ, thầy đang nghe đây.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-cua-han-la-mot-mau-hong>